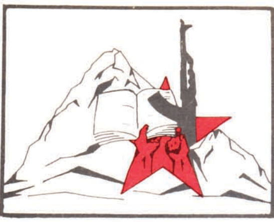

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı 36 / Aralık 1984 / 2.-DM

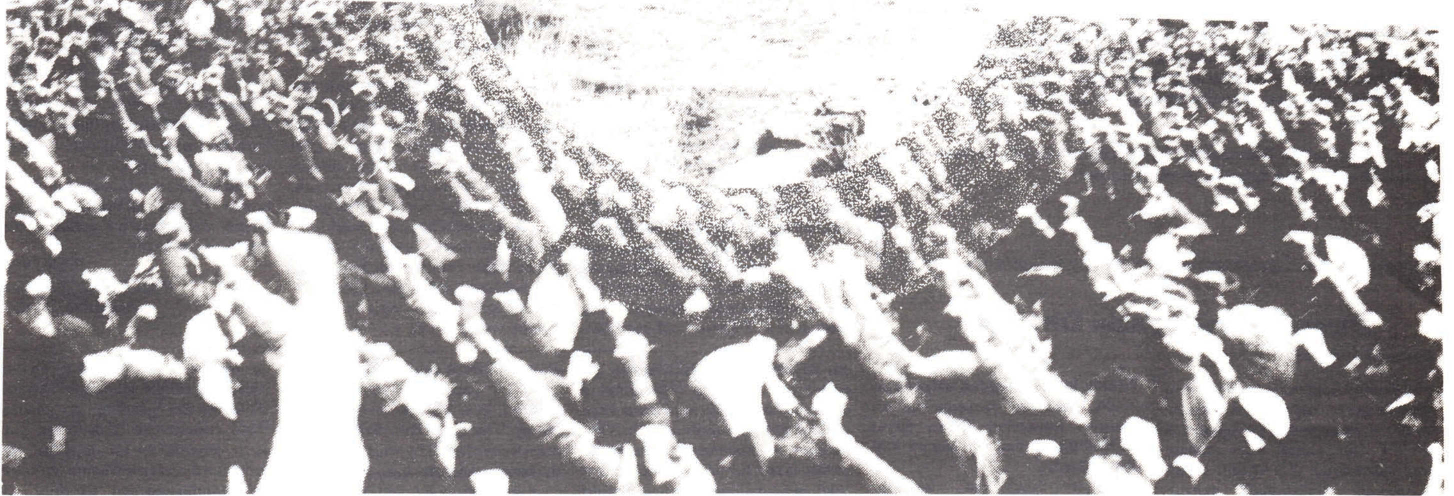
PKK KURULUŞUNUN 7. YILINDA DİRENİŞİ YÜKSELTİYOR!

«Dayatılan saldırılar ve bilinen zayıflıklar ne olursa olsun, asli görevlerimizi yerine getirmekten asla çekinmeyeceğiz. Bu konuda, başta Parti önderliği olmak üzere tüm partililer gerekeni sonuna kadar yapacaklardır. Önümüzdeki dönem mutlaka halk savaşı yolunda ilerletilecektir.»

«Halkın karşısına şimdi daha bir gururla ve alnı açık olarak çıkıyoruz. Geçmişte henüz günü gelmemesi anlamında verebileceklerimizi verememiştik. Ama bugün açıkça ilan ediyoruz ve düşmana karşı da açıkça söylüyoruz: halk savaşımını dayatacak ve düşmanın üzerine acımasızca yürüyeceğiz.»

Yazısı Orta Sayfada

DEVRİMCİ DİRENİŞ EYLEMLERİMİZ YÜKSELİYOR!

15 Ağustos devrimci atılımıyla daha da yükselen direniş ve saldırı eylemleri devam ediyor. Kitleler artık hergün yeni bir saldırı eyleminin, ya da HRK güçleriyle sömürgeci-faşist ordu birlikleri arasındaki çarpışmaların haberlerini alıyorlar.

Son bir aylık süre içerisinde de yine bu türden haberler duyuldu. Henüz ayrıntılı bilgi alınmış olmasa da kesinlik kazanan bu haberleri, bir ön bilgilendirme açısından da olsa vermekte yarar görüyoruz.

Kasım ayı sonları ile Aralık ayı başlarına denk gelen günler içerisinde, Kürdistan'ın Bingöl, Diyarbakır ve Erzincan illeri ile Siirt'in Şırnak kazasında bir dizi eylem gerçekleştirildi. Alınan haberlerde Bingöl'de bir askeri helikopterin düşürüldüğü ve çok sayıda askerin öldüğü; Şırnak'ta biri kesin olmak üzere daha fazla sayıda askerin öldürüldüğü, Erzincan'da düzenlenen karakol baskınında çok sayıda askerin imha edilip, silah ve diğer bazı askeri malzemelerin kamulaştırıldığı; Diyarbakır'da ise yaygın bir afişleme yapılıp, bildiri dağıtıldığı öğrenilmiştir. Eylemlerin halk üzerindeki etkileri artan bir coşkunluk olurken; sömürgeciler adeta çılgına dönmüşlerdir. HRK güçlerinin bu eylemler sırasında hiçbir kayıp vermemeleri ise, düşmanın korku ve telaşını daha da artırmıştır.

Bu haberlerin yanısıra, diğer bazı çatışma haberleri de kamuoyuna yansımıştır. Bu haberlere ilişkin olarak da, silahlı kurtuluş güçleri tarafından bir açıklama yapılmamıştır. bu nedenle ayrıntıları bilinemeyen son gelişmeler şöyledir:

8 Aralık 1984 gecesi Mardin ili ile Midyat ilçesi Sucatı köyü Başruz mezrasına yakın dağlık bir alanda Kurtuluş Güçleri ile sömürgeci faşist ordu birlikleri arasında uzun süren bir çatışma meydana gelmiştir. Çatışmada bir devrimci savaşçının şehit düştüğü söylenmektedir.

16 Aralık gecesi ile 17 Aralık sabahı ise Siirt'e bağlı Pervari kazasında Kurtuluş Güçleri ile yine sömürgeci-faşist ordu birlikleri arasında çatışmaların olduğu ve bu çatışmalarda, hangi tarafa mensup oldukları açıklanmayan üç kişinin öldüğü belirtilmiştir. Söz konusu haberi veren BBC'nin Türkiye yayın servisi, aynı olaylarda Kurtuluş Güçlerinden bir kişinin da yaralı olarak yakalandığını söylemiştir.

En son alınan haberlerde ise, Elazığ'ın Karakoçan ilçesine bağlı bir mezrada çıkan çatışmada, biri jandarma astsubay çavuşu olan üç askerin Kurtuluş Güçleri tarafından imha edildikleri söylenmektedir. 18 Aralık 1984 günü meydana geldiği bildirilen bu çatışmanın da boyutları hakkında henüz **detaylı bir bilgi gazetemize ulaşmamıştır.**

Soldaki Tasfiyecilik, PKK'ye Karşı "Kutsal İttifaklar" Bir Uyarı ve Devrimci Görevler!

«PKK'nin önderlik ettiği geçmiş kısa süreli devrimci ulusal direniş mücadelesi, Kürdistan halkının gücünün nelere kadir olduğunun en dolaysız kanıtıdır. Yurtdışında oluşturmaya çalıştığınız bütün tecrit çemberlerine rağmen, yeni dönemin üzerine büyük bir azim ve kararlılıkla yürüyen PKK'nin Kürdistan dağlarında ilk direniş kıvılcımlarını tutuşturması, düşmanın ve onun her renkten işbirlikçilerinin gelişmenin önüne çıkardıkları hiçbir engelin, halkın özgücüne güven ilkesi temelinde yükselen devrimci kurtuluş mücadelelerini dizginlemeye yetmeyeceğini ortaya koymuştur. Siz Avrupa kapısını tutarak PKK'yi tam bir kuşatma içine aldığınıza inanırken, halkımıza açılan Kürdistan kapısının açık olduğunu unuttunuz. Devrimciler bu kapının kapatılmasına asla izin vermediler, yığınlarla bağlarını koparmadılar.»

Devamı 19. Sayfada

İÇİNDEKİLER

ŞEMDİNLİ'DEN SON HABERLER!

15 Ağustos eylemleri, Kürdistan halkı üzerinde tahmin edilenin de üstünde bir etki yaptı. Halkı büyük bir sevince boğdu. Devletin ordu gücünü büyük bir sarsıntıdan geçirdi. Eylemlerin yarattığı ulusal ve uluslararası etkiler, bugüne kadarki geçen sürede ortaya çıkan gelişmelerde özgün biçimde ortaya çıktı. Tek cümle ile, Şemdinli ve Eruh eylemleri Kuzey-Kürdistan'daki ulusal kurtuluşçu gelişmeyi dünya kamuoyuna ileten bir mesaj olmuştur. Ulusal düzeyde ise, Kürdistan halkının bağrındaki yurtseverlik duygularına ve özgürlük tutkusuna hitap etmiş, onu yeniden canlandırmıştır.

Sömürgeciler, bu eylemler şahsında büyük bir darbe yediler. 15 Ağustos Şemdinli eylemi ardından iki gün ilçe düzeyinde "sokağa çıkma yasağı" uygulayarak, ölü ve yaralılarını gizlice ve halkın görmesine meydan vermeyecek bir biçimde helikopterlere bindirerek uzaklaştırdılar. Halk arasında çok sayıda subay ve askerin öldürülmüş olduğu söylentileri vardır. Kayıplar konusunda, Şemdinli eyleminden hemen sonra Türk ordusundan firar ederek devrimcilerle ilişkiye geçen bir askerin söylediklerine göre,

Devamı 4. sayfada

KÜRDİSTAN ÖZEL

KÜRDİSTAN'DA ARTIK DİRENİŞ... DAHA FAZLA DİRENİŞ!

Burada, son dönemlerde Kürdistan'da yoğunlaşan bazı gelişmeleri açıklayarak, ilerici kamuoyunun dikkatlerini sömürgeci-faşist cuntanın uygulamalarına çekmek ve bunlara karşı devrimcilerin, demokratların ve tüm ilerici insanların mücadele etmelerini talep etmek istiyoruz.

Herkesçe çok iyi bilinen bir süreç bugün Kürdistan halkının güncel yaşamı haline gelmiştir. Geçmişten bugüne hergün, her saat halkımızın ensesinde soluğunu hissettiren sömürgeci-faşist barbarlık, vahşet ve katliamlar, akıl almaz boyutlardaki insanlıkdışı işkenceler ve yalan propagandalar, günümüzde artık bir çılgınlık noktasına vardırılmıştır. Ancak geçmiş dönemden farklı olarak, bugün artık dört yıldan beridir sürdürülen bu vahşetin hesabı sorulmaya başlanmıştır. Partimiz PKK'nin fiili öncülüğünde halkımız, tarihsel hesabını sormaktadır. Yürütülen direniş mücadelesi artık dost ve düşman güçlerce açıkça görülür boyutlara ulaşmıştır.

Tarihinde ilk kez halkımızın siyasal-örgütsel direnişi ile karşılaşan ve önemli kayıplar vererek kof yapısı gözler önüne serilen Türk faşist-sömürgeciliği bu aczini gizlemenin yolunu halka kudurmuşcasına saldırmakta görmekte ve eşi görülmemiş bir vahşilikle cinayetler işlemektedir. Şemdinli'de halka hitaben yaptığı konuşmada faşist çete başı Evren, "*huzur operasyonlarımız sürmekte olup, halka zerre kadar zarar gelmemiştir*" diyerek, halka ve dünya kamuoyuna açıkça yalan söylerken, sömürgeci kolluk kuvvetleri cinayetlerini işlemekle meşgullerdi. Aşağıda vereceğimiz örnekler bu cinayet ve baskılardan sadece birkaçıdır.

Devamı 2. sayfada

SERXWEBÛN'DAN OKUYUCULARA!

Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin sesi **Serxwebûn**, *Ocak 1985'te 3. yayın yılını doldurup 4. yılına girecektir.*

Son bir yıllık faaliyet döneminde de **Serxwebûn**, *kuruluş amaçlarına bağlı kalarak, Marksizm-Leninizmin yılmaz savunucusu olarak her türlü düşmanca faaliyete, teslimiyet, ihanet ve tasfiyeciliğe karşı amansız bir mücadele yürüttü; Kürdistan devriminin ve halkının sorunlarına yer vererek kitleleri bilinçlendirmeye ve nihai çözüm yolu olan devrim mücadelesine seferber etmeye çalıştı; ülke mücadelesini yükselten partizanların sesini kitlelere yansıtan ve her alanda bu seslere güçlü seslerle yanıt veren bir yayın organı oldu. Öz ve biçim olarak, leninist yayıncılık alanında seçkin bir örnek olma özelliğini sürdürdü.*

Ancak, **Serxwebûn**, *bütün bu olumlu ve güçlü yönlerine karşılık, gelişmesinin son sınırına geldiği gibi bir anlayışa kapılmaktan uzaktır. 1982'de yayın hayatına başladığından bu yana, gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize bağlı olarak sürekli güçlenen, yetkinleşen ve kitleselleşen* **Serxwebûn**, *içine girdiği yeni dönemde çok daha güçlü bir düzeye yükselme göreviyle karşı karşıya olduğunun bilincindedir. Bu amaçla, geçmiş bir yıllık yayın hayatını irdeleyerek, buradan çıkardığı dersler ışığında yeni yayın hayatına daha güçlü başlamak arzusu içerisindedir.*

Serxwebûn, *her yıl olduğu gibi, bu yıl da geçmiş bir yıllık faaliyet dönemini okuyucularıyla birlikte değerlendirmeyi, onların bu konudaki düşüncelerine başvurmayı halkımıza karşı sorumluluğunun bir gereği olarak değerlendirmektedir. Okuyucularımızın geçmiş bir yıllık süreçteki* **Serxwebûn**'*a ilişkin düşünce, yorum, eleştiri ve önerilerini gazetemize bir ay içerisinde bildirmelerini ve yeni yılda da* **Serxwebûn**'*un ortak eserimiz olmasını istiyoruz.*

Gazetemiz Serxwebûn'u ortak düşünce ve çabalarımızla yeni yılda daha da güçlü kılalım!

PKK-Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin 17. kuruluş yılı dolayısıyla gönderdiği mesajı gazetemize de ulaşmıştır. Tam metniyle yayınlıyoruz.

FHKC GENEL SEKRETERİ YOLDAŞ GEORGE HABBASH'A

Filistin Devrimci Direniş Hareketi, 60'lı yılların ortalarından beri emperyalizme, siyonizme ve bölgesel gericiliğe karşı mücadelenin ön saflarında belirleyici bir rol oynamıştır. Filistin Kurtuluş Hareketi, bu yıllarda dünya sosyalist ve ulusal kurtuluş hareketlerinin bir parçası olarak doğmasına karşılık, bağrında ve giderek önderliğinde, işbirlikçiliğe yatkın burjuva sağ unsurların etkisini de belirgin ve sürekli olarak taşımaktan kurtulamamıştır.

Hiç bir zaman işbirlikçilikten, dolayısıyla emperyalizm ve Arap gericiliğine yaslanıp, Filistin meselesini çözmekten umudunu kesmemiş bu sağ önderliğin, bugün ABD emperyalizminin en halis iki uşağı olan kral Hüseyin ve Hüsnü Mubarek'le ve halkların celladı Saddam Hüseyin'le aynı mihverde yer alması şaşırtıcı olmayıp, sınıf özünün bir gereğidir.

En son Amman teslimiyetçi ve bölücü meclis toplantılarında sergilenen gerçek, binlerce yurtsever ve enternasyonalist devrimcinin kanıyla yoğrulmuş Filistin devrimini alçakça tasfiye etmekten başka bir şey değildir. Bundan sonrası, artık tasfiye karar ve planlarının, teknik-pratik uygulanmasına hız verilerek Camp-Dawid, Reagan planı doğrultusunda tasfiyeyi sahte bir bölgesel barışla **tamamlamak olacaktır. Tabii** Filistin devriminin güçlü enternasyonalist yönü gözönüne getirildiğinde, bölgede tüm halkların da direnişinin tasfiye edilmesinde, emperyalizm ve uşaklarının, Filistin tasfiyeciliğini sonuna kadar kullanacağı açıktır. Kısaca, devrimin lehine kazandırdıklarını misliyle ödettirmeye çalışacaklardır.

Böylesine kritik bir dönemde 17. yıldönümünü kutlayan Halk Cephesine önemli roller düşmektedir. Baştan beri Filistin Direniş Hareketinde şanlı bir rol oynayan Cephe ve Partiniz, sürekli olarak sağ önderliğin tasfiye komplolarıyla karşılaşmaktan kurtulamamıştır. Bir anlamda Filistin Devriminde önderlik rolünüz engellenerek, bugünkü teslimiyet noktasına gelinmiştir.

Görev bu noktada artık her türlü tasfiye ve teslimiyet adımlarına karşı, kararlı durmak ve sağcılığın işine yarayacak uzlaşmaları da mahkum edip, tekrar silahlı devrimci-direnişçi alternatifi yükseltmektir. Bu temelde ulusal birliği koruyup, geliştirmektir. Sağ önderliği teşhir ve tecrit etmektir. Eminiz ki, devrimci yurtsever birliğin tek doğru yolu budur ve bu bir avuç işbirlikçi, devrimin sırtından beslenmiş gerici burjuva ve burjuva temsilcileri dışında, Filistin halkının gerçek kurtuluş yoludur.

Filistin halkıyla benzer bir kaderi yaşayan, bölgemizin en mazlum halklarından olan Kürt halkını, siyonizmin barbarlığından geri olmayan, faşist-askeri Türk sömürgeciliğinin imhasından kurtarmak, Ulusal Kurtuluş Mücadelesini geliştirmek için görülmemiş zorluklarla savaşarak doğan ve kısa sürede güçlü haklı zemininden kaynaklanan gelişmesiyle bu güne gelen Kürdistan İşçi Partisi, enternasyonalizmin vazgeçilmez gereği olarak, Filistin devrimiyle özveriye dayanan ilişkileri geliştirmekten çekinmemiştir.

Ama, aynı zamanda sağ önderliğin dar milliyetçi etkileri bu ilişkilerin gelişip güçlenmesini engellemiş, Ankara'yı tercih edip, Amman ihanet meclisine, faşist Türk parlamenterlerinden dört kişiyi davet etmekten de geri durmamıştır. Bir müddet önce yine, aynı parlamentonun dört üyesi, siyonist meclis ve hükümetçe davetli olup Kudüs'te benzeri bir meclisde ağırlanmışlardır.

Dolayısıyla bölgemizde devrimci yurtseverlik ve enternasyonalizm de birbirini geliştirip güçlendirmek görevine sonuna kadar bağlı kalmalıdır. Bu anlamda başta Suriye olmak üzere, bölgenin tüm ilerici yönetimleri ve kurtuluş örgütleri, saflarını sıklaştırıp geliştirmek göreviyle karşı karşıyadırlar.

Yine, başta SSCB olmak üzere, Sosyalist sistem, halk kurtuluş güçlerini esas almak üzere, ilişkilerini karşılıklı geliştirip, güçlendirmek göreviyle yükümlüdürler.

Kürdistan İşçi Partisi, Kürdistan'da tekrar yüceltti̇ği direniş mücadelesini daha da güçlendirerek, halklarımızın ortak kurtuluşunda tarihi rolünü oynamaktan geri durmayacaktır.

Bu düşünce ve inançla kuruluşunuzun 17. yıl dönümünü kutlar, başarı dileklerimi ve yoldaşça selamlarımı sunarım.

7.12.1984
PKK Genel Sekreteri
Abdullah Öcalan

Direniş... Daha Fazla Direniş!

Baştarafı 1. sayfada

Ülkenin muhtelif yörelerinden elimize geçen haberlerde, operasyonlar sırasında şimdiye kadar, tek suçları Kürt olmak olan masum insanlarımızdan altı kişinin çeşitli biçimlerde öldürüldüğü belirtilmektedir.

20.9.1984'de Silopi-Bılıkan köyüne baskın düzenleyen 150 kişilik sömürgeci askeri kuvvet, yarattığı terör ortamında iki köylüyü öldürmüştür. Olay şöyle gelişiyor: Sömürgeci baskılara karşı tedbir amacıyla köyün dışındaki arazide yatmakta olan Halil Ömer Ahmed, Adil Hasan Ahmed ve C.... isimli köylüler, sabahın erken saatlerinde yattıkları yerde askerler tarafından görülüyorlar. Korkudan gözü dönmüş faşist komutan, hiçbir uyarıda **bulunmaksızın, askerlere "ateş"** emri veriyor. Uykudayken ateş yağmuruna tutulan bu üç köylüden Halil ve Adil olay yerinde katledilirken, yaralı olarak kurtulan C...., ölen arkadaşının silahını alarak askerlerle çatışmaya giriyor. Üstün bir cesaretle savaşan bu köylümüz, bir askeri öldürüp diğerlerini de geri **çekilmeye zorlayarak kurtulmayı** başarıyor. Sömürgeci barbarlığın boyutlarını açıkça ortaya koyan bu olay, aynı zamanda şu soylu gerçeği de gözler önüne seriyor: Halkımızın bu vahşete ve köleliğe karşı biricik tavrı kararlıca **direnmektir.**

16 Ağustos 1984 tarihinde Cizre'de tutuklanan yurtsever bir muhtar işkenceyle katledilmiştir. "PKK'lilere yataklık ettiği" suçlamasıyla gözaltına alınan muhtar Mehmed ... günlerce süren hertürlü fiziki ve psikolojik işkenceye rağmen, polisçe dayatılan her ifadeyi reddederek kararlı bir direniş göstermiştir. Bu cesur tutum karşısında çılgına dönen faşist-sömürgeci cellatlar onu alçakça katletmişlerdir.

Yine bu ay içerisinde, Batman-Zıravık köyüne yapılan askeri baskında, hedefine ulaşamayan sömürgeci kuvvetler, dağda davar güdücülüğü yapan bir çobanı **katletmişlerdir.**

Uludere-Seygirikan köyünde bulunan taburda, yörede tutuklanan halktan insanlara yapılan işkenceler sırasında iki kişi öldürülmüştür.

Günlerce sürdürdükleri operasyonlar sırasında amaçlarına ulaşa**mayan faşist-sömürgeci güçler**, rastgele tutukladıkları savunmasız köylülere korkunç işkenceler uygulamaktadırlar. Yakaladıkları herkesi PKK'ye yardımcı olmakla suçlamaktadırlar. Uludere'ye bağlı Z...., R...., A...., N...., ve B...., köylerine yapılan baskınlar sonucu 50'ye yakın köylü tutuklanmıştır. İşkenceler altında komalık hale getirilen bu insanlardan çoğu, silah veya para olarak alınan rüşvet karşılığı **serbest bırakılmakta, silah veya rüş**vet vermeyi reddeden köylüler ise en korkunç baskılar altında cezaevlerinde tutulmakta, ancak kendilerine yöneltilen suçlamaları ve istemleri reddederek direnmektedirler. Baskı ve direniş içiçe geçerek Kürdistan insanının günlük yaşamının bir parçası haline gelmiştir.

Uluslararası alanda en çok "terörizm"den ve ona karşı mücadeleden dem vuran "masum" TC, işlediği cinayetler ve halkımıza uyguladığı vahşet ve zulümle ikiyüzlülüğünü birkez daha ortaya koymakta, ancak tüm çabasına rağmen gerçek teröristin kendisi olduğunu gizle**meye muvaffak olamamaktadır. Terörizm denilince çoğunlukla, suikastler ya da uçak veya kişile**rin kaçırılarak rüşvet veya bazı siyasi ödünler karşılığı serbest bırakılmaları akla gelir. Bunun en alasını faşist cunta, halkımıza uygulamaktadır. İnsanlarımız uydurma gerekçelerle yakalanıp iliğine kadar soyulduktan ve işkenceden geçirildikten sonra ya öldürülmekte ya da korkunç miktarda para veya mal karşılığı salıverilmektedir. Uludere'nin A.... köyünde yakalanan bir akrabasının bırakılması için Kror Yüzbaşısına giden bir köylü, şunları söylüyor: *"Yüzbaşı bana, 100 000 (yüzbin) lira ile bir radyolu teyp getirin ki, akrabanızı bırakayım. Dediğimi eğer yapmazsanız, sizleri PKK'ye yataklık yapmakla suçlayıp, açıkça öldüreceğim dedi."* Bu, binlerce örnekten sadece birisi.

Geçmişten bu yana sınır kesimleri üzerinde çirkin emeller besleyen faşist sömürgeciler, gelişen direnişle birlikte yeni planlar hayata geçirme hazırlığı içerisindeler. Uludere mıntıkasında, bir köyden diğerine (öyleki, çoğu köylerin arası yarım veya bir saatliktir) gitmek, karakol komutanlarının iznine bağlanmıştır. Halkın mevcut ihtiyaçları karneye bağlanmıştır. Sınıra yakın yerleşim alanlarında bulunan Aloş, Zevyan, Hodoni, Merge Mire, Evil, Nerveh köyleri yerlerinden kaldırılıp 10 km. içeriye, özellikle tabur ve bölüklerin yerleştikleri alanlara mecburi iskan ettirilme tehdidi altında bulunmaktadır. Bu iğrenç tehdit ve planlara karşı halk, mücadeleci bir eğilim içerisindedir. İki yıl önce bu köylerden bazı kesimler kaldırılmış ve halkın tepkisiyle karşılanmıştı. O koşullarda halkın nefretiyle karşılaşan sömürgeciler, bugün içerisine girecekleri böylesi bir tutumda açık bir direnişle yüzyüze geleceklerdir.

Eylül ayında Uludere-Mehrep-Hoze mezrasını basan sömürgeci askeri kuvvetlere karşı köylüler silahlı direnişle karşılık verdiler. Bu direniş karşısında hiç bir amaçlarına ulaşamayan sömürgeciler, **her zamanki vahşetlerini bu kez de** mezradaki Ferhan'e Tamer'e ait ev ve köm'ü yakarak gösterdiler.

1. 10. 1984 tarihinde, 15 Ağustos eylemlerinin hemen ardından Kürdistan'ın birçok şehir ve kasabasına "gezi"ler yapan askeri-faşist yönetimin başı Kenan Evren'in ilk durağı Van oldu. Buradaki konuşması ile cunta şefi Evren, faşist Türk **devletinin eylemler karşısında içine** düştüğü acizi ve Kürdistan halkına karşı saldırgan ve tehditkar tutumunu açıkça ortaya koydu. Bir yandan, *"Eruh ve Şemdinli'de vuku bulan olaylar inşallah bundan sonra olmayacak"* sözleriyle dualara sığınıp aciziklerini gözler önüne sererken, diğer yandan da halk kitlelerini katliamlarla korkutup şöyle diyordu: *"muhtemel böylesi olaylar sonrası en ağır biçimde hesap sorulacak ve bunun için hiçbir fedakarlıktan kaçınılmayacaktır."* Bu sözleriyle faşist cunta şefi, halkımıza karşı giriştikleri topu katliamları ve sömürgeci terörü meşru göstermeye ve halkı, içine girmiş olduğu ulusal kurtuluşçu yoldan tehditlerle vazgeçirmeyi hedefliyordu. Ancak, geçmişten bugüne baskı ve zulümle içiçe gelişen Kürdistan halkının direnişi, her türden saldırı ve entrikayı altetmeye muktedir bir önderliğe sahiptir. Faşist cunta şefi, Şemdinli'ye gelir gelmez, daha teri soğumamışken ve hem de yanıbaşında, koruyucularına karşı başarılı bir askeri eylem düzenleyen HRK güçleri, bir yüzbaşı, bir assubay ve bir er olmak üzere üç sömürgeci askeri öldürüp, hiçbir kayıp vermeksizin geri çekilmeyi başarıyorlardı.

Yaşanan devrimci gelişmelerin kendisinin geleceği açısından taşıdığı tehlikeyi çok iyi bilen sömürgeci devlet, olaylardan son derece ürkmekte ve tüm politik ve askeri güçlerini harekete geçirerek halkımıza karşı ilan edilmemiş bir savaş yürütmektedir. Düşman, karşısına dikilen gücün, hiç de sıradan ve kolay altedilir bir güç olmadığının bilincindedir. Van'da üniversitenin açılış konuşmasını yapan faşist çete başı, *"düşmanlarımız bizden cüretkar ve cesaretlidirler. Biz de en az bunlar kadar cüretkar ve cesaretli olmalıyız ki, onları* (PKK'yi) *altedebilelim"* derken, bu gerçeği itiraf etmekteydi. Açık ki bu, korkunç boyutlarda bir acizliğin, gelecekten duyulan korkunun ve kendi kof yapılarının bir itirafıdır. II. Atatürk'ün, daha eylemler öncesinde *"bitirdik, yokettik"* derken, eylemler sonrasında sarfettiği bu sözler, yalancılığını açığa vurmasının ve geçmişte tükürdüğünü yalamasının ifadesidir. Aynı zamanda, bu sözleriyle, halkın yükselen muhalefetine karşı, sömürgeci yapı içindeki tüm güçleri, kendi aralarındaki çelişkileri bir tarafa bırakmaya ve birlik olmaya çağırmaktadır.

Halkımız da artık kendi siyasal gücünü kavramaya ve kendi gücüne güven duymaya başlamıştır ve bunun için de kesin direniş mücadelesine aktif olarak katılmaktadır. Ve zaten cuntayı bu kadar telaşa düşüren ve gözü dönmüşcesine saldırmasına yolaçan da bu gerçeği görmüş olmasıdır. Partimizin öncülüğünde Kürdistan'da ortaya çıkan devrimci gelişmelerin yolaçağı büyük gelişmeleri gören faşist-sö**mürgeci devlet, tüm iç ve dış daya**naklarını harekete geçirerek uyguladığı vahşi askeri ve siyasal baskı ve zorbalıkla kendi geleceğini biraz da olsa garanti altına almak istiyorsa da, bu artık nafile bir uğraştır. Halkımız lehinde tarih kendi hükmünü vermiştir.

Halkımızı çepe-çevre saran karanlık, bugün ilk ışınlarla delinmiştir. PKK gibi güçlü bir siyasal-politik önderliğe sahip bulunan Kürdistan halkı, her zamankinden daha umutlu olarak devrim sürecine girmiş bulunmaktadır. Partimizin önderliğinde açılan yeni dönem ve ulusal kurtuluş mücadelesinin en etkili aracı HRK'nin ilanı ile birlikte gelişen eylemler bunun en büyük ifadesidir.

12.10.1984

CEZAEVLERİNDEKİ SON DURUM ÜZERİNE

Faşist Türk sömürgecileri, kitlelerin ve dünya kamuoyunun dikkatlerinin silahlı direniş hareketleri üzerinde toplandığı son aylarda, cezaevleri üzerindeki oyunlarını artırdılar.

En son olarak verilen radyo ve gazete haberlerinde, siyasi tutuklular ile diğer mahkumların birbirinden ayrılacağı ve siyasi tutuklular için beş ayrı cezaevinin hazırlanacağı bildirildi.

Toplanacak olan siyasi tutuklular, yapılan bu hesaplara göre toplumdan izole edildikleri gibi, diğer tutuklu kitlesinden de koparılmış olacak ve haklarında bilgi edinmenin olanağı ve en yakında diğer tutuklu kitlesi üzerindeki etkinliklerinin büyümesi engellenmiş olacaktır. Aynı zamanda adına ne denilirse denilsin, birer toplama kampı olan bu tutukevlerinde, tümüyle izole edilmiş olarak tutulacak siyasi mahkumların akibeti de tümden meçhul olacak ve sömürgeci-faşistler, kendi kanlı oyunlarını daha kolay sergileme olanaklarına kavuşacaklardır.

Daha cunta sonrası, hesapları yapılan ve zaman zaman kamuoyuna da yansıyan bu plan, psikolojik ve fiziki işkence uzmanlarının yürütücülüğünde tamamlayıcısını bulmaktadır. Şüphesiz ki bunların tümü zaten uygulanmaktadır. O halde, dünyanın gözünün içine baka baka hertürlü vahşeti uyguladıkları cezaevlerini insan katletme makinası haline getirdikleri halde, yine de böyle bir uygulamaya ihtiyaç duymaları noktasında düşünmek gerekmektedir. Çığırından çıkmış bir sınıf olan sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, cezaevlerini daha düne kadar insanlığa kin ve düşmanlığını kustuğu, PKK şahsında Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesini ve Türkiye Devrimci Demokratik Hareketini teslim almaya çalıştığı, halklarımıza karşı ihanetin boy attırıldığı bir alan haline getirmeye çalıştı. Ve bu amaçlarına varmak için hiç bir vahşi ve alçakça uygulamadan çekinmedi. Halklarımızın en değerli evlatlarını bu alanlarda boğazlarken, teslim aldığı ihanetçi takımını ise kitleler karşısında mücadelemize karşı yıkıcılık ve bozgunculuğun halkaları olarak kullanmak istedi.

Kürdistan ve Türkiye halkları ile dünya kamuoyu, bu oyunların neler pahasına bozulduğunu ve direniş bayrağının hangi direnişler temelinde yüksekte tutulduğunu yakından bilmektedir. Başta Mazlum, Hayri ve Kemal yoldaşlar olmak üzere, PKK'nin yiğit önder ve militanları günler, aylar ve yıllar süren direnişleri temelinde mücadele bayrağını daima yüksekte tutmuş, insan hafızasının alamayacağı işkenceler karşısında, Partinin ve halkın onurunu çiğnetmemek için kendi kanlarından bir siper örmüşlerdir. Cunta sonrası, devrimin onurunun en iğrenç bir şekilde kirletilmeye çalışıldığı alanlar olan cezaevleri, bu yoldaşlarımızın direnişi sayesindedir ki, lekesiz bir biçimde korunmuş ve bu direnişler sayesinde sönmeyen devrim kıvılcımı bugün sürekli büyüyen bir alev olarak toplumu sarmaya başlamıştır. Cezaevi direnişçilerinin halkımıza kazandırdıkları, hiç bir zaman gözden kaçırılmaması gereken, bugün soluk almamızı sağlayan temel değerlerdir. İşte, cunta sonrası azgın baskı koşullarında, ölüm pahasına canlı tutulan bu umutları söndürmemenin ve tam tersine düşmanı boğan bir mücadele seli haline getirmenin zorunlu olduğu, bizlerin de bunu gerçekleştirmeye çalıştığımız bir dönemde, cezaevleri üzerindeki hesapların yeniden ve daha derinliğine gündeme sürüldüğünü görmekteyiz.

Mahkemeler, önemli oranda sonuçlanmış ve yüzlerce idam cezası verilmiştir. Yine yüzlerce devrimci tutuklu müebbet ve ağır hapis cezalarıyla işkenceler altında tutulmaktadır. İçerde durdurulamayan direnişe, dışarda da sürekli yükselen direniş eylemleriyle karşılık verilmektedir. Direniş şehitlerimizin emaneti ve vasiyetinin her ne pahasına olursa olsun korunup yerine getirilmesinde gösterilen kararlılık, halk kitlelerini de coşkun bir biçimde etkisine almış bulunmaktadır. Cezaevlerinin direnişi, dağlarda ve ovalarda yükseltilen direnişlerle bütünleştirilmekte, Mazlum, Hayri ve Kemallerin direnişine ve çağrılarına layık olunmaya çalışılmaktadır.

15 Ağustos ve ardından geliştirilen eylemlerde, kitlelere götürülen ses, kanlarıyla Parti onurunu koruyan cezaevi direnişçilerinin sesidir. Ve artık dağlarımızda yankılanıp örgütlü bir mücadeleye dönüşen bu sesin boğulabilme olasılıkları da tümden ortadan kaldırılmıştır. İşte düşmanın tümden çılgınlaştığı nokta da burası olmaktadır. O, dışarda halk kitleleri üzerinde azgın bir terörü bu nedenle estirmekte, katliamlar bu nedenle dayatmakta, halkımızı işkence ve açlık altında bu nedenle ölüme terketmektedir. Çünkü artık, kendi hakimiyet ve sömürüsü için bu halktan alabileceği hiç bir şey kalmamıştır. Dünkü sessiz köleler, bugün ona karşı savaşan bir halk

Devamı 23. sayfada

İDAM CEZALARI ARTIRILIYOR!

Sonuçlanan Mahkemede Dev-Yol Militanlarının 13'üne İdam Verildi!

İstanbul Sıkıyönetim 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde görüşülmesine başlanan davada 24 devrimciden 13'üne idam, diğerlerine de 1 yıldan 24 yıla kadar değişen hapis cezası verilmiştir.

İdamı istenen devrimcilerin adları şöyle:

A. Kemal Bıkmaz, Mehmet Bakar, Metin Çarmıklı, İsmail Akçora, Erol Demir, Bülent Aydın, Cafer Kılıç, Engin Kırtıl, Mehmet Özdemir, Mehdi Düzova, Ali Şakir Çarmıklı, Cemal Güngör ve Hasan Özalp.

Bu davanın sonuçlanmasıyla 1 No'lu Askeri Mahkemede devam eden Dev-Yol davalarında toplam sayı 336'ya,idamı istenenlerin sayısı da 58'e ulaştı.

Hızla Yoğunlaşan İdam Cezalarına Bir Yenisi Daha Eklendi!

İstanbul Sıkıyönetim ve 2 No'lu Askeri Mahkemesinde devam eden 305 kişilik TKP/ML davasında, faşist mahkeme ölüm fermanlarını sıralarken, devrimcilerden bir bölümü de baskı ve işkenceleri protesto eden konuşmalar yapmış, giydirilmek istenen tek tip mahkum elbisesine karşı iç elbiseleriyle mahkeme salonuna gelmişlerdir.

Sonuçlandırılan davada biri bayan olmak üzere 59 devrimci için idam cezası istenmiştir.

1 İdam

27 Kasım 1984 günü 6. Kolordu ve Sıkıyönetim 1 No'lu Askeri Mahkemesinde görülen "Kıvılcım" taraftarları davasında bir devrimci için idam, 3'üne müebbet hapis, 8'ine de toplam 88 yıl 4 ay ağır hapis cezası verilirken 10 kişi de serbest bırakılmak zorunda kalınmıştır. İdam verilen Serdar Baş adlı devrimci ve diğer arkadaşlarının adam öldürme suçuyla "yargılandıkları" açıklanmıştır.

1 İdam Daha...

9. Kolordu ve Sıkıyönetim Mahkemesi bir devrimci için idam kararı verdi.

Iğdır'da bir öldürme eylemine katıldığı iddiasıyla "yargılanan" Dev-Yol sempatizanı Turgut Demirkaya'ya mahkeme idam cezası vermiştir.

TKP/ML Militanları İçin Açılan Davada 6 Kişinin İdamı İsteniyor!

İstanbul Sıkıyönetim ve 2 No'lu Askeri Mahkemesinde görülen davaların yanısıra 17 TİKKO militanı hakkında yeni bir dava açılmıştır. "Yargılanan" devrimcilerden 6'sı için idam istenmektedir.

Yılların Davası Sonuçlandı!

14 Yıldır devam eden "15-16 Haziran İşçi Direnişi" ile ilgili dava, İstanbul Sıkıyönetim Askeri Mahkemesinde karara bağlandı. 26 kişilik davada 19 kişi serbest bırakılırken, 4 kişi af kapsamına girdi, 3 kişinin de dosyası düştü.

15 AĞUSTOS EYLEMLERİNE KARŞI SAVAŞANLAR KİMLERDİR?

1984'ün 15 Ağustos'unda Kürdistan'ın dağında ve ovasında devrimci silah sesleri yükseldiğinde, tarih de bir sayfasını çevirmeye başladı. Artık, geçmişin karanlık, baskı ve işkenceli sayfaları geride kalıyor, bu sefer, geleceği şahsında somutlaştıran, devrimci fırtınalarla dolu bir sayfa açılıyordu. Bin yıllık sömürgeci baskı ve işkenceyi hortlatan ve dört yıldan fazla bir zaman yaşamı halkımıza zindan eden sömürgeci faşist cunta bu eylemlerle birlikte, tarihin yeni sayfasını çeviren PKK'ye ve halkımızın silahlı gücü olan HRK'ye hesap vermenin yoğun korku ve telaşını yaşamaya başladı. Bu telaş ve korkuyladır ki, başta cunta şefi Kenan Evren olmak üzere, TC'nin en üst düzeydeki asker ve sivil kasapları,

Halkımız 15 Ağustos'u HRK savaşçılarıyla omuz omuza halaylarla selamladı.

sırayla Kürdistan'a seferler düzenlediler. Eylemlerin coşkunluğuyla umut ve cesareti yükselen halkımıza gözdağı vermeye çalıştılar. Türk ordusunun sarsılan prestijini onarmak için, göz yaşları içinde yeni reçeteler yazdılar.

Açık ki, TC'nin bu katil temsilcileri, sarsılan düzenlerinin yarattığı tahribattan kurtulmada, sadece kendi güçlerini değil, başta ABD emperyalizmi olmak üzere, bölge gericiliğinin de olanaklarını ayağa kaldırmaya giriştiler ve avaz avaz bağırarak "*son Türk devletinin, batının yakın müttefikinin, kardeş müslüman bir ülkenin*" "*büyük bir komployla karşı karşıya olduğunu*" ilan ettiler. Tabii ki Ortadoğu'da ileri bir karakolunun sarsılmasını karşısında, ABD emperyalizmi, sesini yükseltmekte gecikmedi. ABD kongresi özel olarak yaptığı toplantıda, Kürdistan'daki eylemler ve gelişmeler karşısında TC'ye verilmesi gereken yardımları tartıştı ve "*bunun uluslararası terörizmin bir parçası olduğu*" yolundaki eski türkünün tekrarlanması için kendi ajans ve basın kuruluşlarına talimat verdi ve onları harekete geçirdi. Yine, bölgede kaderi, TC'nin kaderine çok yakından bağlı olan güçlerden biri olarak, faşist Saddam yönetimi, Kürdistan'daki eylem ve gelişmeler karşısında "kardeş ve müslüman" Kenan Evren yönetimini koşulsuz olarak desteklediğini açıkladı.

Bütün bunlar ve daha belirtemediklerimiz, 15 Ağustos devrimci atılımının hangi çevreleri tehdit ettiğini gösterdiği gibi, hangi çevrelerin de PKK ve onun geliştirdiği ulusal kurtuluş mücadelesine karşı savaştığını ortaya koymaktadır. Bu anlaşılır bir şeydir. Çünkü PKK, Kürdistan halkının ve proletaryasının öncü gücüdür ve yürüttüğü savaş, sömürgeciliğe, emperyalizme ve bölge gericiliğine canalıcı darbeler vurmaktadır.

Ama bir de, kendine "komünist", "sosyalist", "devrimci", "yurtsever" vs. gibi yüce sıfatlar takan, bu maskeler altında, Partimize, ulusal direniş mücadelemize ve bunun şanlı bir sayfası olan 15 Ağustos devrimci atılımına karşı savaşanlar vardır ki, bu durum, bahsedilen güçlerin nemenem "solcular" olduğunu bir kez daha açığa çıkardığı gibi, bunların geçmişte gizleyebildikleri birçok ilişki ve bağlantıyı da ele vermektedir.

Başını TKP'nin çektiği revizyonist kanattan, sicilli teslimiyetçi TKSP'nin önderlik ettiği işbirlikçi reformist çevrelere, bundan sözde silahlı mücadeleden yana olduğunu belirten T"K"P-"ML"den sosyal-şovenizmin gözünü ve ruhunu kararttığı oportünist kesimlere kadar, hep bir ağızdan ve değişik tonlarda, "*bu olmamalıydı, 15 Ağustos eylemleri bir provakasyondur*", "*Erken oldu, fukocu, maceracı bir anlayışın ürünüdür*" "*Halkı katliama götürüyorlar*" biçimindeki saldırılarıyla –başta resmi yayın organları olmak üzere– harekete geçtiler.

Bu bir tesadüf müydü? Bir yanda *cunta ve onun borazanı basın-yayın* organları, 15 Ağustos eylemlerini ve bunun yaratıcı gücü Partimizi, "teröristler, eşkiyalar, çapulcular" biçiminde tanıtmaya çalışıyor, diğer yandan ABD kongresi, "*Güneydoğu'daki olaylar uluslararası terörizmin bir uzantısıdır*" biçiminde karar çıkarıyor, öte taraftan ise Kürt küçük-burjuva reformist-teslimiyetçi çevreler ve iflah olmaz Türk sosyal-şoven gruplar, "*bu bir provakasyondur*", "*maceracı, fukocu anlayışın ürünüdür*" teraneleriyle sayfalar dolusu yazıp-çiziyorlar. Tabi ki hayır! Bunu bir rastlantı olarak değerlendirmek, mevcut dil benzerliklerini, imla hataları olarak görmek asla mümkün değildir. Bu, proletaryanın devrimci savaşının gelişmesi karşısında çıkarları sarsılan büyük burjuvazi ile küçük burjuvazinin en tortu kesimlerinin , birlikte hareket etme zorunlu yasasının tarihi bir tezahürüdür 1848'in Fransız proletaryası, şanlı Haziran eylemliliğine giriştiğinde, karşısında sadece büyük burjuvaziyi değil, aynı zamanda ara-tabakaları , bunlar içinde de en tortu kesimleri görür ve en büyük çarpışmaları onlarla yapmak zorunda kalır. Şanlı Haziran barikatlarının üzerine, büyük burjuvazinin topları, mermileri yağmakla kalmaz. Paris'in lümpenler kesimi, haydutlar, kalpazanlar, dolandırıcılar, şarap satıcıları, küçük tacirler ve dükkancılar da elde silah, hem de en önde proletaryanın direnişini bastırmaya, onun kanını akıtmaya giderler. Ama burada bir noktanın hiç mi hiç akıldan çıkarılmaması gerekir: 1848 Haziran eylemliliğinde Paris proletaryası öndersiz ve örgütsüzdür. Ancak bugün 1984'ün Kürdistan proletaryası, kendi öz örgütü ve önder gücü olan PKK'ye sahiptir... İşte bu durum, adı bahsedilen çevrelerin elde silah, Kürdistan proletaryasının hemen karşısına çıkmasını engellemekte ve bunları TC üniformasi içinde savaşmaya zorlamaktadır. Burda yine vurgulayalım ki, bu sahte solcular, kendi sınıflarını temsil etmekten uzak, büyük oranda sınıf dışı olmuş,kesimlerdir. Bu özgül olan diğer bir durum, bunların büyük burjuvaziyle oluşturmakta oldukları birliğin, daha savaşın ilk dönemlerinde gelişmeye başlamasıdır. Şu veya bu ülkede savaşın çok ileri dönemlerinde ve hatta zaferden sonra olan, bizim gerçekliğimizde daha erken cereyan etmektedir.

Evet, tesadüf olarak değerlendiremeyeceğimiz bu çevrelerin dil birliğine, en çarpıcı örneklerden birini de, eskiden bunlar gibi "solcu" olan, yine bugün bunlar gibi PKK'ye, HRK'ye ve 15 Ağustos devrimci eylemlerine saldıran ve bu temelde "Cumhuriyet" gazetesinde fetva üzerinde fetva çıkaran Uğur Mumcu gibi "yazarlar" oluşturur. Daha eylemin ilk gününden itibaren "*Türk devletine ve toprak bütünlüğüne karşı dışardan tezgahlanan bir oyunun sahneye konulduğunu*" işlemeye başlayan –dikkat edelim TKP'nin-Sesi de eylemlerin daha ilk gününde, "*bu bir provakasyondur*" tesbitini yapmıştı– eski "solcu" Uğur Mumcu, "sağcısıyla-solcusuyla" bütün çevrelere seslenerek, "*bu vatanın kendilerinin olduğunu, bölücülüğe karşı ortak bir cephenin açılması gerektiğini*" yazıp-çizdi. Eski "solcu" Uğur Mumcu bu tespitleri yaparken 84'ün yeni "solcuları" eylemleri "provakasyon" olarak tanımlıyor

Devamı 23. sayfada

Baştarafı 1. Sayfada

Şemdinli'den Son Haberler...

Şemdinli eyleminde 1 üsteğmen, 1 astteğmen, 1 uzatmalı başçavuş (Şemdinli Askeri İstihbarat Şefi), 1 jandarma eri öldürülmüş, ayrıca 5 jandarma eri de yaralanmıştır. Sömürgeciler, kendi resmi kayıtlarında 4 ölü ve 5 yaralı verdiklerini kabul etmişlerdi. Bu sayı; Hakkari'de konumlandırılmış olan 118. Sınır Jandarma Alay karargahı adına yarbay rütbeli bir subay tarafından içtimada askerlere iletilmiştir. Yine halk arasında anlatılanlara göre, Şemdinli eyleminde yaralanan jandarmalardan biri daha Hakkari hastanesinde tedavi gördüğü esnada iyileşmeyerek ölmüştür.

Şemdinli eyleminden sonra, düşman, baskı ve işkenceden daha çok, gövde gösterileri ve tehditleriyle kitleleri sindirme faaliyetine girişti. *"Peşmergelerin evinize ya da köyünüze geldiğini duyduğumuzda; onlara destek olduğunuz ya da ekmek verdiğiniz ihbarını aldığımızda siz kendinizi ölmüş ve köyünüzü yanmış bilin."* tehdidine uğramayan kişi ve köy kalmamıştır. Halk kitleleri eylemi büyük bir sempatiyle karşıladıkları gibi, sonucun nasıl olabileceğini tam ve doğru olarak kestiremedikleri için kararsız ve karamsar bir havada sezilebiliyordu. Düşman baskıları bu durumu daha da derinleştirip korkuyu egemen kılmayı hedefliyordu. Bu amaçla halkın üzerine iki taktiği içiçe kullanarak gidiyordu. Hala da aynı taktikleri kullanmaya devam etmektedir. Bu taktiklerden birincisi; eylem alanına yakın çevreler ve Parti taraftarları üzerinde açık baskı, zulüm ve işkence uygulayarak hakarete uğratma ve tutuklama; ikincisi ise, diğer kesimlere, daha çok baskı ve işkence uyguladığı bu kesimleri örnek gösterip, *"size daha beterini de yaparım"* tehdidini savurarak kitleleri korkutmaya ve **sindirmeye çalışmaktadır.**

Düşmanın bu taktik ve amaçlarının farkında olan partizanlar, halkta uyanmış olan umut ve coşkuyu daha da derinleştirmek ve kararsızlığı silmek, düşman oyunlarını boşa çıkarmak amacıyla eylemliliği hızla sürdürdüler. Bu amaçla ve faşist çetebaşı Kenan Evren'in Şemdinli'ye gelişini protesto etmek için 1-2 Ekim 1984 gecesi bir devriye arabasına pusu kurarak bir yüzbaşı, biri astsubay başçavuş ve biri de jandarma eri olmak üzere üç sömürgeci askeri **öldürdüler. Ayrıca eylemde çeşitli** silahlar ve askeri bazı malzemelere de el koydular. Faşist Kenan Evren'in Şemdinli'ye geldiği günün gecesi ve operasyonların yoğun bir şekilde sürdürüldüğü bir esnada, hiç kayıp vermeksizin başarıyla gerçekleştirilen eylem, halk arasında devrimcilere ve yeni devrimci atılımın sürekliliğine inancı arttırır ve güven verirken, sömürgecileri ise tam bir panik ve çılgınlığa itti.

Kürdistan zemininde gerçekleştirilen bu başarılı ilk eylemler şahsında, ciddi darbeler yiyen sömürgecilerin başta eylem alanları ve çevresi olmak üzere, Kürdistan'a daha büyük güçlerle yönelecekleri ve siyasal koşulların bir dayatması olarak yeni taktik düzenlemelere gidecekleri beklenen bir durumdu. Nitekim hemen eylemler ardından operasyonlar düzenlenmeye ve askeri bazı önlemler alınmaya başlandı. Düşmanın bu yönelimleri ve önlemlerini şöyle sıralamak mümkündür:

1) Şemdinli eyleminin hemen ardından Hakkari ve Yüksekova'dan 20-25 cemseden oluşan bir konvoy halinde ek askeri güç, eylem alanına kaydırıldı. Gelen güç, Irak-İran sınırına takviye güç olarak aktarıldı. Amaç; eylemcilerin sınır dışına ulaşmasını engellemekti. Diğer yandan Şemdinli'de sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Şapatan köyü muhasera altına alındı ve köyde çok sayıda kişi gözaltına alınarak işkenceden geçirildi. İlçede bir kaç kişi gözaltına alındı. Daha sonraki günlerde Hakkari'ye yeni askeri birlikler; jandarma ve komando birliklerinin sevkedilmesi sonucu operasyon sahası genişletildi. Kesin sayısı bilinmemekle birlikte, Hakkari'ye sevkedilen yeni askeri güç 3000 kişiden oluşmaktadır. Bu gücün yarısı Kayseri Hava İndirme Tugayına **mensup dağ komando birliklerinden, diğer yarısı ise Van ve Diyarbakır'dan gelen Seyyar Jandarma Birliklerinden oluşmaktadır. Bu gücün bir kesimi Yüksekova'ya sevk edildi.**

Operasyon birlikleri başlangıçta ağırlıklı olarak Şemdinli ilçesine yönelik baskınlara giriştiler. Başta Gerdi mıntıkası köyleri olmak üzere, değişik tarihlerde çok sayıda köy kuşatıldı, aramalar yapıldı. Operasyonlar, Yüksekova-Hakkari merkez köylerinde ve Çukurca ilçesinde de sürdürüldü. Yüksekova ilçesinin ovalık kesimindeki tüm köyler ve Oremar dağlık alanında gerçekleşen operasyonlarda, helikopterlerin desteğinde ve bir kaç koldan alana giden komando birlikleri çok sayıda köyü bastılar. Özellikle Oremar mıntıkasında yapılan operasyonun biçimi çok dikkat çekiciydi. 12 Helikopterin eşliğinde ve 3 koldan alana giren komando birlikleri tam bir savaş düzenine göre ve yanlarında en modern silah ve donanımları ile hareket etmekteydiler. Helikopterlerin, köylerin etrafında havadan indirme harekatına girişmesi ile yapılan bu operasyonlarla yöre köylülüğüne "devletin güçlü olduğunun" hissettirilmesi hedeflenmekteydi.

Operasyonlarda –her üç alanda da– halka "devletin güçlülüğünün" kanıtlanması tasarlanmış ve tam bir gövde gösterisi yapılmıştır. Şapatan köyü dışında, operasyonlara maruz kalan köylerde açık baskı uygulamasına, köylülüğe fiziki işkence yapılmasına gerek görmeyen sömürgeciler, daha çok yöreye aktardıkları ordu birliklerinin varlığıyla psikolojik baskıda bulunmayı amaçlamışlardır. Böylece pasifikasyonu geliştirmeye çalışmışlardır. Helikopterlerin desteğinde, tam donanımlı en seçme ordu birliklerinin alan üzerinde hareket ettirilmesiyle, kitlelerin gözü korkutulmak, kitle psikolojisi edilgen bir konuma getirilmek istenmiştir. Sömürgecilerin bu amaçlarında başarı kazandıkları söylenemez. Çünkü politik-eylemsel hamlemiz sömürgecileri kendi yapılarında taktik düzenlemeler yapmaya zorlamış ve bu durum kitlelerin gözünden kaçmamıştır. Faşist ordunun saflarındaki panik, tedirginlik, devrimci kurtuluş güçlerinden duyulan korku, tüm davranışlarında açıkça gözlemlenmiş, operasyonlara maruz kalan halk kitleleri, bu yapıyı açıkça görebilmiş ve devrimci kurtuluş güçlerine duydukları güven pekişmiştir.

Sömürgecilerin 15 Ağustos eylemlerinden sonra yöneldikleri bir diğer alan da Şırnak, Uludere ve Beytüşşebap oldu. Bu alanlarda 20 günlük yoğun bir operasyondan sonra, şimdi tüm ağırlığını Eruh'a vermiş bulunmaktadır. 20-25 helikopter ve 10 binin üzerinde bir askeri güçle Eruh'un kırsal kesimine yerleşmiş, Eruh merkezine bir alay, Mişare mıntıkasına bir alay ve diğer bazı stratejik köylere de tabur ve bölükler düzeyinde güç yığmıştır. Guvina, Bıkat, Deştagelo, Dervêş, Hırareş vb. köyler ile ayrıca Cizre, İdil ve Midyat'ın Eruh'la sınır teşkil eden kesiminde Dicle boyunca 30-40 km'lik alan boydan boya bir sınır şeridi durumuna getirilmiş ve Dicle kenarına çadırlar kurulmuştur. Bütün bu işlemler bir aydan fazla süredir devam etmektedir. 7. Kolordu sahasına hava indirme, jandarma, komando ve piyade birliklerinden önemli bir gücü yığmıştır. Köy baskınlarında 5-10-20 gibi çok sayıda helikopter kullanmaktadır. Devrimci avlamada çok yetersiz ve başarısız kalan sömürgeciler, ağa, kabile reisi, muhtar vb. kesimleri çağırarak onların desteklerini almaya çalışmakta, bunun için onları zorlamaktadır.

Halktan insanları rastgele gözaltına almakta, fakat elindeki boy boy listeleri henüz açığa vurmamakta ve böylelikle "halkın dostu" görünmeye çalışmaktadır. Propaganda alanında da ağırlıklı olarak *"Ermeni teröristlerdir, dış mihraklardır, çekip gittiler, halk huzurunu bozmak istiyorlar"* vb. konuları işlemektedirler ve başçavuşundan albayına, hatta 7. Kolordu Komutanına kadar (ki o da operasyonlara bizzat katılıyor) tüm subayların ağzından bu propagandalar yürütülmektedir. **Sözkonusu görüşler köy top**lantıları düzenlenerek halka yayılmaya çalışılmaktadır. Yani adeta silahlı-propagandaya karşı silahlı-propaganda taktiği güdülmektedir. Halk kitleleri yeniden silah vermeye zorlanmaktadır. Fakat, düşman ne yaparsa yapsın, 15 Ağustos eylemlerinin izlerini halktan silemeyecektir. Bütün bu alanlarda tam bir toplumsal çalkantı olayı yaşanmakta; kör, sağır, dilsiz herkes, olumlu veya olumsuz, ulusal eylem konusunda duyarlı hale gelmekte ve dost-düşman biraz daha net olarak ayrışmaktadır.

2) Eylemlerin hemen ardından sömürgeciler, nahiyeler dışındaki tüm kırsal alandan karakollarını kaldırdı. Ancak bir ay gibi kısa bir süre sonra eskiden manga düzeyindeki bazı köy karakollarını bölük düzeyinde ve daha **teçhizatlı olarak tekrar kurdu. Bununla karakolların devrimcilerin saldırı**larından korunması hedeflenmektedir.

3) Sınır boylarındaki seyyar veya sabit tüm karakollara takviye birlikler gönderildi, mevzi savunma sistemi geliştirildi, nöbetler sıklaştırıldı. Akşamları istirahatte olan askerler, çadırda veya bina içinde yatmakta, arazide veya mevzide yatmaktadır. Halen buralarda komando-jandarma karışımı güç bulundurulmaktadır.

4) Sınırda bulunan eski karakollara ek karakollar konumlandırıldı. Hepsi de takım biçiminde örgütlüdür.

5) Bazı karakolların etrafı mayınla**narak mayın-savunma sistemi oluştu**rulmuş, mevzilerle çevrelenmiş, kapı ve pencere önlerine kum torbaları yığılmış ve ateş siperleri oluşturulmuştur. Bazıları ise geceleri aydınlatma fişekleri kullanmaktadır.

6) Önemli bazı yol ve kavşaklar helikopterlerce sürekli denetlenmeye başlanmıştır.

7) Çeşitli köylerde sömürgeciler köylüleri zorla karakola getirtip nöbet tutturmaktadır. Gece köyler arası gezme yasaklanmıştır.

Sömürgeci devlet, kendi askeri örgüt yapısında, denetim ve güvenlik aygıtında aldığı bu yönlü tedbirlerle, mücadelemizin kitleleri etkilemesini önlemek, Partimizin örgütsel inşasını ve halk kitleleri içinde örgütlenmesini durdurmak amacındadır. Bu amaçla sömürgeci ordu gücünü seferber ederek, halk kitleleri içinde pasifikasyonu yaymak, halkı yıldırmak istemektedir. Ancak tek başına ordusuyla sağlayamadığı denetim ve etkinliği yerli uşaklarıyla tamamlamaya, bu amaçla da yerli milis güçleri oluşturmaya çalışmaktadır.

MİLİS OLUŞTURMA PLANI HIZLA UYGULAMAYA GEÇİRİLMEYE ÇALIŞILIYOR!

Önceden planlanan ve faşist çete şefi Evren ile Özal'ın konuşmalarında açığa vurulan "milisleştirme planı" devletin tüm olanakları seferber edilerek çok hızlı bir biçimde hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Milis; aşiret, kabile ileri gelenleri ve muhtarların önderliğinde örgütlendirilmeye çalışılmaktadır. Örgüt başı olarak bunlar seçilmekte ve daha sonra akrabalar ve devlete uşaklığa yatkın çevrelerden güç toplamaya ve silahlandırmaya zorlanmaktadır. Bazı kişiler, işkenceyle böyle bir uşaklığa zorlanmaktadır. Gençlere ve hainlerin akraba çevresine zorla silah verilmek-

Devamı Sayfa 21'de

HAKKARİ'DE AJAN NEVZAT ÇİFTÇİ CEZALANDIRILDI!

Sömürgeci Türk devletinin azılı ajanlarından olan Nevzat Çiftçi, 17 Eylül 1984 gecesi Hakkari'ye bağlı Boye köyünde HRK'ye bağlı **Şehit Cuma TAK Grubu** tarafından ölümle cezalandırıldı.

Nevzat Çiftçi, Kürdistan halkı ve özellikle de Hakkari'de okuyan öğrenci-gençlik üzerinde devletin politikalarının egemen kılınması ve onların baskı altına alınmasında açık bir tehdit aracı rolü oynamaktaydı. Geceleri polis elbiseleri giyerek yaptığı köy ve ev baskınları ve halk üzerindeki tehditleriyle tüm halkın nefretini kazanmış, devletin gözde ajanlarından biriydi.

Böylesine sadık bir uşaklarını kaybetmenin verdiği büyük panik ve telaşla sömürgeciler, büyük bir tören düzenleyerek, ajanlarına cesaret vermeye ve sarsılan otoritelerini yeniden sağlamaya çalıştılar. Eylemden sonra sömürgeciler, ajan Nevzat Çiftçi'nin cenazesini Türk bayrağına sararak, büyük boy posterleri ve bando eşliğinde yaptıkları bir yürüyüşle Boye köyünden (Hakkari'ye 4 km. uzaklıkta) Hakkari'ye götürdüler. Burada bir gövde gösterisi yapan sömürgeciler, şehir halkına hoparlörlerle sürekli şu konuşmayı yapmaktaydılar: *"Devletimizin hizmetçilerinden olan değerli vatandaşımız Nevzat arkadaşımız, gavurlar, komünistler, hainler, Apocular tarafından öldürüldü. Bu gavurlara yardımcı olmayınız. Çünkü devletimizin en iyi hizmetçilerini tek tek öldürüyorlar. Bunlar Rusya'nın uşaklarıdırlar"* vb. Polislerin düzenledikleri bu resmi merasim törenine Vali, Alay Komutanı ve diğer devlet yetkilileri de katılmışlardır.

Ajan-muhbir yapıyı hedefleyen ve 15 Ağustos eylemlerinin hemen arkasından gerçekleştirilen bu eylem, etkisini tüm Hakkari alanında hissettirdi. Yurtsever köylülük ve şehir halkı içerisinde olumlu etkiler yaratan, kitlelerin PKK Hareketine ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine olan sempati ve güvenini pekiştiren eylem, ajan-muhbir-milis yapının saflarında da korku ve paniği arttırdı. Özellikle, Nevzat Çiftçi haininin operasyonların devam ettiği bir esnada ve Hakkari merkezine 15 dakikalık mesafede cezalandırılması, halk nezdinde PKK Hareketinin güçlü olduğu ve her yerde destekçilerinin bulunduğu düşüncesini derinleştirdi. Bu eylem, ajanın baskı ve tehditlerinden en çok etkilenen kesimlerden olan Hakkari aydın-gençliği ve ilerici-demokrat çevrelerde de sempati ve coşkuyla karşılandı. Cunta sonrası dönemde Hakkari halkının yaşamına musallat olanların başında yer alanlardan biri olan Nevzat haininin girişimleri sonucu tutuklanmış ve işkenceden geçirilmiş olan çok sayıda kişi de eylemden büyük ölçüde etkilenerek, devrimci Harekete olan sempati ve bağlılıkları daha da arttı.

Kürdistan halkı, dört yılı aşkın süredir kendisine kan kusturan, meydanı boş sanarak terör estiren bu eli kanlı hainlerin cezasız kalmadığını, yaptıklarının hesabını canlarıyla ödediklerini gördükçe önderlerine ve kurtuluşa olan inancı artmakta ve kendi davasına daha da sıkı sarılmaktadır. Ve, yıllardır halkımıza en büyük acı ve zulmü tattıran ajan-muhbir uşaklar, her geçen gün yaklaşan sonlarını daha açıkça görmekte, uşaklığını yaptıkları Türk sömürgecilerinin de kendilerini koruyamadığını görerek can telaşları artmaktadır. Ancak, bu telaş, onları kurtarmaya yetmeyecek, hepsi birer birer cezasını bulacaktır.

ÇUKURCA MERKEZİNDE BOMBALI PANKART ASILDI!

Sömürgecilerin Kürdistan'daki en büyük dayanaklarından ve halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin hedeflerinden olan ajan-muhbir yapıya yönelik mücadele, çok çeşitli biçim ve mücadele araçları ile sürdürülüyor. Ülke zeminindeki yeniden örgütlenme faaliyetlerinin önündeki en acil hedeflerden biri olan bu yapının çözülmesi ve teşhir edilmesi için her alanda teşhir faaliyetinden cezalandırmaya kadar her türlü araç kullanılarak başarılı bir mücadeleyle bu hainler halktan teşhir ediliyor, pişmanlık gösterenleri sağlanarak ajan faaliyetlerine son veriliyor, ya da en iflah olmazları cezalandırılarak halkta ulusal kurtuluşçu harekete güven ve bağlılık duyguları pekiştiriliyor.

Sömürgecilerin aşiretçi-feodal yapıdan yararlanarak ajan-muhbirliği, aileler düzeyinde hayata geçirttiği Hakkari'nin Çukurca ilçesinde, bu **ihanetçi ailelerden biri de "Demir'ler" ailesidir. Sömürgecilerin yöre**deki en has uşaklarından olan "Demir'ler" ailesi, yıllardır halkımıza kan kusturmakla kalmayarak, yörede faaliyet yürüten devrimcilere karşı da sömürgecilerin gönüllü ajanlığını yapmaktadır. Bu hain ailenin halktan tecrit olmuşluğunu derinleştirmek ve işlemez hale getirmek amacıyla devrimciler, ajan-muhbir yapıya karşı bu aile şahsında yoğun bir teşhir faaliyeti başlatmışlardır.

Yürütülen bu faaliyetin bir parçası olarak PKK Partizanları tarafından 28.7.1984 günü Çukurca ilçe merkezinde, Ziraat Bankası ile Belediye Parkı arasındaki yol üzerine bombalı bir teşhir pankartı asılmıştır.

"Demir'ler" ailesinin şahsında yöredeki ajan muhbir yapıya yönelik olarak gerçekleştirilen eylem, bu alandaki ajan yapı üzerindeki korku ve paniği derinleştirerek onu çözme faaliyetinin bir parçasıdır.

Amacına uygun olarak halka bir duyuru niteliği taşıyan pankartta şu yazılar yeralmıştır:

"Yurtsever Kürdistan Halkı; 'Demir'ler' ailesi adlı hain çeteyi iyi tanıyın. Onlarla olan hertürlü ilişkinizi kesin. Arabanıza, işyerlerinize, evlerinize almayın. Çünkü onlar sizin yaşamanızın düşmanıdırlar. Onlar, iki PKK Partizanını yakalayıp devlete teslim etmekle ihanet sayfalarına bir yenisini eklediler. Bunlarla yetinmeyip yörede ajan-milis yapının örgütlendirilmesinde önayak oldular. Yaptıkları asılsız ihbarlarla onlarca sıradan köylüyü işkencelere uğrattılar, halkın yaşam kaynaklarını kurutmaya çalıştılar. Ama şunu unutmamalıdırlar ki, yaptıklarının hesabını er veya geç vereceklerdir. Onların hesap vermesini hiç bir güç engelleyemeyecektir. Kahrolsun Ajan-Muhbir Yapı! Yaşasın PKK!"

Eylemden sonra ajan-muhbir çete içinde ve onlarla ilişki içinde olan şüpheli unsurlarda korku ve panik derinleşmiş, bazıları devrimcilerle ilişkiye geçip af dilemenin arayışı içerisine girmişlerdir. Diğer taraftan düşman, gelişmelerden duyduğu korkuyla iyice saldırganlaşarak yurtsever kesimler üzerindeki baskı ve zulmünü arttırmış, ancak bu baskı halkta, devrimcilere karşı uyanan sempati ve güveni derinleştirmiştir.

AJAN ASKER BAŞ ÇUKURCA'DA ÖLÜMLE CEZALANDIRILDI!

Türk sömürgeciliğinin uşaklarından ve halkımızın yeminli düşmanlarından muhbir Asker Baş, 19 Eylül 1984 tarihinde Çukurca ilçe merkezinde HRK'ye bağlı **Şehit Sait Grubu** tarafından ölümle cezalandırıldı.

Kafasından ve göğsünden aldığı 16 kurşun yarasıyla tanınmaz hale gelerek anında ölen Asker Baş'ın cezalandırılması Kürdistanlı kitleler arasında büyük bir coşkuyla karşılandı. Eylem noktasının karakola 20-25 m. yakın oluşu, ajan-muhbir yapıda büyük bir korku ve panik yaratırken, kitlelerin Partiye olan güvenleri derinleşti. Yaptığı ihbarlar ve halktan insanların namusuyla oynaması nedeniyle Asker Baş, halkta büyük bir nefret ve kin uyandırmış, tamamen teşhir olmuş bir muhbirdi. Bu nedenle ona karşı geliştirilen eylem, halk arasında büyük bir sevinç kaynağı oldu.

Eylemin Eruh, Şemdinli vd. alanlardaki eylemlerden sonra gelişmesi ve yine yöredeki ajan-muhbir yapıya yönelik eylemlerle aynı döneme denk düşmesi, düşman güçlerdeki korkuyu derinleştirdi, buna karşılık halk kitlelerinde büyük bir canlanma oldu ve Parti otoritesinin sağlanmasında önemli adımlar atıldı. Halk kitlelerinde, bu eylemden sonra hainlere ülke topraklarında hayat hakkı tanınmayacağı inancı gelişti.

Bu ve diğer cezalandırma eylemleriyle Kürdistan halkı, 15 Ağustos'ta başlayan ulusal kurtuluş mücadelemizin şahlanma döneminin sürekliliğini ve adım adım yayılması gerçeğini açıkça gördü. Bu, halk kitlelerinde kendi kurtuluşlarına olan inancı pekiştirdi. Önderlerini sürekli yanıbaşında görmesi, yıllardır çektiği acıların hesabının teker teker sorulması ve Türk sömürgecileri ve uşaklarının güçsüzlük ve çaresizlikleri, halk kitlelerini içinde bulunduğu çaresizlik ve korkudan sıyırarak, kendisine ve önderlerine güvenini derinleştirdi ve devrimci saflara giderek daha da hızlı çekmeye başladı. Bugün artık Kürdistan halkı yürümesi gereken yolu daha da açık ve net olarak görebiliyor. Aynı şekilde, meydanın kendilerine kaldığını sanarak halkımıza fütursuzca zulmeden, sömürgecilere uşaklıkta yarışan hain ajan-muhbir takımı da kendi sonlarının artık geldiğini ve halkımızın sahipsiz olmadığını görüyor ve tam da bu nedenle panik ve telaşa sürükleniyor. Faşist Türk sömürgeciliği ise, halkımıza karşı baskı ve zulmünde en büyük suç ortakları olan dayanaklarını birer birer kaybetmenin ve ayağının altındaki toprağın hızla kaymasının şokunu yaşıyor. Bunun içindir ki, kudurmuşcasına sağa-sola saldırıyor, uşaklarına böylece güven vermeye ve halkı sindirmeye çalışıyor. Ancak bütün bunlar, yayından fırlayan oku durdurmaya yetmeyecek, faşist Türk sömürgecileri ve uşakları sonlarından kaçamayacaklardır.

KÜRDİSTAN HALKI ULUSAL DİRENİŞ SAVAŞINDA İKİ EVLADINI DAHA ŞEHİT VERDİ!

Her devrim mücadelesinin bedeli, daima bu uğurda dökülen kan ve fedakarlıklar olmuştur. Halkımızın kurtuluş mücadelesi de daha ilk adımların atıldığı günden buyana, bu faturayı en ağır bir biçimde ödemektedir.Bin yıllık köle kaderimizi değiştirmenin başka hiçbir yolunun olmaması kayıplarımız karşısında yas tutmak bir yana, bizi herzaman giderek artan sayıda bu yolun takipçisi olmaya yöneltmiş ve çok genç bir hareket olmasına rağmen Kürdistan Ulusal Direnişi tümüyle bu şehitlerle örülmüştür.

1982 Parti II. Kongresiyle ilan edilen ve bugün geçen yıllar boyunca sürdürülen hazırlıklar temelinde pratik gerçekliğe dönüşen yeni dönem mücadelemiz de, kaçınılmaz olarak bu dönemi kanlarıyla yaratan şehitlerin üzerinde yükselecektir. Bu gerçek yurtdışı hazırlıklarının ülke zeminine taşırılmasına yönelik ilk adımların atıldığı günlerde daha Hêzil çayında da kanıtlanmıştır. Halkımıza bağımsız ve özgür bir geleceği yaratma mücadelesine kendisini katık etme kararı verenler, mücadelenin bu gerçekliğine baştan beri hazırdırlar. Bu nedenledir ki onlar, hergün binlerce kez öldürülen halkımızın onurlu bir yaşama kavuşturulmasında en öne atılmaktan çekinmemekte ve düşmanın üzerine yürürken onları ölçüsüz cesarete ulaştıran gerçek de bu olmaktadır. Şehit düşenler yine en önde, ikirciksiz, bilinç ve inançla savaşan dava adamlarıdır. Yürüttükleri mücadelenin halkımız için tek kurtuluş yolu olduğunu bilen halk kahramanlarıdır.

15 Ağustos şanlı direniş ve saldırı eylemlerini yaratan ruh, işte böyle bir ruhtur. Ölümden yaşamı yaratmayı bilen bir hareketin temsilcileri, savunucuları, militanları ve taraftarları olarak tüm bir bünyemizi sarmış olan bu ruh, mücadelede zaferimizin de temelini oluşturmaktadır. Bu anlamda tüm bir halkımızı saracak olan ruhtur.

Köleliğe karşı yeni bir yaşam yaratmanın savaşında, halkımız son 15 Ağustos saldırı ve direniş eylemleri ardından da, mücadelede atılan adımların cesaret veren gururunu yaşarken, verdiği kayıpların acısını da en derinden duymaktadır. Halkımız ulusal direniş mücadelesinde yeni bir sayfayı açarken, iki şehit daha vermiştir. Düşmanın üzerine en kararlı yürüyüşle ilerleyen bu yoldaşlarımız önünde saygı ile eğiliyor, inanç ve cesaretlerinin sürdürücüsü ve güçlendiricisi olacağımızı bütün canlılığıyla belleğimizde olan anıları önünde yeniden belirtiyoruz.

Bu yoldaşlarımızdan Kazım Demirtaş, 15 Ekim 1984 tarihinde Erzurum-Şenkaya'da sömürgeci faşist ordu güçleriyle girdiği çatışmada şehit düştü. Çetin Akkurt yoldaş ise, 24 Ekim 1984 günü Şırnak'ın Gundikê Melle köyü karakoluna düzenlenen saldırıda kahramanca çarpışarak şehit düştü. Bu saldırı eyleminde 4 asker öldürülmüş, 12 asker de yaralanmıştır. Ayrıca çok sayıda askeri araç ve silah da HRK güçleri tarafından kamulaştırılmıştır.

Şehit yoldaşlarımızı, daha yakından tanımak için kendi yazılarından da belirli bölümleri verdiğimiz aşağıdaki yazıları yayınlamayı gerekli görmekte ve bunu anılarına karşı duyduğumuz sorumluluğun da bir gereği kabul etmekteyiz.

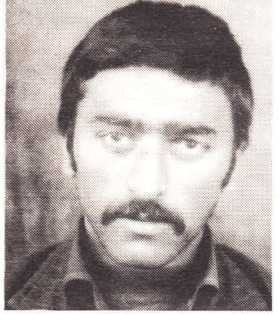
HEY LÊ DAYÊ!
HEY LAWO!

Hey lê dayê
hey lê dayê
Destê xwe zû bigre
bi lezîne.
Yadîgara bavê min
çeka wî
Xeyîdîye dibin axê da
ji min ra bîne.
Ji rext û fişekan
min bixemlîne.
Hogirên min çûn dîlanê
ti bi serê delalê xwekî
wan hêstiran mebarîne.
Min dereng nehêlîne.
Hat HRK,
girt deşt û çîya
bajar û gund
xweş mizgîne.
De haydê dayê
haydê dayê
wê çekê ji min ra bîne.
. . .
Herin lawo,
herin lawo
ez gorîya wan çavên reş
nemênin win qet lipaş
bighine şervanên HRK
bila bazbidin jiber we
sitemkar û xwînxwar
sayên liser laş.
Bese,
bese êdî
bila rabin
ji serê dayîka şehîdan
ev şarên raş.
Bi bêtirs û bê xeyal
bi serbilindî û qehremanî
bi herikênin xwîna xweyî geş.
Zîvirî çerxa felekê lawo
PKK rêbere lipêş
bilind kir agirê şoreş
HRK mizgîne, mizgîn
mizgîna rojên xweş.

4.9.1984
Rûbar

KAZIM YOLDAŞ ANIN BİZE YOL GÖSTERECEK!

1959 yılında Dersim ili Nazimiye ilçesinin Demirce köyünde dünyaya gelen KAZIM DEMİRTAŞ, orta halli bir ailenin çocu-

ğuydu. Kendi köyü olan Demirce'de ilkokulu okuduktan sonra, Nazimiye kazasında ortaokul ve liseyi de okuyarak öğrenimini sürdürdü. Bir yandan okul okurken, diğer yandan da ailesine yardımcı olmaktaydı.

Daha okul dönemlerindeyken devrimci mücadeleye ilgi duyan Kazım yoldaş, devrimci saflara katılmaktan geri kalmadı. Partisine sunduğu kişisel raporunda, devrimci mücadeleye nasıl katıldığını şöyle izah etmektedir:

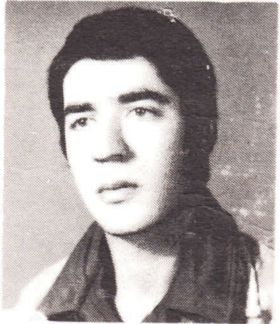
"Ben devrimcilik mesleğine Halkın kurtuluşu'yla (HK) başlamıştım. Bunlardan ayrılmamın nedeni ise; Tunceli'de 1977 yılında Aydın Gül'ün HK tarafından katledilmesi ve olayın nedenlerini ve olayı çok iyi bildiğimiz halde, bize siyasi değil de kız yüzünden öldürüldüğünü söylemeleri, (Halbu ki gerçekler göz önündeydi) diğer yandan sosyal-Emperyalizm anlayışları, Kürdistan'ı tanımamalarıdır. Bunlar, beni ideolojik araştırmaya götürdü".

HK'den ayrıldıktan sonra da yaptığı araştırma, inceleme sonucunda, kendi yerini Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin içinde bulan Kazım yoldaş, PKK Hareketine katılışını şöyle dile getirmektedir:

"PKK Hareketine, (zayıf ölçülerde de olsa) yaptığım idelojik incelemeler sonucu katıldım" Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin saflarında yerini almakla birlikte devrimci çalışmalar içine girerek devrimci fedakarlık, çaba, azim ile Kürdistan halkına karşı olan görevini yerine getirmeye çalışan Kazım yoldaş, Hareketimizin geri çekilmesiyle yurtdışına çıktı. Yurtdışında kısa sürede hazırlık dönemini başarılı bir tarzda tamamlayarak, yeniden ülke sathında devrimci direnişi örgütleme doğrultusunda faaliyetlere başladı. 15 Ekim 1984 tarihinde, Erzurum-Şenkaya'da sömürgeci faşist ordu güçleriyle girdiği çatışmada, düşmana ağır kayıplar verdirerek devrimci direnişi sergileyip, ölümsüzleşti.

MUSA YOLDAŞ'I MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ!

ÇETİN AKKURT (Musa) yoldaş. 1961 yılında Mardin ili Kızıltepe ilçesi Atlıca köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya

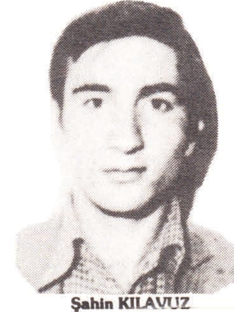
geldi. Çok genç yaşta aile geçimini sağlamada katkıda bulunmak için kendi emeğini satmaya başlamıştı. Olanaksızlıklar yüzünden okula gidemediğinden, okuma-yazmasının olmamasına rağmen, Kürdistan'da devrimci mücadelenin gelişmesiyle ülke gerçekliğini kısa sürede kavrayıp, mücadele içinde bizzat yerini aldı. 1978 yılında mücadeleye aktif olarak katılarak, pratik faaliyet yürüten Çetin yoldaş, Hareketimizin geri çekildiği dönemde, yurtdışına çıkarak kendi eğitimini tamamlamak için girdiği çabayı Partisine sunduğu raporunda şöyle dile getirmektedir:

"Önümüzdeki dönemde Kürdistan'da geliştireceğimiz devrimci mücadeleye kendimi hazırlamaya çaba sarfediyorum. Elbetteki bazı eksikliklerim vardır. Önemli eksikliğim teoriktir. Bunu gidermek için kitap okuyorum, çaba harcıyorum, bu eksikliğimin kaynağı okuma-yazma bilmememdir. Yurtdışında arkadaşların yardımıyla okuma yazmayı yeni öğrendiğimden kaynaklanmaktadır" diyen Çetin yoldaş, bir yanda okuma yazma öğrenip siyasi eğitimini tamamlarken, diğer yandan askeri eğitimini de tamamlıyordu.

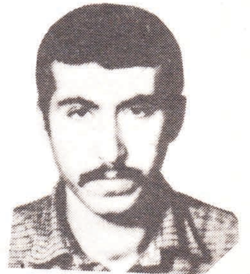
Hazırlık döneminde eğitimini belli oranda tamamladıktan sonra, ülkede PKK önderliğinde gelişecek devrimci mücadele içinde yerini almak için Çetin yoldaş, mücadele azmini başka bir raporunda şöyle dile getirmektedir: *"Harekete daha iyi katkıda bulunmam için benim en büyük özlemim ülkeye gidip bizzat savaşmaktır. Benim Partiye önerim ancak bu olacaktır."* Davaya olan bağlılığını ve mücadele azmini pratikte de hiç çekinmeden canını katık ederek gösteren Çetin yoldaş; 24 Ekim 1984 tarihinde HRK güçleri ile sömürgeci faşist güçler arasında çıkan çatışmada, düşmana ağır kayıplar verdirirken şehit düşüp ölümsüzleşmiştir.

* * *

HÊZİL ÇAYI ŞEHİTLERİNİ ANIYORUZ!

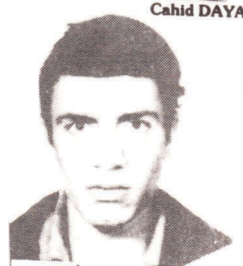
Şahin KILAVUZ

Cahid DAYAN

Fuat ERTÜRK

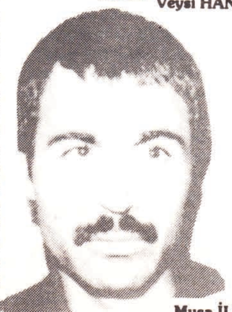
Veysi ŞİMŞEK

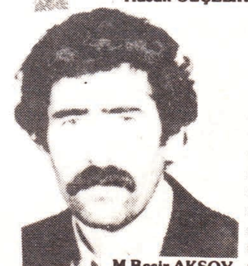
Veysi HANTAŞ

Hasan ÖZÇELİK

Musa İLK

M.Beşir AKSOY

SAVAŞI GELİŞTİRMELİYİZ!

Geçtiğimiz Ağustos'un 15'inde, Siirt'in Eruh ve Hakkari'nin Şemdinli ilçelerine kuruluş amacını, *"faşist sömürgeciliğe karşı halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluşunu sağlama, bağımsız ve özgür geleceğini yaratma mücadelesini silahlı yöntemle sürdürme"* biçiminde açıklayan HRK (Hêzên Rizgariya Kurdistan) tarafından silahlı baskınlar düzenlendi. Mücadele sürecinin ilk adımlarını oluşturan ve aynı zamanda HRK'nin kuruluşunu ilan etme amacını da güden bu eylemler, tüm gizleme ve çarpıtma çabalarına karşın beklenen etkiyi yaptı ki, bu vesileyle, bölgenin olsun, dünya genelinin olsun değişik politik güçlerinin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yaklaşım tarzı da pratik politikada somutluk kazandı.

Bu yönlü ilk tepkilerden biri TKP'den geldi. Gericilikle bir kez daha aynı paralelde ortaya konulan talihsiz belirlemeyi, "TKP'nin Sesi Radyosu" haykırdı: *"Eylem provakasyondur!"* Diğer yandan BBC adeta dinleyicilerini hiçe sayarcasına bir yaklaşımla eylem haberi ile yorumunu verdi: Birinci haberinde, baskına uğrayan hükümet konağı ve ilçe hapishanesi, ikinci haberinde "banka ve cami" oluverdi! Bir sonraki haberine eklediği yorumunu ise; *"Türk devletinin böyle bir saldırıyı karşılıksız bırakmayacağını bilen bu örgüt men supları, nasıl oluyor da böyle bir eyleme cüret edebiliyor"* tarzında ifade edilebilecek bir soru ile noktalamaktaydı. Peki, TKP'nin belirlemesi dışında ne anlama gelir bu?

"Eylem provakasyondur" diyor "TKP'nin Sesi" ve ekliyor; *"muhabirlerimizden henüz yeterli bilgi alamadık!"* Oralarda muhabirlerinin olup olmadığını bir tarafa bırakalım, eksik bilgilenmenin olduğu herhangi bir konuda kesin hükme varmak ciddi bir örgütün tavrı olabilir mi? Elbette ki, hayır. Buna rağmen nasıl oluyor da TKP, kesin politik tavır alabiliyor? O TKP ki, Kürdistan sorununda gerçekten ciddi! Bu durumda politik tavır takınabildiğine göre, TKP'nin böyle bir gelişmeyi önceden beklediği kuşku götürür mü? Şüphesiz ki hayır. O halde, böylesine "hassas" bir örgüt, "provakasyon" olarak nitelediği bir gelişmenin öncesinde ne gibi önlemler almıştır dersiniz? Devrimci eleştirel bir yöntem kulanmadığına ve de kullanmayacağına (zira bu onun doğasına aykırıdır) göre, acaba hangi yöntemlere başvurmuştur? Bu soruları yanıtlamasını muhatabından beklemek gibi bir istemimiz yok tabii. Ve hemen ekleyelim ki, yaptığı (ve yapabileceği) tek şey, bir bütün olarak faşist Türk sömürgeciliğince yönlendirilen komplocu-tasfiyeci provakasyon çizgisini beslemek, desteklemek ve bu yolla devrimimizin ileri adımlarını önlemek, onu yoketmek faaliyetidir. TKP, tasfiyeciliğin sol içindeki uç noktası olarak, bu rolünü, çevresine topladığı Kürt küçük-burjuva soysuzlarıyla birlikte, yalnız Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı değil, Türkiye Devrimci Demokratik Hareketine karşı da oynamaya çalışmıştır. Bu tavırlarını, silahlı devrim hareketinin bu ilk pratik adımlarının atılmasından sonra da Kopenhag'daki Uluslararası Af Örgütü Bürosunu basarak sürdürdüler. Amaçları, eylemi desteklemediklerini duyurmakmış! Utanmazlığın bundan daha iyi bir örneği olamazdı gerçekten.

TKP'nin Kürdistan'a ve KUKM'ne yaklaşımı öteden beri bilinir. O, hiçbir zaman ne böyle bir ülke, ne böyle bir halk ve ne de bu halkın mücadelesini tanımıştır. Bugün de, KUKM, Ortadoğu'da sosyalist hareketin en ileri mevzilerini yaratmasına karşın, bu tavır değişmemiştir. Böylece bu hareket, en başından bir burjuva uşağı olduğunu ve kendi burjuvaları adına "ülkenin bölünmez bütünlüğünü korumak ve kollamak" görevini üstlendiğini teyid etmiştir.

Bizim küçük-burjuvalarımız daha mı farklıdır? Pek de değil. "Bizimkiler" bu uşaklığı bir-iki el daha geriden takip ederler, hepsi o kadar. Bu, gerçekte onun sınıfsal oluşum tarzından kaynaklanır. Durumu şöyle izah etmek mümkündür; Alman emperyalizmi+feodal Osmanlı Sultanlığı → Türk burjuvazisi+Kürt feodal-komprador sınıfı→Kürt küçük-burjuvazisi. Böylesi bir ilişkinin ürünü olarak ortaya çıkan bir sınıftan daha başka bir tavır beklemek mümkün müdür?

Şu veya bu tarzdaki devrim düşmanlarının devrim karşısındaki tavırları böyle olduğuna ve bu tavır, 15 Ağustos eylemleriyle somutluk kazandığına, böylece gerek sömürgecilikle sosyal-şovenizmin, gerekse sömürgecilikle küçük-burjuva teslimiyetçiliğinin devrim karşısındaki "gizli" ittifakı şimdi açığa çıktığına göre; bu durumda devrimin tavrı ne olmalıdır? Açık ki, "savaşı geliştirmeli miyiz?" sorusu devrimin kendisine yönelik olamaz. Bunu, sömürgeci basının ve yetkililerin "basit bir eşkiyalık olayı" edebiyatını işlemesinden dahi çıkarmak mümkün. Ayrıca, Kürdistan koşullarında devrimin yaşatılması zaten savaştır. Ama bu savaşın nasıl geliştirileceği, hangi alanlarda yürütülmesine ağırlık verileceği sorusunu, her devrimci gibi, her yurtsever Kürdistanlı da kendisine yöneltebilmelidir.

Sömürgeciliğin rengarenk uşakları, "provakasyon", "solculuk", "anarşizm" teraneleriyle saldırıyorlar. "Solculuğun", anarşizmin ülkemiz koşullarında en fazla bireyler nezdinde ortaya çıkabileceği, bu tür siyasi uçları, ancak küçük-burjuvazinin az-çok "bağımsız" bir ortamdaki gelişiminin yaratacağı ve anarşizmin hiçbir zaman bir ulusu savaşın eşiğine götürmeyeceği gün gibi ortadayken, ısrarla bu sıfatları kullanmalarının amacı nedir? Kendilerinin durağan teslimiyetçi yapılarına göre, biz "anarşist" mi oluyoruz?

Açık ki, bunun daha başka nedenleri var: Birincisi; bunlar düzeni savunmalarına "meşru" bir zemin hazırlamaya çalışıyorlar. Yarın'82 Anayasasının aşkına yola düşerlerse buna şaşmayacağız. Bir diğeri; bunlar, bu alanda devrimci güçlerin zaafını yakalamaya çalışıyorlar. Onlar kendilerince şöyle hesaplar içerisindedirler: Sömürgeciliğin devrimci gelişme karşısındaki tavrı şiddetten başkası olamaz. Gizli şiddet, esas olarak düşmanın bu günkü doğasına aykırıdır. 15 Ağustos eylemleri sonrası kendisini bir nebze frenleyebildiyse de bu, çok özgül bir durumdur. Savaşın daha da gelişmesi durumunda yakıp-yıkacak, kitle katiamlarına başvuracaktır. İşte, eğer devrim güçleri buna karşı yeterli tedbir ve örgütlülükle çıkmazlarsa devrim düşmanları o zaman kadehlerini "yaşasın provakasyon" diye kaldıracaklardır.

Sorun, bu noktada, halkın kendi savunmasının örgütlendirilmesinde düğümlenmektedir. Bu nasıl gerçekleştirilecektir?

Herşeyden önce halkı kendi kurtuluşu doğrultusunda köklü bir bilince kavuşturmak gereklidir. Düşman onlarca yıllık egemenliği süresince ve özellikle de son beş yılda halk saflarında teslimiyetçi ve ihanetçi eğilimleri güçlendirmek, halk arasındaki suni bölünmeleri derinleştirmek için büyük çaba harcamış ve önemli oranda tahribatlar da yaratmıştır. Düşmanın yarattığı bu tahribatların etkilerini silmek, halk arasındaki birliği güçlendirmek ve halkı gerçek düşmana yöneltmek için yoğun bir bilinçlendirme faaliyeti sürdürmek temel görevdir. Bu yapıldığında ve aynı zamanda da halk arasında düşmanın ajanlığını yapanlara karşı hertürden etkin mücadeleyle birleştirildiğinde, halkımız, gerçek düşmanını daha net görmekle kalmayacak, ona karşı etkin mücadele içine de çekilebilecek ve teslimiyetçi eğilimler yerle bir edilebilecektir.

Güçlü bir bilinçlendirme faaliyeti ile gerçek düşmanını ve ona karşı mücadele yolunu öğrenen halk kitlelerini artık pratik savunma yöntemleriyle kendi savunmasını gerçekleştirmeye yöneltmek zor olmayacaktır. Elbette ki, devrimin silahlı kuvvetleri her köye bekçi olarak yerleşemeyecektir. Böyle bir önlem bugün için mümkün olmadığı gibi uygun da değildir. O halde halk kitlelerini mücadele içinde örgütleyerek kendi savunmasını gerçekleştirecek örgütlenmelere kavuşturmak temel görevlerdendir. Bunun için de halkı, düşmana karşı savaşımın yöntemleri temelinde eğitmek, örgütlemek, düşmanın halk içindeki ajan ve muhbirlerini etkisiz kılmak, düşman faaliyetine yönelik istihbaratı güçlendirmek, düşman askerlerine yönelik propagandayı yetkinleştirmek, yaşam araçlarının temin edilmesinde halkın, düşmana bağımlılığını ortadan kaldırmak ve devrimci kurtuluş birliklerinin askeri eylemlerini yaygınlaştırıp, daha üst boyutlara sıçratmak gereklidir.

Sorun kendi çözümünü de beraberinde getiriyor. Ülkemizin koşulları ve devrimimizin durumu bu çözümü kolaylaştırıcı niteliktedir. Sorunu mutlaka bu yönüyle görmek, üstüne yürümek ve çözümlemek gereklidir. Mücadelenin daha üst boyutlara yükseltilmesi için zorunludur bu. Eğer, sömürgeciliğe karşı, savaş geniş çaplı olarak örgütlenip sürdürülmezse, savaşı geliştirmek mümkün olmayacaktır. Oysa, savaşı geliştirmek istiyorsak ve her renkten devrim düşmanlarının devrimin ölüsü şerefine kadeh kaldırmalarını istemiyorsak, sorunların üzerine daha fazla gayret ve kararlılıkla yürümek vazgeçilmezdir.

●Her Cephede Savaşı Geliştirmek İçin İleri!
●Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği!
●Yaşasın Önderimiz PKK!
●Yaşasın Askeri Örgütümüz HRK!
Bir HRK Savaşçısı
2 Ekim 1984

DÜN BİZ KORKARDIK JANDARMADAN...

Hangimiz jandarma korkusuyla uyutulmadık beşikte? Hangimizin annesi *"Lorî, Lorî, bi nive (razê) romî hatin!"* dememiştir ve hangimiz küçücük beynimizi harekete geçirip romî (jandarma)yı düşünerek sımsıkı yummamışızdır gözlerimizi? Evet, hep hayal eder ve kafamızda jandarmaya korkunç şekiller vererek korkardık ondan. Peki neden başka herhangi bir şeyle değil de, jandarmayla korkuturdu bizleri annemiz? Sömürgeciliğin kahrını çekmiş başka halklarda da acaba anneler işgalci ordunun askerleriyle korkutarak mı uyuturlardı çocuklarını? Okuduğumuz kadarıyla, başka halklarda bu tür örneklere fazla rastlayamadık, ancak yine de olabilir diyoruz.

Annelerimiz, toplumumuzun en fazla horlanan, baskı altında tutulan, hiçbir hukuki ve insani hakka sahip olmayan kesimidir. Daha beşikteyken bizi korkutma pahasına da olsa, onlar aslında bize düşmanımızı tanıtmaktaydılar. İhanete uğramış, teslim alınmış, parçalanmış,bilinçsiz, örgütsüz ve önderisiz bir toplumun çilekeş anneleri *"Lori, Lori, sus, uyu jandarma geldi"* derken aslında sömürgeciliği ve onun yarattığı vahşeti anlatmaya çalıyorlardı. Yüzyılların işgal ve istilalarını, sömürüsünü, talanını, baskı, zulüm, işkence ve dehşetini anlatıyorlardı. Mecburi iskanları, zindanları, köy baskınlarını ve meydan dayaklarını anlatıyorlardı. Tüm bunlar jandarma dipçiğinin gölgesinde yapılırdı. Ve işte bundandır ki, jandarma, korkulması gereken korkunç bir yaratıktı annelerimizin gözünde.

Peki, annelerimiz, daha çocukken küçücük beyinlerimize jandarma korkusunu aşılamamış olsalardı, büyüyünce de bunlardan vahşetini görüp, korkmayacak mıydık? Büyüyünce de korkardık diyorum. Çünkü, toplumumuz üzerinde sürekli bir pasifikasyon mekanizması işletiliyor. Jandarma baskısı ve zulmü halkımızın yaşamının bir parçası haline gelmiş, çocuk olsun, genç olsun, ihtiyar olsun, jandarmadan çekmemiş birtek insanımız yoktur. Ve bunda anlaşılmayacak bir şey de yoktur. Çünkü, ülkemiz bir sömürgedir, hem de klasik bir sömürge, ve üstelik de Türk burjuvazisi gibi, talancı ve barbar bir burjuvazi tarafından sömürülmektedir. Böylesi bir düşman karşısında eğer bilinçsiz ve örgütsüzsen, korkmamak mümkün değildir. Ençok jandarmada somutlaşan bu zulüm ve korku ile ilgili, toplumumuzdaki hemen her insanın yaşadığı örnekler vardır. İşte bunlardan yöremizde çokça anlatılan iki tanesi...

Bugün ise sömürgeciler korkuyor. Çünkü küçücük parmaklar bile tetikte artık.

Köylülerimizden biri askere gitmiş. Ne var ki, sivil elbiseyi bırakıp askeri elbisesini giyince kendisinden korkmaya başlamış. Hele bir de onu alıp kıtasına, yüzlerce askerin arasına götürdüklerinde bu korkusu daha da artmış. Öyle ya, her taraf asker dolu ve yanında bir tek köylüsü bile yok! *"İşte şimdi ben yandım: çevreyi bilmiyorum, dağa da kaçamam"* diye düşünmüş ve başına gelecekleri hayal ederek beklemeye başlamış. Ancak akşama kadar başına hiçbir şey gelmemiş, aksine, yanındaki askerler ona "arkadaş, hemşerim" diyerek hitap ediyorlarmış. Bir de akşam koğuşta kendisine yatacak yer gösterdiklerinde şaşkınlığı ve sevinci artmış, sabah kalkar kalkmaz da evine üçbeş kelimelik bir mektup göndermiş: *"Ben çok iyiyim, emniyetteyim. Tam iki askerin ortasında yatıyorum!"*

Yine, askere giden ve aynı bölüğe düşen iki köylümüz, pazar günü şehre inmişler ve mahalleleri dolaşmaya başlamışlar. Tesadüfen o gün mahallelerden birinin pazarına rastgelmişler. Pazar yerini dolaşırlarken, birisi hemen ortaya atılmış, *"yahu biz şimdi asker değil miyiz? Askeriz tabii. Peki, asker bizim orada –Kürdistan'da– her istediğini yapmıyor muydu? Yapıyordu. Peki, biz niye burada istediğimizi yapmıyoruz?"* diye arkadaşına sormuş ve hemen sağa-sola emirler yağdırmışlar, çeşitli şeyler istemişler, bağırıp çağırmışlar. Pazar yerinde bulunan ahali bir an şaşkınlıkla durmuş ve ardından *"bunlar sarhoş, vurun"* diyerek başlamışlar iki köylümüzü dövmeye. İki asker gözlerini hastahanede açmış ve hemen birisi yakınmaya başlamış: *"Yahu, bizim orada –Kürdistan'da– herkes askerden korkardı, askerler sivilleri döverdi. Burada –Türkiye'de– ise, siviller askerleri dövüyor, bu ne biçim iştir!"* demiş.

Evet, her şeyiyle tahrip edilmiş,korkutulmuş ve pasifize edilmiş bir toplumun çilekeş anaları başka neyle uyuturlardı çocuklarını? Annelerimiz, Türk sömürgecilerinden daha vahşi,daha barbar ve daha korkunç bir yaratık görmüyorlardı ki, onunla korkutup uyutsunlar çocuklarını. Yine, annelerimiz bizi bu korkuyla uyutmuşlarsa da aynı zamanda düşanımızı da tanıtmışlardır. *"Düşmanı tanı, tanı ki büyüyünce ona karşı mücadele edesin, kendini savunabilesin"* demişlerdir. Gerçekten de bugün Kürdistan'da, TC'nin bir avuç uşağı dışında, TC. askerini seven tek bir insan bulunamaz. Her Kürdistanlı ile TC askeri

Devamı 22. sayfada

BÖYLESİ YAŞAM!

Halkımız gibi, binlerce yıl yabancı sömürgeci egemenlikler altında acı ve ızdırapla inim inim inletilen, çağa ulaşmasına bir türlü fırsat verilmeyen, köle gibi kullanılıp varlığı yok edilmek istenen bir başka halk var mıdır acaba? Evet, dünya çapında sömürgeciliğin kahrından nasibini almamış çok az halk vardır, ancak Kürt halkı gibi, üzerinde en katmerli baskı ve yoketme politikalarının uygulandığı, eşi görülmedik sömürgeci yöntemlerin hayata geçirildiği başka bir halk yoktur. Klasik sömürgeciligin bir sistem olarak tarihten silindiği bir çağda, hala böylesı bir konumu yaşamasının, onmiiyonlara varan nüfusuna rağmen halkımızın yok sayılmasının, lime lime parçalanmışlığının ve kendi varlığına yabancılaştırılmasının altında işte böylesi tanık olunmamış bir sömürgeciliğin karanlık yüzü yatmaktadır.

Öncelikle ülkemiz, en vahşi saldırılarla zaptedildi, halkımız binbir türlü entrika, baskı, zor ve katliamla egemenlik altına alındı, köleleştirildi. Tarihi boyunca şu veya bu biçimde sürekli direnmiş olan halkımızı yoketmek için akılları durduracak sinsi planlar geliştirildi ve hala geliştirilmektedir. Bu planlar doğrultusunda ülkemiz önce iki, daha sonra dört parçaya bölündü ve her parçasına yabancı bir güç el koydu. Mayınlar döşenerek ve dikenli teller gerilerek halkımız arasında suni sınırlar çizildi. Böylece toprak ve nüfus olarak ülkemiz ve halkımızın birliği parçalandı. Toprak ve nüfus birliği parçalandıktan sonra halkımız üzerinde bu kez de ulusal kimliğinden soyutlama planları geliştirildi; halkımız araplaştırılmaya, farslaştırılmaya ve türkleştirilmeye çalışıldı. Yüzlerce yıldır yabancı egemenler, böylesi bir amaç peşinde koşuyor ve bu hayalle yaşıyorlar.

Bu yabancı egemenlerin en vahşisi, en barbarı ve en çekilmezi olan faşist Türk sömürgeciliği, en kısa ve etkili yolla amacına ulaşmak istemiş ve bundan dolayı da Kürt halkının ulusal ve toplumsal varlığını reddetmekle işe başlamıştır. Amacına ulaşmak için ise, her türlü insanlık dışı uygulamayı mübah saymıştır.

Türk sömürgeciliğinin, Kürdistan halkı üzerindeki sömürgeci egemenligini sürdürmek ve Kürdistan halkíni tarihten silmek için başvurduğu birincil ve temel uygulama, haksız ve gerici zor uygulamasıdır. Ülkemizin her karış toprağını işgal eden Türk devleti, stratejik konumdaki her dağa, ovaya, köye ve şehire binlerce askerini yığmış, sayısız polis, ajan ve ihbarcı şebekesi örmüştür. En küçük bir kıpırdanma ve en basit bir demokratik insani istem kanla, sürgünle ve onlarca yıl hapisle bastırılmak istenmiş ve çoğu zaman bastırılmıştır da. Öyle ki, düşmanın zor güçleri, çocuklarımızın, annelerimizin ve babalarımızın, kısacası tüm halkımızın gözünde korkulması, çekinilmesi gereken "öcüler" durumuna getirilmiştir. Annelerimiz, çocuklarını asker korkusuyla uyutmak, insanlarımız her konuşmalarında, attıkları her adımda bu "öcüleri" hatırlamak zorunda bırakılmışlardır. Kısacası, ülkemizde bir tek gün yoktur ki, ızdırapsız, işkencesiz, ölümsüz geçmesin. Bu uygulamalar, ajan ve muhbirlerin ispiyonlamaları ve jandarma ile polisin günlük köy baskınlarıyla, meydan dayakları, çalılar içerisinde süründürme, kadın ve erkekleri soyarak karşı karşıya dizme, saç ve bıyık çekme, çeşitli organlara ip bağlayarak çekme, aranan evlerde halkın değerli eşyalarını çalma, tehdit ve küfür etme, kadınları alıp götürme, şantajla para ve rüşvet alma, her gün karakola çağırarak işkenceden geçirme, işinden-gücünden alıkoyma, darpla öldürme, sakat bırakma, kurşunlama vb. vb. binbir şekilde sürdürülmektedir.

İkinci uygulama; halkımızın içine nifak tohumları saçarak birliğini bozmaktır. Sosyal ve toplumsal gelişmesi engellenerek ortaçağ karanlığında bırakılan halkımızın bağrında, aşiretçilik, mezhepçilik, particilik, ailecilik ve bireycilik gibi çağdışı anlayışlar sürekli körüklenerek, halkımız adeta atomlarına kadar parçalanmıştır. Halkımız arasında husumet, güvensizlik ve kuşku, sınırsız bir şekilde geliştirilmiş, herkes birbirine düşman gözüyle bakar hale getirilmiştir. Sömürgeciler, ülkemizdeki dayanaklarını da devreye sokarak bu çelişkileri daha da derinleştirmekte, sonuçta insanlarımız, bir bahçe suyu, bir hayvan, iki çocuğun kavgası, bir tutam meşe yaprağı, bir kız kaçırma vb. bir çok basit olay için birbirlerini öldürmekte, mahkemelik olmaktadırlar. Kimse kimseye selam vermez hale getirilmiş; kardeş kardeşe, baba oğula, gelin kaynanaya, köylü köylüye ve en korkuncu da çocularımız birbirine düşman ettirilmiştir.

Halkımız üzerindeki üçüncü uygulama; sömürü ve talandır. Türk sömürgeciliği Kürdistan'da öylesine bir sömürü politikası uygulamaktadır ki, neredeyse halkımızın damarlarındaki kanı şırınga ile alıp pazarlayacaktır. Ülkemizdeki ulaşım yolları ulusal birliğimizi engelleyecek ve talanı olanaklı kılacak şekilde yapılmışlardır. Ülkemizin tüm ulusal zenginliklerini (petrol, kömür, madenler vb.) talan etmekte ve kendi metropollerine akıtmaktadır. Bunun yanısıra, halkımızın binbir zorlukla elde ettiği tarımsal ve hayvansal ürünleri yok pahasına elinden alınıp götürülmekte, temel gıda maddeleri ve fabrika mamüllerine yapılan sürekli zamlarla halkımız açlıkla yüzyüze bırakılmaktadır. Faşist Türk devleti bununla da yetinmemektedir. İşsizliğe mahkum ettiği insanlarımızı, metropollerine çekerek veya yabancı ülkelere satarak işgüçlerini en tortu işlerde hovardaca harcamaktadır. Adeta günlük yaşamın bir parçası haline gelmiş bulunan operasyonları sırasında halkımızın varını-yoğunu talan etmekte, şantajla, rüşvetle, vergilerle, hırsızlıkla ve orduya yardım adı altında halkımızın tüm varlığını sülük gibi emmektedir.

Kürdistan halkı üzerindeki dördüncü uygulama; asimilasyondur. Halkımızı Türkleştirerek yoketmeyi hedefleyen Türk sömürgeciliği, onlarca yıldan beridir, dilimizi, kültürümüzü, her türlü gelenek ve göreneklerimizi yasaklayarak halkımızı ulusal benliğinden uzaklaştırmaya gayret sarfetmektedir. Bu amaçla hergün her saat, insanlarımızın beynine kendi kültürünü, kendi gelenek ve göreneklerini aşılamakta, "türklük şuuru"nu egemen kılmaya çalışmaktadır. Okullarında, kültür kurumlarında, devlet dairelerinde ve ordu içinde sürekli Türk şovenizmini ve Kemalizm zehrini insanlarımızın beynine akıtmaktadır. Bütün bu etkiler ve baskılarla halkımız kendi varlığını tanıyamaz ve kendi gerçekliğine yabancı duruma getirilmek istenmektedir.

Beşinci uygulama; burjuva yozluğunun geliştirilmesidir. Türk sömürgecileri, insanlarımızı kendi öz kurtuluş sorunlarından uzaklaştırmak ve daha kolay sömürebilmek için toplumumuzda sistemli olarak, fuhuş, kumar, içki, uyuşturucu madde vb. yoz alışkanlıkları geliştirmeye çalışmaktadır. Özellikle cunta sonrası dönemde buna hız verilerek, bizzat devletin sistemli bir politikası olarak geliştirilmeye başlanmıştır. Bu uygulama, özellikle devletin güvenlik güçlerinin ve özel ajanlarının teşviki ve fiili teşebüsleri ile sürdürülmektedir. Bu alçakça uygulamayla toplumumuz bir ayyaşlar, serseriler toplumu haline getirilmek, kendi benliğine ve kurtuluş davasına yabancılaştırılmak istenmektedir.

Evet, belirttiğimiz bütün bu uygulamalar, Kürt halkını, ülke ve halk olarak yoketmenin araçlarıdır ve Türk sömürgeciliği tüm bunları günlük olarak Kürt halkının hayatının her alanında sürdürmektedir.

Biz PKK partizanları, bu gerçekleri hergün her saat halkımızla birlikte yaşayarak, faşist sömürgeciliğe karşı daha çok kinleniyor ve Partimiz PKK'nin gösterdiği kurtuluş yolunda daha büyük bir azım ve kararlılıkla yürüyoruz. Halkımız, sömürgecilerin uygulamalarına karşı öylesine bir kin ve öfkeyle dolmuş ki, çoğu zaman kendisine kurtuluş yolunu anlatmamıza fırsat vermeyerek, kendisi anlatıyor ve devrimci evlatlarından umut bekliyor.

"*Biz*" diyor halkımız "*hep böyle mi kalacağız? Atalarımız bu kahrolası yaşam içinde ömür doldurup öldüler. Biz de mi, çocuklarımız ve torunlarımız da mı bu çağdışı yaşam içinde ömür doldurup öleceğiz? Bakın halimize! Kayalıkları, ormanlıkları, bir avuc toprağın bulunduğu her yamacı binbir zorlukla üretime açmışız. Bağ ve bahçecilikle uğraşmaktan belimiz kırılıyor, iki büklüm oluyoruz. Günün yirmidört saati, uykuda dahi sayıklayarak, çalışıyoruz. Bu sarp dağlarda yüzlerce hayvanı, binbir*

Devamı 23. sayfada

Bin acı, bin umutla içiçedir Kürdistan'da yaşam.

KÖYLÜ VE TARLA TAŞI

Yılın oniki ayı boyunca hiç durmaz köylümüz; çalışır, didinir. Doğaya savaş açmıştır kazmasıyla, küreğiyle. Açmalıdır yamaçları, bayırları, ormanları, taşlık, kayalık alanları ekime. Açmalıdır; her ne kadar zor olursa olsun ve her ne kadar ayların uğraşı bir ölçek arpa vermese de. Yine de açmalıdır. Çünkü, açmazsa açlıktan kırılır köylümüz. Ve açmazsa, nasıl lüks içinde yaşarlar ağalar, beyler, burjuvalar, İstanbul, İzmir ve Ankaralarda. Ve üstelik nüfusu da giderek çoğalıyor, oğullar evlenip ayrılıyorlar. Babadan, dededen kalma bir avuç toprak, giderek daha çok parçalanıyor, dilim dilim ediliyor. Tarla açmak öyle sıradan bir iş değildir; kol gücü ister, alın teri ister, uzun uğraş ister, ailece çalışmak ister.

Dağdan, ormanlık, kayalık bir alandan ve dar patikalardan geçiyoruz. Bakıyoruz, kazma kürek ve balyoz sesleri birbirini kovalıyor. Merak edip kulak kabartıyoruz, nedir bu sesler bu kuytu dağda diye. Bir de bakıyoruz ki, orta yaşın üstünde bir amca ve yanında irili-ufaklı, kızlı-erkekli çocukları vuruyor da vuruyor dağa; dağı fethetmeye, devirmeye azimli. Yaklaşıyoruz. Çalışmayı durduruyorlar.

–Allah kuvvet versin amca!

–Sağol yeğen, siz de hoş geldiniz, buyrun.

Çocuklar durmuş masum masum bakıyorlar, bir bize, bir silahlarımıza. Gözlerindeki anlam çok derin, heyecanlı ve geleceğe umutlu... Korkmuyorlar artık silahlı adamlardan, kuytu bir dağda olsalar bile. Eskiden eşkiyalar dolaşırdı dağlarda; adam döver, kız kaçırır, bağ bozar, haraç alır ve soyardı halkı. Ama şimdi öyle değil. Devrimciler silahlı dolaşıyor dağlarda. Onlar, halkın öz evlatları, onun malının, canının, namusunun koruyucularıdırlar. Halkın güzel geleceğinin kurucusu, savaşçılarıdırlar. Onlarla halk birbirinden kopmaz bir canın iki parçasídırlar. Eskiden halk, eşkiyalardan korkar kaçardı, ama artık eşkiya dizginlenmiş devrimciler tarafından. Fakat bu sefer de devlet eşkiyası var; barbar, sadist ve korkak. Halk, eskiden beri devletten hep kaçındı. Devrim mücadelesi, ulusal kurtuluş mücadelesi başladığından beri, devletten daha çok kaçınır oldu. Çünkü, sömürgeci devlet, adeta kuduz olmuş bir vahşi hayvana dönmüş. Nerede yakalarsa bir insanımızı, öldüresiye dövüyor. Ve hele, Kenan Evren faşist çetesi iktidara el koyduğundan bu yana, ya "*devrimcileri beslemişşin*", ya "*görüp de devlete yardımcı olmuyorsun*", ya da "*Kürtçüdür, bölücüdür, eşkiyadır, vatan ve millet düşmanıdır, komünisttir*" denilerek öldüresiye dövülür, sakat bırakılır, yıllarca dört duvar arasında tutsak edilirsin. İşte bu nedenle hep kaçılır bu vahşilerden.

Yaklaşıyoruz, hal hatır soruyor ve çocuklara gülerek bir espiri yapıyoruz. Seviniyorlar.

–Hayrola amca, almışsın çocukları etrafına, vuruyorsun da vuruyorsun şu kayalıklara, taşlıklara. Dağı devirmeye mi niyetlisin acaba? Nedir sizi bu yorucu, bitirici işe iten?

–Yeğen, aslında biliyorsunuz durumumuzu, çilemizi. Hatta bizden çok çok iyi biliyorsunuz. Durumumuzu bilmek sizin bir görevinizdir. Çünkü, sizler bu durumumuzu değiştirmek istiyorsunuz. Durumumuzu bilmezseniz nasıl değiştireceksiniz, nasıl bize önderlik edeceksiniz? Onun için halimizi biliyorsunuz diyorum. Çünkü epeydir buralardasınız ve kaç senedir Partiniz (PKK) binbir zorlukla mücadele ediyor. Ama yine de anlatayım.

Biz ailece 7-8 nüfusuz ve askerde bir oğlum var. Köyümüz herşeyden yoksun. Yolumuz, suyumuz, elektriğimiz yok. Evlerimiz oturulacak halde değil. Topraklarımız, gördüğünüz gibi, taşlık ve verimsiz. İş alanı da yok ki çalışalım. Gerçi eskiden asker oğlumla, şu gördüğünüz küçüğü, bazen Türklerin şehirlerine giderlerdi ve zar zor beş-on kuruş getirirlerdi. Ancak şimdi, oğlum askerde ve onu da orada beslemek gerekli. Hayat çok pahalılaşmış, gidip çalışsan el kapısında, günlük ekmeğine yetmez ücretin. Sen bunları boşver yeğen, ağzımızdaki lokmayı dahi alıyorlar. Nasıl mı alıyorlar? Bak, bir kaç örnek vereyim; birincisi, gelip bizden silah istediler. Yoktu, gidip şurada-burada aradık bulamadık. Silah bulamadığım için merkez yüzbaşısına altmışbin lira para rüşvet verdim. İkincisi; ağalar, karakol başçavuşu ve merkez yüzbaşısının adamları vasıtasıyla köyümüze fesat ve fitne soktular. Köy kavgası çıktı. Birbirimizin kafasını, kollarını, kaburgalarını kırdık, hastahanelik olanlar oldu. Artık her gün karakola, merkeze gitmen gerekiyor ve asker ikide bir köye geliyor. İşte tam da kurda layık sisli bir hava. Ve artık elinde-avucunda ne varsa vermelisin karakol simsarı ağaya, jandarmaya, onbaşıdan, yüzbaşıya, albaya kadar hepsine, savcı ve hakime ve hatta mahkeme müstahdemine bile vermelisin. Yoksa, rezil, kepaze ederler seni. Üçüncüsü; ürünlerimizin, hayvanlarımızın bu kadar ucuz olduğu, buna karşılık her gün gaza, beze, tuza, şekere vs. herşeye zam yapıldığı düşünülürse, nasıl geçiniriz biz? Binbir hile ile elimizdekini, avucumuzdakini almaktadırlar. Peki biz ne yapalım? Eğer, ailece dişimizi tırnağımıza takmazsak, her zorluğu göğüsleyip bu sarp dağlara savaş açarak birkaç metre karesini ekime açmazsak, hepimiz kırılırız açlıktan. Yeğen, sen boşver bizim halimizi. Babalarımız, dedelerimiz hep bu çileyi yaşadılar. Biz de yaşayabiliriz, dayanırız da, lakin şu çocuklarımızın çilemizi çekmemesini, torunlarımızın durumumuzu yaşamamasını istiyoruz. Bir gelecek kurmak gerekir onlara. Bazen cemaatlarda arkadaşlarınızı dinledim. Çok doğru söylüyorlar. İşte ben hazırım mücadeleye, Partiye elimden gelen katkıyı, yardımı yaparım.

Bizler sustuk artık; ne ekleyebilirdik ki amcanın konuşmasına.

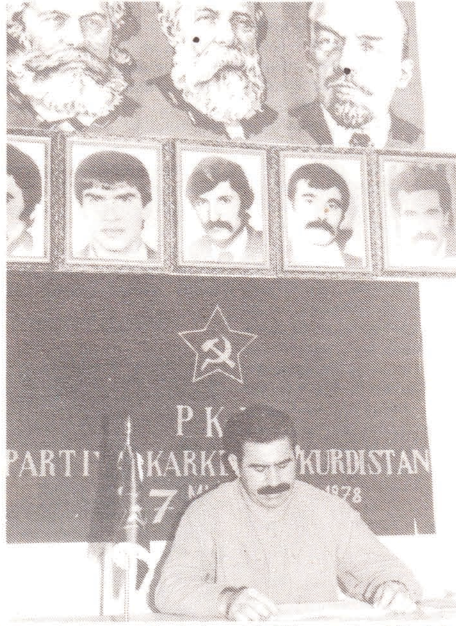
Sabah ezanıyla kalkar Rüstem dayı. Uyandırır körpe çocuklarını alaca karanlıkta uykudan. Ve verir talimatını muhabereye gidecek komutan gibi: "*Hamo, oğlum sen eşeği semerle; hanım, ekmeğimizi, suyumuzu hazırla; Musa, oğlakları otlatmaya götür, göz kulak ol, kaybetme; Fatma, kızım sen de kalk suyu omuzla. Aletlerimiz tamam mı acaba? Kazma, kürek, balyoz, manivela, taş çekmek için zembil. Tamam çocuklar, haydi hızlanın, geç kalıyoruz.*"

Gelir ormana Rüstem dayı. Biraz eğimi az bir yamacı bulur bulmaz, sıvar kolları çocuklarıyla birlikte. Kazar da kazar, vurur da vurur balyozu, devirircesine dağı. Açmak için birkaç metre toprağı ekime, kırılmasın diye çocuklar açlıktan...

26.8.1984

ŞANLI ÖNDERİMİZ PKK 7. SAVAŞ YILINA GİRERKEN KÜRDİSTANLI EMEKÇİ KİTLELER TARAFINDAN GÖRKEMLİ BİR GECE EYLEMİYLE SELAMLANDI!

Kürdistan halkının ve proletaryasının öncü müfrezesi Partimiz PKK'nin 7. savaş yılına girişi Kürdistanlı emekçi kitlelerin coşkun bir gece eylemiyle selamlandı. 1 Aralık 1984'de Köln Sport-Halle salonunda gerçekleştirilen geceye, yaşlısı, genci, kadını ve erkeği ile 7 bin civarında emekçi bir kitle katıldı. Salonu dolduran binlerce **Kürdistanlı emekçi, Partimizin direniş** çizgisi etrafında yek vücut bir birlik oluşturdu; haykırdığı sloganlarla Partimizin şanlı direnişine sahip çıktı; sömürgeci faşist cunta ve onun her soydan uşaklarını kahretti!

Tamamen siyasal bir eylem niteliğinde olan gecenin en büyük özelliği, geniş bir Kürdistanlı emekçi kitlenin katılımıydı. Kitleler her türlü zorluğa göğüs gererek, bu büyük günde önderleri PKK'ye sahip çıkmak, direniş sloganlarını haykırmak ve dağda savaşan HRK birliklerinin gücüne güç katmak için, sabahın erken saatlerinden itibaren gecenin yapılacağı salon önünde toplanmaya başladılar. Saat 16^{00}'ya doğru sayıları gittikçe artan bir sayıyla eylem alanına ulaşan binlerce yurtseverin bir bayram yerine çevirdiği salon civarında oluşan coşkun hava ve kararlı ruh hali, **"Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi"**nin nasıl bir eylem olacağını tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermekteydi.

Burada hemen belirtelim ki, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine ve onun öncüsü PKK'ye düşman olan, başta faşist Türk cuntası olmak üzere, bunun Avrupalı dostları ve sol görünümlü uşakları, bu eyleme geniş bir kitlenin katılımını engellemek için, günlerce süren sinsi ve adi bir propaganda faaliyeti yürütmüşlerdi. Akla-hayale gelmeyen yalan ve demogojiyle kitleleri korkutmaya

PKK'nin 7. kuruluş yılı binlerce yurtseverin coşku sloganıyla selamlandı.

ve böyle bir eylemi güçsüz bırakmaya çalışan bu çevrelere en kahredici cevabı, salonu savaş sloganlarıyla dolduran 7 bin Kürdistanlı emekçi vermiştir. Yürütülen yalan ve demogojiden ibaret propaganda, kitlemizin kararlılık ve sınıf kinini artırmaktan, önderleri PKK'ye daha sıkı sahip çıkmalarını sağlamaktan başka bir işe yaramamış; kitlemizin attığı her direniş sloganı **bu halk düşmanı güruha indirilen** birer tokat olmuştur.

Kitlemizin saat 16^{00}'dan itibaren gerekli disiplin kuralları çerçevesinde salona alınmasından sonra, program 16^{30}'da bir yoldaşın Partimiz ve kitlemizi selamlayan kısa bir konuşması ve saygı duruşuyla başlatıldı.

Gece programının açıklanması sırasında, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın, PKK'nin 7. kuruluş yıldönümüne ilişkin mesajının videodan verileceği belirtilmesi üzerine, kitleler, önderlerini yoğun alkış ve **"Bijî Serok APO"**, **"Bijî PKK"** sloganlarıyla selamladılar. Programa girişte koro'nun direniş marşları arkasından, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın, PKK'nin 7. kuruluş yıldönümüne ilişkin mesajı özetlenmiş bir biçimde ve yazılı olarak Kürtçe ve Almanca okundu. Bunun ardından mesaj görüntülü bir şekilde videodan kitlelere sunuldu. Üçbuçuk saat olan, ancak 26 dakikalık kısmı sunulabilen mesajda ÖCALAN yoldaş, Partimizin tarihsel çıkışının anlam ve önemi, PKK'nin direnişçi geleneği ve direniş şehitlerinin mücadelemizdeki yeri; ayrıca 15 Ağustos devrimci atılımın yol açacağı gelişmeler üzerinde durarak, başta halkımız olmak üzere çeşitli çevreler ve Partili militanlara çağrıda bulundu. ÖCALAN yoldaş, 15 Ağustos eylemlerinin yeni bir dönemi fiili olarak başlattığını bildirerek, halkımızın, halk savaşına göre gerekli hazırlığını yapmasını da vurguladı. Kitlemizin büyük bir ilgi ve coşkuyla izlediği mesajın bitimiyle salon, **"Bijî Serok APO"**, **"Bijî PKK"**, **"Mazlum-Kemal-Hayri Halk Savaşı Yolunda İleri"** sloganlarıyla yankılandı.

Mesajın arkasından, 15 Ağustos saldırı ve direniş eylemlerinden sonra, Türk ordusunun içine düştüğü korku ve paniği dile getiren ve bizzat cuntanın televizyonunca hazırlanan bir program kitlelere gösterildi. TC'nin sözümona, PKK ve HRK'yi "teşhir" için hazırlattığı bu operasyon filmi, TC'nin zavallı ve barbar yönünü gözler önüne sererken, kitlemiz, faşist Türk sömürgeciliğine karşı taşan kin ve öfkesini **"Kahrolsun Sömürgeci Faşist Cunta"**, **"Faşist Katillerden Hesap Soracağız"** sloganlarıyla bir kez daha haykırdı. Bunu takiben, Partimizin, taktiksel olarak geriye çekiliş döneminde yürüttüğü siyasi ve askeri hazırlıkları içeren bir tatbikat filmi ekrana yansıtıldı. Partimizin, 15 Ağustos gibi devrimci bir atılıma hangi temellerde hazırlandığını bir kez daha belgeleyen bu program, Kürdistan halkının silahlı direniş çizgisine olan sonsuz güven ve bağlılığını ifade eden **"Mazlum-Kemal-Hayri Halk Savaşı yolunda İleri"**, **"Yaşasın Hêzên Rizgariya Kurdistan"**, **"Yaşasın 15 Ağustos Direniş Ruhu"**, **"Yaşasın Direniş, Kahrolsun Teslimiyet"** sloganlarıyla karşılık buldu.

Gecedeki devrimci coşkuyu halkımızın öz kültürünü güzel figürlerle dile getiren HUNERKOM folklor grubunun oyunları da eşlik etti. Direnişe kültürel alanda da sahip çıkan halkımız, kalabalık bir folklor ekibi tarafından sergilenen oyunlara yer yer katıldı. Bu coşku ortamı içerisinde bir yoldaşımız, PKK Hareketinin oluşum, gelişim ve mücadele tarihini değerlendiren ve içinde bulunduğumuz dönemde özellikle 15 Ağustos devrimci atılımının anlam ve önemini açıklayan; aynı zamanda çeşitli reformist-teslimiyetçi, sosyal-şoven çevrelerin Partimiz ve önderliği altında yürütülen ulusal direniş mücadelemize karşı yoğunlaştırdıkları düşmanca faaliyetlerini teşhir eden bir konuşma yaptı. Yapılan konuşma zaman zaman kitlemizin alkış ve sloganlarıyla kesildi. Siyasal konuşmanın ardından Ozan Serdar, direniş türküleri söyledi.

15 Eylül-15 Kasım tarihleri arasında yürütülen ve PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini desteklemeyi amaçlayan bağış kampanyasının sonuçları da gecede açıklandı. Bağış kampanyasının anlam ve önemi üzerinde yapılan kısa bir değerlendirme konuşmasından sonra, kampanya sonuçları bölgelere göre bütün yurtsever kamuoyuna duyuruldu. Kitlelerin Partimize olan aktif destek ve yardımlarını bir kez **daha gözler önüne seren kampanya sonucu, kitlemizin, daha fazla destek ve sosyalist yarış** şiarlarıyla karşılık buldu.

Bağış kampanyası sonuçlarının açıklanması ve yapılan kısa bir ödül töreninden sonra, geceye, Partimizin resmi davetlisi olarak gelen, çeşitli halklardan örgüt temsilcilerine söz hakkı verildi. Sırayla, Şili Sosyalist Partisi, El Salvador Ulusal Kurtuluş Cephesi, Peru Birleşik Sol Cephesi, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi ve THKP/C Acilciler grubunu temsilen konuşan arkadaşlar, Partimizin kuruluş ve mücadelesi üzerine görüşlerini belirterek, halkımız ve Partimizle olan dayanışmalarının anlam ve önemi

Tiyatrodaki köylü sahnesi beğeniyle izlendi.

üzerinde durdular. Konuk örgütlerin temsilcilerinin yaptığı konuşmalar, kitlemizin dayanışmacı sloganlarıyla selamlandı. Bu konuşmalar ve arkasından çeşitli devrimci demokratik parti, örgüt ve kuruluşların, PKK'nin 7. yılını selamlayan yazılı mesajlarının okunması, geceyi uluslararası bir destek platformuna dönüştürürken, Partimizin her geçen gün artan uluslararası prestij ve saygınlığına da parmak basmaktaydı.

Bilindiği gibi, çeşitli düşman çevrelerin, uzun bir dönemden bu yana yürüttüğü, Partimizi uluslararası devrimci-demokratik kamuoyundan koparma çabaları söz konusuydu. Arkalarına karanlık güçleri alan bir takım reformist teslimiyetçi ve devrim kaçkını sosyal-şoven güçler, çeşitli yalan ve demogojilerle, komünist bir hareketi, uluslararası alanda tek başına bırakabileceklerini ve böylece, 12 Eylül faşizmine gerekli olan bir yardımı yapabileceklerini zannediyorlardı. Ancak, bu zavallılar şunu hiçbir zaman unutmasınlar ki, doğuşu enternasyonalist bir nitelik taşıyan, bağrında Haki KARER, Kemal PİR, Gürcan ÖZCAN gibi enternasyonalist savaşçıları yetiştiren, Ortadoğu'da onlarca evladını Filistin halkının kurtuluş mücadelesine şehit veren PKK, bugün sadece zor ve onurlu ulusal görevlerle değil, aynı zamanda büyük ve anlamlı uluslararası görevlerle de yükümlü bulunan bir harekettir. PKK, günümüzde ulusal ve uluslararası alanda bolşevizmin temsilcisi, Marksizm-Leninizmin yılmaz savaşçısı ve uygulayıcısıdır. Ve hiçbir emperyalist baskı ve provakasyon, Onu ulusal olduğu gibi, uluslararası görevlerini de hayata geçirmekten asla alıkoyamaz.

Gecenin, anlamlı bölümlerinden birini de geleceğin savaşçı neslini temsilen bir yurtsever çocuğun, Kürdistan halkına yaptığı çağrı oluşturur. Konuşmada, Kürdistan halkı şanlı önderimiz PKK'ye daha fazla destek vermeye çağrılırken, aynı zamanda Kürdistanlı çocukların, büyüklerinden bağımsız bir Kürdistan'ı miras olarak devralma istekleri açıklandı. Bu konuşma, halkımızın ve Partimizin geleceğinde bugünün çocuklarının ne tür bir rol oynayacaklarını açık bir şekilde vurgularken, artık, silahlarını birbirine teslim eden bir neslin yetişmekte olduğu kamuoyuna bir kez daha ilan edilmekteydi. Bu çağrıya, Stuttgart çocuk korosunun hazırladığı direniş türküleri eşlik etti.

Partimiz PKK'yi tanıtan, onun mücadele tarihini ve özelliklerini ihtiva eden Almanca konuşmadan sonra, ozanlardan Çiya ve Zozan arkadaşlar, direniş türküleriyle kitlenin karşısına çıktılar. Kitlemiz, söylenen direniş türküleriyle **"Mazlum-Kemal-Hayri Halk Savaşı Yolunda İleri"**, **"Diyarbakır Onurumuzdur"** sloganlarını haykırarak direniş liderlerinin anılarına bağlılıklarını dile getirdiler.

Partimiz PKK önderliğinde HRK tarafından gerçekleştirilen 15 Ağustos Saldırı ve Direniş Eylemlerinin yarattığı coşku ortamında yapılan gecede, 15 Ağustos eylemlerinin halkımız üzerinde yarattığı coşkuyu, halkımızın önderi PKK'ye ve HRK Partizanlarına nasıl sahip çıktıklarını konu alan bir tiyatro da sergilendi. Tiyatroda, 15 Ağustos eylemleriyle birlikte, halkımızın gelişen umut ve cesareti vurgulanırken, aynı zamanda Türk ordusunun, HRK güçleri karşısındaki korku ve yılgınlığı da dile getirildi. Tiyatroda özellikle işkenceci zalim subayların, HRK savaşçıları tarafından ölümle cezalandırılması, kitlemiz tarafından yoğun alkışlarla ve **"Bijî Hêzên Rizgarîya Kurdistan"**, **"Faşist Katillerden Hesap Soracağız"** sloganlarıyla desteklendi.

Geniş bir kitle katılımı ile gerçekleştirilen, coşkun ve kararlı bir

Devamı 23. sayfada

1 Aralık 1984 günü F.Almanya'nın Köln kentinde düzenlenen Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi, bir çok örgüt temsilcisinin de katılımıyla adeta bir uluslararası konferans niteliğine kavuştu. Gecede birer konuşma da yaparak, PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine olan dayanışma duygularını ifade eden Parti ve Cephe temsilcilerinin mesajlarından bazı bölümleri yayınlıyoruz.

Yoldaşlar;

Bu sıralarda ABD emperyalistleri Nikaragua devrimini yok etmeye, Guetemala ve El Salvador hareketlerini durdurmaya çalışmaktadır.

Somoza diktatörlüğünün yıkılışı, Guetemala ve El Salvador devrimci halk hareketlerinin doğuşu hangi nedenlere dayanıyorsa, Kürdistan halkının direnmesi de aynı nedenlere dayanmaktadır.

Kürdistan halkının tüm yaşamı baskı, işkence ve katliamlarla doludur. Bu halk, tarih boyunca çeşitli biçimlerde direnmiştir. Bu direniş bugün yeni bir döneme girmiştir. Bağımsızlık ve özgürlük, kendi kaderini tayin, barış ve sosyalizm için Kürdistan halkı, Kürdistan İşçi Partisi (PKK) önderliğinde ulusal kurtuluş savaşı vermektedir.

Emperyalizm ve onun kuklası faşist cunta, Kürdistan halkının bu direnişini kırma çabası içerisindedir. [illegible] önderliğindeki HRK'nin kurulması ile Kürdistan halkı, artık ara[illegible] barış ve özgürlüğün bayrağı altındaki kurtuluşa daha da yaklaşmış bulunmaktadır. Kürdistan'ın, emperyalistlerin jeopolitik çıkarlarını ne kadar sarstığı artık açığa çıkmıştır. (Lakin) bizzat Türkiye'nin bazı sol güçleri, Ankara'daki diktatörlerin uygulamalarını onaylamaktadırlar.

Salvador halkının, Ulusal Kurtuluş Cephesi Farabundo Marti önderliğinde emperyalizme ve diktatörlüğe karşı gösterdiği siyasal ve askeri başarı, dünyadaki baskılara karşı savaşın ve dünya barışı için verilen savaşın bir parçasıdır. Devrimci ordumuz güçlüdür ve geçen ay düşmana ve kukla orduya karşı gücünü stratejik

saldırılarla göstermiştir.

Bu güç şehirlerdeki ve köylerdeki kitle örgütlerinde büyük bir güven yaratmaktadır. Onlar daha iyi bir hayat için mücadele içerisindedirler. Diktatörlük ve ABD emperyalistleri büyük yenilgilere uğradıkları içindir ki, bizi tasfiye etmek amacını güden görüşmeler önermektedirler. Biz, masaya, yalnız El Salvador halkı için, ama hiçbir zaman silahları elden düşürmemek kaydıyla otururuz.

Salvador halkı ve Ulusal Direniş Cephesi Farabundo Marti adına, Kürdistan halkı ve önderini 7. kuruluş yıldönümü dolayısıyla kutluyoruz. PKK, Ortadoğu'da öyle bir güçtür ki, artık bölgedeki devrimin vazgeçilmez bir faktörü durumundadır.

Emperyalizme karşı savaş, tüm dünya çapındadır. Bu savaş zafere kadar sürdürülecektir!

– Ya Devrim, Ya Ölüm...
– Zafer Bizimdir!

El Salvador Ulusal Kurtuluş Cephesi Farabundo Marti

Yoldaşlar;

PKK'nin kuruluşuyla birlikte, Kürdistan devrimi görevini hegemonyası altına almak isteyen burjuva ve küçük-burjuvaların sonu gelmiştir. Kurulduğu yılla beraber proletaryanın

önderliğini yaratan PKK Hareketi, halka ekmek, iş, adalet ve tüm özgürlükleri getirene dek mücadelenin garantisidir.

Yoldaşlar;

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere, düşmanlarımız ortaktır. ABD emperyalizmi, halkları, saldırıları, atom ve kimyasal silahlarıyla tehdit etmektedir. O, Ortadoğu'da ve tüm dünyada barışı tehdit eden siyonizmdir, tüm kapitalist ülkelerde silahlı güçtür. Başta güçlü bir şekilde desteklediğimiz Filistin halkı olmak üzere, Arap halklarını kan ve baskıyla sömürüp işgal etmektedir.

Sosyal-demokrasi; işbirlikçileri aracılığıyla devrimci mücadeleyi ve halkı yolundan çevirmek istiyor. Aslında onlar reformist demogojilerle burjuva devletlerini destekliyor, işçileri sömürüp, sömürülmelerini daha da arttırıyorlar.

Tüm bu düşman güçlere karşı, bütün gücümüzle aralıksız savaşmalıyız.

Şili halkı, faşist diktatörlüğe karşı mücadelesinde yeni bir aşamaya girmiş bulunmaktadır. 11 senelik faşist diktatörlük boyunca, Şili halkının tüm kazandıkları, zorla tekrar elinden alınmış ve halk açlık ve sefalet içine sürüklenmiştir. Bugün ülkemizde sosyalizmin inşası için çaba harcanmaktadır. Bu kurtuluş yolunda halkımız yavaş ama güçlü adımlarla silahlı mücadeleyi geliştirmektedir. Bunu temel mücadele biçimi olarak ele alarak, diğer devrimci güçlerle birlikte tüm gücümüzle halkımızın davası için savaşacağız.

Yoldaşlar;

Bu trübünde, ABD emperyalizminin Orta Amerika ve diğer ülkelere karşı saldırı hazırlığı içinde olduğunu belirtmeme izin verin. Reagan tarafından silahlandırılan ve desteklenen Kuzey-Amerika hayvanları, Partimiz ve Nikaragua halkına saldırıya hazırlanıyorlar. El Salvador'un gerici Hristiyan Demokrat hükümetini silahlandıran bu hayvanlar, devrimci-demokratik güçlerin zaferini engellemeye çalışmaktadırlar. Emperyalizm, Honduras'ı Nikaragua ve Orta-Amerika halklarına karşı bir baskı üssü olarak kullanıyor. Eğer Yanke emperyalizmi, devrimci Nikaragua'yı işgal etmeye kalkarsa, sosyalist Küba ve bu parçadaki diğer halklar, Yanke'lerin işgallerine son verene dek savaşacaklardır. Onlara, yalnız olmadıklarını ve mücadelelerinin aynı zamanda bizim mücadelemiz olduğunu hissettirelim. Emperyalizm; kanlı ellerini Orta Amerika ve Nikaragua'dan çek!

Yeni Kaledonya yurtseverlerinin bağımsızlık mücadelelerini destekliyor ve anti-emperyalist, anti-sömürgeci ve anti-ırkçı tavrımızın haklılığını vurguluyoruz. Aynı zamanda Fransız sömürgecilerine karşı savaşan Bask halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini destekliyoruz.

PKK'li yoldaşlar; Türk sömürgecileri ve yandaşlarına karşı mücadelenizde yalnız değilsiniz. Geniş bir uluslararası kamuoyu, sizi tanıyor ve mücadelenizi destekliyor.

Yaşasın Halklarımızın Birleşik Mücadelesi!
Yaşasın PKK'nin Kuruluş Yıldönümü!
Yaşasın Şili Halkının Faşizme Karşı ve Sosyalizm İçin Mücadelesi!
Düşmanlarımızın Tümüne Karşı Birleşelim ve Hep Birlikte Savaşalım!

Şili Sosyalist Partisi
Genel Sekreteri B. YANEZ

Yoldaşlar, PKK Sempatizanları;

Partinizin 7. kuruluş yıldönümü dolayısıyla Filistin Halk Kurtuluş Cephesi adına sizlere dostluk ve mücadele selamlarımızı getirdim.

Partinizi ve halkınızı selamlar, onlarla ve onların kutsal mücadelesi ile dayanışma içerisinde olduğumuzu belirtirim.

Yoldaşlar;

Partinizin 7. kuruluş yıldönümü olan bugün, Kürdistan ve Filistin halklarının emperyalizm, faşizm, siyonizm ve gericiliğe karşı olan savaşındaki zor bir gündür. Gün be gün faşizmin diktatörlüğü tarafından kanı akıtılan halkınızın, devrimci zoru kullanması en doğal hakkı olduğu gibi, o, bu diktatörlüğü ulusal kurtuluş direnişini geliştirerek yıkacaktır da.

Bu dönem faşist Türk cuntası, Irak Kürdistan'ına bir saldırıya hazırlanmaktadır. Biz oradaki direniş güçlerine karşı olan bu saldırıyı nefretle kınıyor ve diyoruz ki, bizler direniş güçlerinin yanında yeralarak, faşist Türk cuntasına karşı sessiz kalmayacağız.

Yoldaşlar;

Filistin ve Lübnan halkı, bugün siyonizme karşı, Filistin ve Lübnan'da dişe diş bir mücadele içerisindedir. ABD yönetimi, Arap gericiliği, özellikle Mısır'ın Camp-Dawid rejimi ve FKO'nün sağ kanadı yoluyla halkımızı yoketmek veya dize getirmek istemektedir. Bununla direnişimizi kırmak ve Camp-David'i geçerli kılmak istemektedir.

Filistin Ulusal Meclisinin, El Fetih Merkez Komitesi tarafından tek taraflı olarak bir araya getirilmesi, yalnız ve yalnız FKO'nün parçalanmasına ve halkımızın direniş ruhunun kırılmasına hizmet etmektedir.

Halk Cephesi, tüm FKÖ'lü örgütleri ideolojik tartışmaya, onları Suriye, Lübnan ve özellikle Sovyetler Birliği ile iyi ilişkilere çağırarak daha güçlü bir FKÖ yaratmaya davet ediyor.

Yoldaşlar;

Sizleri özellikle savaş anında daha iyi tanıdık. Sarsılmaz savaşkan ruhunuzu özellikle Beyrut 82'de ve daha sonraki dönemlerde de gördük.

Yaşasın Partinizin
Kuruluş Yıldönümü Olan Bugün!
Yaşasın Uluslararası Dayanışma!

PFLP
(Filistin Halk Kurtuluş Cephesi)

Yoldaşlar, Arkadaşlar;

Kürdistan İşçi Partisinin 7. kuruluş yıldönümünü Peru Birleşik Sol Cephesi adına selamlıyorum.

Burada kısaca sizlere Peru halkının geçen çarşamba günü ulusal greve gittiğini söylemek istiyorum. Bu grev sivil diktatörlüğe ve onun halk düşmanı politikasına karşıdır.

5000 politik tutuklu, 3000'den fazla kayıp insan ve tarihin en derin ekonomik krizi ile bu emperyalist politikanın bedeli ödenmektedir.

Birleşik Sol Cephesi, Kürdistan halkı ve Kürdistan İşçi Partisinin mücadelesiyle dayanışma içerisindedir.

Peru Birleşik Sol Cephesi

Değerli Dostlar;

7. Yılını böylesine güçlü bir katılım ve kendi ülkesinden uluslararası plana kadar, gördüğüm böylesine coşkun bir özle ve mücadelesini faşizme, bölge gericiliğine ve bütün devrim düşmanlarına karşı şanla, şerefle yükselttiği bir dönemde karşılayan PKK'yi, örgütüm THKP-C (Acilciler) adına coşkun dileklerimle selamlarım.

Bölgemiz özellikle son yıllarda gericiliğin her tonda oyunlarına maruz bulunuyor. Özellikle son dört yıl içinde gelişen mücadeleye karşı, bu mücadeleyi çeşitli biçimlerde çarpıtmaya ve karalamaya yönelik faaliyetler alabildiğine sürüyor.

Ancak tüm bunlara karşı, Türk, Kürt ve çeşitli ulusal azınlıkları bağrında barındıran ve bu anlamda tam bir zindan olan TC'ye karşı mücadele eden her güç, kendi kurtuluş mücadelesini böylesine bir zindandan kurtulma yönünde de geliştirmek durumunda, kılavuzluğunu edindiğimiz ustamız Marks'ın çok belirgin bir sözü vardır: hepimiz çok iyi biliriz; «*başkalarını ezen ulus, özgür olamaz.*» Bu net belirleme, ülkelerimiz Türkiye ve Kürdistan gerçekliğinde de çok açık bir biçimde kendisini hissettirmektedir. Kürdistan halkının Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yönelik her baskı, her katliamcı girişim, her işkence bütün muhtevasıyla Türkiye'de yaşamını sürdüren halklara da azimle uygulanmaktadır. Olay bu ise, zindan haline getirilmiş Kuzey-Batı Kürdistan ve Türkiye devrimini gerçekleştirmeye yönelik bizler, karşı-devrimi alt-üst edecek güçlü çıkışları yaratmak durumundayız da aynı zamanda.

Bugün ender olarak gündemde bulunan ulusal sorunlardan birisidir Kürt ulusal sorunu. Tarihin çok gerisinde kalmıştır artık ulusal sorun, ama yüzyıllardır ezilen Kürt ulusu hala bu konumunda tutulmak isteniyor. Kürt sözcüğünü, Kürdistan sözcüğünü ağıza almak, TC'de bir suç. Ve buna karşı Türkiye komünistlerinin, Türkiye devrimci güçlerinin görevlerini gereğince yerine getirdikleri söylenemez. Bu durum, Kürt halkını ve beraberinde Türkiye devrimci güçlerini, emekçi güçlerini ezen faşizme önemli avantajlar sağlıyor. Çünkü Türkiye devrimci güçleri, emekçi halkları enternasyonalist bir ruhla eğitilip örgütlendirilmediği müddetçe, kendi kurtuluşlarına yönelik bir çıkışta yapamayacaklardır. Bu anlamda Kürt halkının kendi kaderini belirlemeye yönelik mücadelesini özellikle içinde bulunduğumuz aşamada yoğunlaştıran PKK'yi; böylesi bir durumda, Türkiye proletaryası ve emekçi güçlerini enternasyonalist ruhla eğitmede sağladığı olanak nedeniyle de kutlamak gerekir.

PKK'nin pratiği, özellikle içinde bulunduğumuz yıl, yazdan bu yana, yani 15 Ağustostan bu yana ilk pratiği, bir şeyi çok daha açık biçimde ortaya çıkardı dostlar. Nedir bu açığa çıkan şey? Kürt ulusu, kendi kaderini belirleme yönünde, kendi özgür iradesiyle devlet kurma hakkı da dahil, çabasını yürütme yönünde uğraş verirken, bu mücadele karşısına çeşitli biçimlerde dikilenler de bu eylemlerde açığa çıktı, kendisini gösterdi. Tüm Kürt ulusunun mücadelesine sahip çıktığını söyleyenler, çeşitli isyanlara sahip çıktığını söyleyenler, bugün; dünkü isyanlardan bin kat daha ilerici, bin kat daha devrimci çıkışı; çok daha kötü suçlamaya tabi tutuyorlar.

Türkiye Cumhuriyeti devletinin kuruluş aşamasında Kemalizm; ruhlara işleyerek Kürt ulusunun varlığını yıkıcı her yöntemi denedi. Bu anlamda Kürt halkının en doğal hakkı, en doğal istemi önünde çeşitli setler oluşturuldu. Bunun etkisi altında kalan, Türkiye devrimci güçleri şovenizmin geriliğinden uzun süre arınamadılar. Arkamıza dönüp baktığımız zaman dostlar, utanç verici bir durumdur bu. Sizlerin karşısına çok daha başka bir biçimde, çok daha değişik bir anlamda çıkmak mümkün iken, dün gelişen Kemalist etki altında kalış, şu anda karşınızda çok daha farklı biçimde çıkma olanaklarımızı elimizden aldı. Ama bizler; bundan böyle, bu işin böyle sürmesine olanak tanımayacağız. Tanımamak zorundayız çünkü. Son eylemlerin ortaya çıkardığı gerçeklik; Türk küçük-burjuvaları, Kemalizmin etkisi altında milliyetçiliği çeşitli biçimlerde lanse ederlerken; bunlardan daha fazla kraldan daha kralcı biçimde aynı düşünceleri savunan, hatta tabir yerindeyse Türkleşmiş Kürt özelliği gösteren Kürt örgütlerindeki teslimiyetçi kaçkın eğilim de, belirgin bir biçimde ortaya çıktı. Her iki yandan ortaya çıkan bu eğilimleri, bu olumsuzlukları, her iki halkın dostça, güvenli, karşılıklı inancı pekiştirmiş bir biçimde oluşturacakları ortak mücadele, elbette yerle bir edecektir. Sözünü ettiğimiz bu eğilimlere, uluslararası planda da destekler var. Uluslararası planda da destek görüyor bu eğilimler. Özellikle 2. Enternasyonal'in, yani sosyal-demokrat partilerin de doğrultusunda hareket eden güçler, Ortadoğu'da en önemli devrimci dinamik olan Kürt Ulusal Mücadelesinin bastırılmasına ve Türkiye devriminin yolundan saptırılmasına yönelik faaliyetlerde, sözünü ettiğimiz kesimlere her anlamda olağanüstü destekler sunuyor. Bunlar ne bizi korkutuyor, ne ürkütüyor, ne de üzüyor. Çünkü bizler, bütün bunları hesaba katarak çıktık yolumuza. Bu anlamda, PKK'nin 7. kuruluş yıldönümü, böylesi anlamlı bir döneme denk düşmesi açısından da, çok şey ifade etmektedir.

Diyeceğim bir başka yan da, FKBDC'de omuz omuza olduğumuz PKK'li yoldaşların, bugüne kadar ki, FKBDC'ni yıldırma, yıpratma, dağıtma, karalama kampanyasında, ödün vermeksizin ilerleyişleri de karşılıklı güveni, karşılıklı dayanışmayı pekiştirdi ve geliştirdi. Bu, bundan böyle de sürecektir. Konuşulacak, değinilecek çok şey var ama, zamanınızı fazla almak istemiyorum.

PKK'nin 7. kuruluş yıldönümünü, bir kez daha canı gönülden kutlar, ulusal kurtuluş mücadelesini ve sosyal kurtuluş mücadelesini, Türkiye devrimci güçleriyle birlikte, omuz omuza yürüteceğimizi bir kez daha vurgularım.

THKP-C (Acilciler)

Gecede sözlü sunulan mesajların yanısıra, diğer bazı Parti ve kuruluşlar da PKK'nin 7. kuruluş yılını yazılı mesajlarla kutladılar. Bu Parti ve kuruluşlar şunlardır; **Sosyalist Vatan Partisi, Türkiye İşçi Partisi, Türkiye Komünist Partisi-Birlik, Filistin Demokratik Cephesi, ROJA WELAT, F.Almanya'da Kürdistanlı Öğrenciler Birliği-KSSE, SERXWEBÛN, HUNER-KOM, FEYKA-KURDİSTAN...**

PKK'NİN 7. KURULUŞ YILINDA ULUSAL DİRENİŞ GECESİ ULUSAL VE ULUSLARARASI ZEMİNDE MÜCADELENİN GÜCÜNÜ BİR KEZ DAHA GÖSTERDİ!

PKK'nin 7. Kuruluş yılını kutlamak amacıyla düzenlenen **Ulusal Direniş Gecesi**, F.Almanya'nın Köln kentinde binlerce yurtseverin coşkun sloganlarıyla güçlü bir biçimde geçti. Bir çok gözlemci ve kitlelerimizin de üzerinde birleştiği nokta, Ulusal Direniş Gecesinin güçlü bir siyasal eylem olması idi. Biz de Ulusal Direniş Gecesini böyle değerlendiriyor ve bunu Kürdistan halk kitlelerinin PKK önderliğinde yükselen Ulusal Kurtuluş Mücadelesine bizzat katılım ve desteklerinin somut bir belgesi olarak görüyoruz.

Ülkemizin direniş gücü olan PKK, 6. yılını da azgın saldırılarla boğuşarak, ama yine devrimin kızıl bayrağını yüksekte tutmasını bilerek geride bıraktı. 7. yıla giriş, Kürdistan tarihinde yepyeni bir evrenin çoktan açılmış olduğunu da müjdeliyordu. Ve PKK, 7. yılında önüne koyduğu hedefleri açıklar, kitlelere kendi kurtuluş sorunlarına bütün güçleriyle sarılmaları çağrısı yaparken, uzun bir dönem hazırlıkları sürdürülen bir mücadelenin sabırsızlıkla beklenen sesini yankılandırıyordu. Bu sese kitlelerin vereceği cevap ne olacaktı? En alçakça karalama ve iftira kampanyalarıyla gerçeklerin boğulmaya çalışıldığı bir ortamda, arkalarındakilerin de sürekli dayatmalarıyla bazıları, "direnmenin intihar olduğunu, Türk devleti gibi 600 bin kişilik ve her türlü donanıma sahip ordusu olan bir güce karşı yardımsız-desteksiz öne atılmanın akıl kârı olmadığını" söyler, PKK'nin "çılgınca" eylemleriyle halkı da "katliama" götüreceği yolunda propagandalar yaparken, PKK yalnız kalmayacak, içten ve dıştan dayatılan provakasyonla varlığı son bulmayacak mıydı? Hesaplar böylesine alçakça, ama aynı zamanda da korkunç bir zavallılığın ürünüydü. Ama işte insanlığın sefaletinin temsilcileri olan bu zavallılar, devrimlerin boğazlanmasının karargahı olan Avrupa'da devrime saldırma "erdem"liliğini yaşamayı temel bir gaye edinerek, halkımızın boğazlanması pahasına kendilerine yaşam olanağı yaratmaya çalıştılar. Gericilik adına ne varsa her şey adeta yeniden hortlatıldı. Proletarya ve ulusal kurtuluş devrimlerinin çoktan galebe çaldığı bir çok küflenmiş düşünce yeni cilalarla piyasaya sürüldü. Sömürgeciliğin her alandaki saldırılarıyla her gün bin defa öldürülen, onuru sömürgeciliğin çizmeleri altında bulunan bir halka, "yaşamak güzel şey" sloganıyla direnişe sırt çevirmesi, direnmemesi öğütlendi ve direnişe, yani halkımızın tek yaşam bağına küfredildi. Bunlar da tıpkı Lenin'in hatırlattığı gibi, cenaze alayındakilere tebessümle *"günleriniz hep böyle mutlu olsun"* diyorlardı. Sanki Kürdistan'da yaşam işkenceden ibaret değilmiş, sanki bu halk ölüme terkedilmiş değilmiçesine, bu siyasi zavallılar, *"bakın ne kadar mutlusunuz, işte PKK bu mutluluğunuzu bozmak istiyor, herkese devrimciliği dayatıyor, dağlardan bahsediyor ve üstelik bunları sözde de bırakmayarak eylemlere dönüştürüp boğayı azdırıyor, o halde mutluluğunuzu bozmak istemiyorsanız PKK'yi desteklemeyin ve hatta ona yönelik yıkıcı faaliyetlerimizde bize güç verin"* yaygaralarıyla gelişen direnişin önünü kesmeyi amaçlıyor ve bunun rüyalarını yaşıyorlardı. Şimdi belki de bunları nerede ve ne zaman söyledik diyenler çıkabilir. Biz onlara hemen, hiç gerilere gitmeye gerek olmadan son bir yıldır çıkardıkları yayınlarına, dağıttıkları bildirilerine bakmalarını ve yaptıkları toplantıları hatırlamalarını öğütleriz.

Bu güçlerin ülkede bir varlıkları olmadığından, bahsedilen tüm faaliyetleri de doğal ki, pinekledikleri Avrupa'da gerçekleşecekti. Avrupa'daki Kürdistanlı ve Türkiyeli emekçiler, devrimci-demokratik çevreler Avrupa kamuoyu bu yolla faaliyetlerin yakın tanığıdır.

1984 yılı, PKK'nin 6. yılı, devrim kalesinin karşı-devrimin top atışları altında ele geçirilme faaliyetinin doruk noktasına ulaştığı ve bunun karşılığında da devrimi koruma görevinin kendisini en fazla dayattığı bir yıldı. Açık ki, bu görev de tümüyle proletarya hareketinin omuzlarında bulunmaktaydı. Yurtdışı hazırlıklarının ülke zemininde güçlü bir direniş hareketine dönüştürülmesinin adımlarının atıldığı çok kritik bir evrede, bu adımları sağlam bir biçimde atmamak, ya da bu konuda düşülecek küçük bir tereddüt devrimden çok şeyi alıp götürmek için yeterlidir. İşte, başta Türk sömürgecileri olmak üzere düşman ve devrimden korku duyan küçük-burjuvazi dönemin bu hassas özelliğinden medet umarak ve bu dönemin kaçınılmaz zayıflıklarını temel alarak sonuca gitmeye çalıştılar. Devrim sayfalarındaki militanlara ve kitlelere yapılan çağrılar tümüyle bu amaçlaydı ve pek tabii ki saldırıların hedefi de döneme direnişi dayatan ve damgasını vuran PKK idi.

İçte ve dışta bu konuda her türlü faaliyet en azgın boyutlarda sürdürüldü. PKK ülkenin doruklarını işaret ettikçe, onlar "intihar" diye bağırdılar. PKK cezaevlerinde ölüm pahasına direnişi yükseltirken, onlar "intihar" diye bağırdılar. PKK, ülkemizin genç neslini geleceklerini faşist-sömürgeciliğin kanlı pençeleri arasında boğulmaktan kurtarmaları için bilinçlendirip, eğitip, örgütlerken, onlar ailelere seslenerek *"çocuklarınızı elinizden alıyorlar"* diye bağırdılar. Genç nesle de seslenmeyi ihmal etmeyerek, *"neden gezip eğlenmiyor, gençliği nizi yaşamıyorsunuz"* dediler. Böylesine bir ihanet örneği dünya tarihinde görülmemiştir. Halka karşı bu ihaneti öylesine boyutlara ulaştırdılar ki, ilk halkası cezaevlerinde oluşturulan ve Avrupa'da da boyutlandırılmaya çalışılan provokasyona ve provokatörlere gizli ve açık destek verip, adeta beklediklerı an gelip çatmışçasına "sonun geldi PKK" diyen en akılalmaz tutumlar içine girip, bunun propagandasını yaptılar. Ama işte zavallılıklarının en çok açığa çıktığı nokta da burası oldu. Çünkü kendi başlarına ayakta bile duramayacak kadar dengesiz ve hastalıklı bünyeye sahip olan bunlar, gelişen devrimci direniş karşısında bir kez daha –Türkiye'de CHP'ye yaslandıkları gibi– halkımızın köle ve acılı yaşamının sorumlusu güçlere dayanıp ve buna rağmen onlardan yardım dilendiler. Kürdistan halkı üzerindeki katlanılmaz sömürgeciliğe karşı halkımızın ulusal isyanını desteklemeleri ve çekilen acılara bir son vermek için düşmanı teşhir eden ve ilerici insanlığı halkımızın bu yaşamının ortak sorumluları olan sömürgeciler ve emperyalistlere karşı halkımızın yanında olmalarını sağlamayı amaçlayan tek bir satır yazı yazmazken ve esas olarak da bu acıları dindirmek için kendi önlerine tek bir görev bile koymazken; emperyalizmin mikrofonlarından ve bildirilerinden PKK'ye karşı birlik çağrıları yayınladılar. Avrupa kamuoyunu PKK hakkında şartlandırarak, uluslararası emperyalizmin "terörizm" yaygaralarına ve PKK'yi "terörist" ilan etme çabalarına materyal oluşturmaya, bunun soldan borazanlığını yapmaya başladılar. Bütün bunlar ne içindi? Halkımızın çıkarlarına olmadığı ve halkımızdan da en küçük bir destek görmediği açık. Gerisini kendilerinin izah etmesi, yani halkımıza hesap vermeleri gerekir.

Açık yüzleri bu kadar teşhir olmuş bu siyasi zavallılardan hâlâ bu kadar bahsetmeye gerek yok denilebilir. Bu bir anlamda doğrudur. Gerçekten de bunlar özellikle son bir yıl ve 15 Ağustos direniş ve saldırı eylemleri ardından takındıkları tutum ve sözleriyle kendi künyelerini bir kez daha ortaya koydular. Ama biz buna rağmen, onlara suçlarının ağırlığını anlatmaya devam edecek ve bunun hesabını vermelerini isteyeceğiz. Bilinmeli ki PKK, aynı zamanda bir hesap sorma hareketidir. Halkımızın geleceğini de geçmişi gibi karartmak isteyenlere asla müsaade edilmeyeceği bilinmelidir. Halkımızın bin yıllık derin yaralarını devrimle sarmaya çalışırken, empeyalizmin metropolleri gibi mikrop yuvalarında kümelenip kendi hastalıklarını direnişe atak yapmaya hazırlanan tüm bu siyasi yapıya da bulaştırmaya çalışanlar ve bunun için direnişin öncüsüne saldırmayı vazgeçilmez görev kabul edenler, artık bunun rüyasını bile göremeyeceklerini, rüyaların kâbusa dönüştüğünü bugün açıkça görüyorlar.

Şanlı 15 Ağustos eylemleri, Kürdistan'da ve dost güçlerde sevinçle karşılanıp, büyük bir coşku yaratırken, onların telaşlarının neden arttığını artık söylemeye gerek kalmamıştır. 15 Ağustos saldırı ve direniş eylemleri, herkesi nasıl da açığa çıkardı, görüldü. PKK'yi çok uzaktan tanıyan insanlar bile, bu güçlerin iddiaları karşısında öfkelerini dile getirmekten geri duramadılar. 15 Ağustos saldırı ve direniş eylemleri bir ayna gibi herkesi yansıttı.

Tümüyle Kürdistan'da gelişen PKK önderliğindeki Ulusal Direniş Mücadelemizin doğrudan etkisi ve yönlendirimi ile bilinçlenip harekete geçen Avrupa'daki emekçi kitlelerimiz, 15 Ağustos eylemleriyle, PKK'yi daha yakından ve derinliğine tanıma olanağına kavuştular. Bu alandaki faaliyetlerin kitleler arasındaki propaganda ve örgütleme çalışmalarında gelişmeleri karşılayacak yeterliliğe ulaşmamış olmasından ötürü ulaşılamayan çevreler de gelişmelere daha çok ilgi duyar oldular ve hızla ilişki aramaya başladılar. Kendiliğinden propaganda çevreleri oluştu. Tanınmayan bir çok insanın, saldırılara karşı PKK'yi açıktan savunmaya başladığı görüldü. Bu durum diğer siyasi görüş tabanlarında da yaşanan bir durumdu. Örgütlerinin PKK hakkındaki karalamalarını izah etmekte zorluk çeken ve yine de bir "acaba" sorusunu kafalarında taşıyan bir çok demokrat ve yurtseverler özellikle 15 Ağustos eylemleriyle gerçekleri daha açıklığına kavrama olanağına kavuştular ve bu kez "neden" sorusunu saldırı yönelten güçlere sordular. 15 Ağustos eylemleri ardından gelişmelere "provokasyon" diyen bir çok güç, kendi tabanından gelen bu sorularla karşılaştı ve kısa bir süre sonra hiç bir açıklama yapma gereği duymadan, hiç bir özeleştiri vermeden sözümona tutum değişikliğine yöneldiler. "Provokasyon" sözü yayınlardan yavaş yavaş çekilmeye başladı. Ama, PKK'ye ve eylemlerine yönelik saldırılar için hemen başka kılıflar bulunmaktan da geri durulmadı.

Avrupa sahasında da kitlelerin artan ilgisi ve gelişmelere karşı ortaya koyduğu coşkun sempati neyi göstermektedir? Açıkça görülmüştür ki, Kürdistan'da direniş olayı, örgütlenmeyi yaratan temeldir. Yılların propaganda faaliyetlerinin yaratamayacağı gelişmeler, doğru siyasal çizginin yol gösterdiği devrimci eylemlilikle çok daha kısa bir sürede yaratılabilmekte ve kitleleri kendisi etrafında örgütlemektedir. 1980 sonrası cezaevi direnişleri bunun en güçlü örneği olmuştu. Zindanlarda en ağır işkence ve hakaretlere büyük bir direnişle cevap veren ve ihaneti kendi kanlarıyla parçalayan PKK'li tutuklular, bu direnişleriyledir ki, kitlelerle örgütsel bağın en zayıf olduğu koşullarda bile halkla öncü arasındaki bağların en canlı biçimde yaşamasının ve karartılmak istenen umutların bütün aydınlığıyla ayakta kalmasının temeli olmuş ve kendi direnişleri etrafında örgüt yaratmışlardır. Cezaevi direnişlerinin uluslararası alandaki etkileri de daha az olmamış; halkımızın ulusal bağımsızlık mücadelesi ve karşımızdaki düşmanın karakteri tüm bir dünyaya da bu direnişler ile duyurulmuştur. Avrupa başta olmak üzere, dünyanın birçok ülkesinde Diyarbakır zindanları ve buradaki direnişleri duymayan artık kalmamış gibidir. Kürdistan ve bu ülke bağımsızlık mücadelesi Mazlum, Kemal ve Hayri'lerle anılmaktadır. Binlerce insan yeni doğan çocuklarına bu isimleri takmıştır. Bu isimler dillerde türküleşmiş, kitlelere yol gösteren bir savaş şiarı haline gelmiştir.

15 Ağustos saldırı ve direniş eylemlerinde de aynı etki, bu kez daha farklı boyutlarda, ama zindanların direnişinin üzerinde yükselmiştir. Düşmandan, halkımıza ve onun en değerli evlatlarına uygulanan vahşi işkencelerinin ve işlediği insanlık suçlarının hesabının sorulma zamanının geldiğini gören kitleler, artık gemlenemez hale gelen kin ve öfkelerini örgütlü bir mücadeleyle ifade edebilme olanaklarının doğduğunu görmenin coşkusuyla öncünün çağrılarına daha güçlü cevap vermeye başlamışlardır. Kürdistan'da yoksul yurtsever işçi-köylü ve emekçi kitleler 15 Ağustos adımını temel alarak, bu eylemlerin güç ve cesaret veren etkisi altında silahlanmaya, tüm olanaklarını ulusal direnişin gelişmesine sunmaya başlamışlardır. Zaten aç ve çıplak olan halkımızın elindeki son kırıntıların bile sömürgeci devlet tarafından gaspedilmesi olayı, eylemler sonrası estirilen azgın terör bunun açık bir ifadesi değil midir? Öyle ki bir çok yurtsever, HRK'nin çağrılarına cevap verebilmenin gururunu paylaşmak için silahlanmış, sömürgeci orduya askerlik yapmak istemeyen onlarca genç silahlarıyla birlikte kurtuluş güçlerinin saflarına katılmış, evlerde, köy odalarında, okullarda ve kahvehanelerde tartışılan tek konu 15 Ağustos ve PKK olmuştur. Burada söz konusu olan açık ki, bazılarının iddia ettikleri gibi bir kaç eylem değildir. Tam tersine yıllardır sürdürülen siyasal-örgütsel faaliyetlerin silahlı eylemlerle bütünleştirilmesi, sürdürülen örgütlenme faaliyetlerinin ulusal direniş mücadelesinin geliştirilmesine hizmet eden çabalar olduğunun açık bir biçimde ortaya konulmasıdır. Siyasal faaliyetlerde yakın ilişkilerde bulunulan kesimler içinde olduğu gibi, en geniş kitleler bu eylemlerle, örgütlü bir mücadeleyle düşmana vurulacak darbelerin yaratacağı sonuçları pratik içerisinde görmüş, inanç ve bilinçlenme olayı bin kat daha artmıştır. Doğru siyasal amaçları, güçlü eylemlerle bütünleştirmeden hedefe varılamayacağını, sözde söylenen en doğru en güzel şeylerin bile eğer eyleme dökülmezse yozlaşıp gideceğini ve hiç bir anlam ifade etmeyeceğini halk kitleleri yaşamın çıplak gerçeğinden bilirler. Ve bu nedenledir ki onlar, devrim adına bol meydanda konuşup, ama görev dayatıldığında köşeyi dönmeye çalışanları çok iyi tanır, kimin arkasından gidilip, kimin arkasından gidilemeyeceğini çok iyi bilirler. Doğru siyasal çizgi ve bu hattın gerektirdiği eylemler, daima kitlelerin desteğini bulmuştur. Böyle bir çizginin hayata geçirilmesi kitlelere büyük fedakarlıklar yükleyip, o bazılarının karşısında korkuyla gözlerinin büyümesine yol açtığı gibi kızgın bir savaşı binlerce insanın ölümü ve sakatlanmasını da birlikte getirse, ölen binlerin yerine onbin-yüzbinlerin savaşa atılmaları bu nedenledir. Halklar tarihin her döneminde kendi çıkarlarının nerede olduğunu bir öngörüyle de olsa bilirler. Savaş elbette ki halklara büyük acı verir, ama eğer bu savaş halklara yarınlarını kurmayı açacaksa böylesi savaşlardan da hiç bir halk kaçınmaz. Kendilerine bu yolu gösteren örgütlerin peşinden gider, bu örgütleri kendi kanlarıyla besler ve etrafında halkalanıp harekete geçerler. Hiç bir demogoji, iftira ve saptırma çabaları da onları böyle bir yönelimden alıkoyamaz. Doğru bir siyasal çizgi ve eylem hattına sahip olan hareketler, kitleselleşir ve kitlelerin bağrında büyürler. Kitlelere en zorlu görevleri dayatmaktan çekinmez, gerektiğinde canları da dahil bütün varlıklarını ortaya koyma çağrısını en küçük bir tereddüte bile düşmeden yapar ve kitlelere dayatırlar. Gerçekte burada sınıf ve halk çıkarlarının bir dayatması vardır. Bu nedenledir ki halk kitleleri, yolun acılar ve zorlukla döşeli olduğunu bildikleri halde ve bunu bildikleri oranda öncüye destek verir, onun çağrılarına katılırlar. Artık, küçük-burjuvazinin korkak çığlıkları ve egemen güçlerin saldırılarının, karşılaşılacak işkence ve baskıların bir önemi kalmaz. Bu noktadan sonra herşey, ama her şey mücadelenin büyümesine hizmet eder. Sözümona karalama amacıyla yöneltilen iftiralar, saldırılar, katliamlar davanın haklılığını bir kez daha kanıtlamaktan, halktaki kin ve öfkeyi büyütmekten öte sonuç yaratmaz. İşte şimdi Kürdistan'da yaşanan olay da budur. Bazıları hâlâ şaşkınlık içerisindedir, evdeki hesaplar çarşıya uymamış, umdukların tersine her şey birden tersine dönmüştür, iftira ve husumet kusan silahları ters tepmiş, kendileri teşhir ve tecrit olmuşlardır. Şaşkındırlar. Artık kendilerini bile nasıl kandıracaklarının telaşı içindedirler. Bu hem sömürgeci-faşist burjuvazi ve ordusu ve hem de sözümona halk adına hareket ettiklerini iddia eden küçük-burjuva reformistlerinin durumunu anlatmak açısından geçerli bir tanımlamadır.

15 Ağustos eylemleri, o çok güçlü gösterilen TC'nin ordusunun nasıl kof ve çürümüş olduğunu açığa çıkarmıştır. "Kahraman meh-

Devamı 22. sayfada

Ulusal Direniş Mücadelesiyle Dayanışma Komitesi'nin kampanya sonuçlarına ilişkin açıklamasını yayınlıyoruz.

15 Eylül-15 Kasım Tarihleri Arasında Yürütülen "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini Destekleme Kampanyası" Sonuçlandı!

Partimiz PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini desteklemek amacıyla, 15 Eylül-15 Kasım tarihleri arasında düzenlenen, ancak, emekcilerin artan ilgi ve desteği nedeniyle 1 Aralığa kadar devam ettirilen **"Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini Destekleme Kampanyası'nın sonuçları** 1 Aralıkta Köln'de gerçekleştirilen "**Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi**"nde açıklandı. Avrupa çapında, ikibuçuk aya yakın bir zaman yürütülen kampanyada, **720.384 DM miktarında para ve** çeşitli değerli eşyalar(altın, video, radyo, kamera, parka) Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine, emekçilerimizin somut desteği olarak sunuldu.

Açık ki, binlerce emekçinin katılımıyla yürütülen bağış kampanyasını sadece maddi sonuçlarıyla değerlendirmek yeterli olmamaktadır. Bu nedenle böyle bir kampanyanın ortaya çıkardığı gerçekleri yeterli bir şekilde izah edebilmek için, öncelikle bu tür bir faaliyete neden ihtiyaç duyulduğunun ve kampanyanın anlam ve öneminin açıklığa kavuşturulması da gerekmektedir.

Partimiz PKK, önderlik ettiği Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Savaşında, temel dayanak olarak kendi halkının öz gücünü seçen bir Harekettir. Ulusal Direniş Mücadelemizin hayatın her alanında doğru ve sağlıklı temellerde gelişmesinin ana nedenlerinden birini de bu nokta oluşturur. Eğer bugün bir halk olarak kendi kaderimizi özgürce belirleme yolunda bağımsızlık şiarlarıyla hareket edebiliyorsak bunda, Partimizin öz gücü esas alan politikasının belirleyici olduğu açık bir gerçektir. Bir partinin veya ulusal kurtuluş hareketinin böyle bir politikayı esas alması, onu ve önderlik ettiği halkını çok kısa bir zaman içerisinde bağımlı bir duruma getirir ve mücadele, ülke özgülünde yürütülen bir savaş olmaktan çıkarak, şu veya bu dış gücün vereceği yardıma bel bağlayan, gerçekliğine yabancılaşmış bir "mücadele" durumuna gelir. Böylesi bir bağımlılık ise, o örgütün ve yürütme iddiasında olduğu mücadelenin kişilikli gelişmesine büyük zararlar verdiği gibi, mücadelenin başarıya ulaşması önünde de en önemli engellerden birini oluşturur. Dünya pratiğinde bunun çeşitli örneklerini görmek mümkündür. Bu konuda uzağa gitmeden, en açık örneği TKP pratiği gösterir. Daha mücadeleye atıldığı ilk dönemde, aldığı ağır darbeler sonucu, öz güce güven politikasını terk eden TKP, bütün umudunu dış yardım ve desteğe bağlamış ve 60 küsur yıldır bir arpa boyu yolu katedememiştir.

Tabii ki, öz güce güvenin esas alınmaması , bağımlılığı sadece bir yönüyle değil, bir çok yönüyle ortaya çıkarır.

Kendi halkının gücüne güvenmeyenler, ideolojiden politikaya, örgütlenmeden eyleme, eylemden maliyeye kadar hayatın her alanında bağımlı duruma gelir ve mücadele üzerinde kendi insiyatiflerini yitirirler.

Günümüzde, özellikle Avrupa sosyal-demokrasisinin, sahte barış ve "dostluk" maskesi altında, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerini, emperyalist çember içinde eritmek için yürüttüğü çeşitli çabalar söz konusudur. Bu çabalarında sosyal-demokrasi çok ince ve sinsi yöntemlere baş vurmaktadır. Bunlardan biri de ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerini veya bağımsızlığını kazanmış genç devletleri mali alanda kendisine bağlamak; bu bağımlılık ağı içerisinde o halkın mücadelesini dizginlemek veya emperyalizmin kabul edebileceği bir çözüm biçimini dayatmaktır. Latin Amerika, Afrika, ve Ortadoğu'da, Avrupa sosyal-demokrasisi bunun faaliyetlerini yürütmüş ve bazı örgütleri bu yolla kendine bağlayarak, öz kimliklerinden uzaklaştırıp, kendi politikasının basit birer aleti durumuna getirmiştir. İşte, günümüzde, Kürt küçük-burjuva reformist-teslimiyetçi hareketlerinin ve Türk küçük-burjuva sosyal-şoven güçlerinin başına gelen de budur. Bırakalım örgütsel çıkarlarını, sırf kendi kişisel çıkarlarını ve ailevi yaşamlarını "garanti" altına almak için Avrupa emperyalistlerinin önünde secdeye kapanan bu güçlerin "önder" kesimleri, (Bay Kemal Burkay ve Devrimci-İşçi kliği bunun en sivri örnekleridir) bugün diyetin karşılığını ödeme durumundadırlar. Onlara bir veren Avrupa emperyalistleri, bunları Kürdistan ve Türkiye devrimlerinin üzerine saldırtarak yüz istemektedir. Bu gerçeğin derin bilinciyle hareket eden Partimiz, ideolojik-politik, örgütsel ve eylemsel alanlarda olduğu gibi, mali alanda da bağımsızlıkçı bir politikayı ve öz güce güvenme şiarını esas almıştır. Doğuşundan bu yana hiçbir dış gücün desteğine bel bağlamadan mücadeleyi yürüten PKK, büyük yoksunluklar ve fedakarlıklar pahasına da olsa, bu doğru marksist-leninist anlayışından asla taviz vermemiştir. Yoksul Kürdistan halkının, aşından-ekmeğinden keserek desteklediği Partimiz, direniş savaşımızın mali alanında da izlediği bu tutarlı politikasıyla, bugün halkımızı öz gücün savaşı olan halk savaşı aşamasına getirmiştir.

Kitleler yeni dönem direniş haberlerini böyle bir coşkuyla karşılıyor.

İşte, 15 Eylül-15 Kasım tarihleri arasında Avrupa alanında yürütülen bağış kampanyası, böylesine bir bağımsızlıkçı politikanın ve öz güce güven anlayışının ürünü olarak ortaya çıkmış ve gerçekleştirilmiştir.

Tabii ki, bu tür kampanyalar, politik bir gücün, kitleler üzerindeki etkisini ve onlarca ne denli desteklendiğini de ortaya çıkaran bir pratiktir. Bu açıdan, gerek emekçi kitlelerin bağış kampanyasına gösterdiği yakın ilgi ve destek ve gerekse ortaya çıkan pratik-örgütsel sonuçlar, PKK'nin, Kürdistan halkının umut bağladığı bir savaş gücü olduğunu, onun siyasal hattının kitlelerin kendi pratiğinde denenerek kabul gördüğünü bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Kampanyanın özellikle ülke dışı bir alanda, Avrupa'da yürütülmüş olması da değerlendirilmesi gereken bir diğer noktayı oluşturur. Bir çokları için kişisel geçim alanı, örgütsel olarak da tasfiye olup, kitlelerden tecrit olma alanı durumundaki Avrupa'da, Partimiz, direnişçi çizgisiyle, Kürdistanlı emekci kitleleri Ulusal Kurtuluş Mücadelemize aktif destek veren bir ruh haliyle eğitmekte ve binlerce Kürdistanlıyı eyleme kaldırmaktadır. Bu durum Partimizin doğru devrimci siyasal hattının, ulusal alanda olduğu gibi, uluslararası alanda da, bir eylem çizgisi olduğunu açık bir şekilde göstermekte, farklı tutum ve yaklaşımları mahkum etmektedir.

Bağış kampanyası çalışmaları, 15 Ağustos devrimci atılımının yarattığı coşku ortamı içerisinde yürütüldü. 15 Ağustos saldırı ve direniş eylemleri bütün Kürdistan halkında olduğu gibi, Avrupa alanındaki Kürdistanlı emekçi kitleler üzerinde de derin yankılarda bulundu ve onları giderek artan bir sayıda ve daha sıkı olarak Partimizin direniş çizgisi etrafında bir araya getirdi. Yüzlerce yurtsever, bağış kampanyası çalışmaları içinde görev alırken, binlerce Kürdistanlı işçi, aydın, genç ve kadın fedakarlık örnekleri sergilediler. Parti sempatizanı ileri işçiler, aktif olarak propaganda ve ajitasyon faaliyetleri yürütmenin yanısıra, ulusal kurtuluş mücadelesine çalışma günleri gerçekleştirdiler, öğrenciler harçlıklarını bağış olarak verdiler. Ve cefakar Kürdistan kadını, fedakar tutumlarıyla, geleceğini Partimizin geliştirdiği bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde gördüğünü birkez daha dile getirdi.

Bağış kampanyası, sadece emekçi kitlelerin maddi desteğini almaya yönelik bir faaliyet değildi. Bu, aynı zamanda Partimizin direnişçi çizgisinin ve eylemlerinin kitleler üzerinde yarattığı sempati, saygınlık ve coşkuya, daha yaygın ajitasyon ve propaganda faaliyetleriyle karşılık vermeyi, bunun sonuçlarını örgütlü bir çalışmaya dönüştürmeyi de amaçlamaktaydı. Burda hemen belirtelim ki, bağış kampanyası çalışmaları boyunca binlerce emekçiye ulaşılmasına, ajitasyon ve propaganda yapılmasına rağmen bu, Partimizin emekçi kitleler üzerinde yarattığı saygınlık, sempati ve ilgiye göre yeterli olmamıştır. Birçok alanda, kitleler ulusal kurtuluş mücadelemize açık desteklerini sunmak, direniş çizgisi etrafında bir araya gelip örgütlenmek için belli bir çaba içerisine girmiş ve dışardan hiç destek almadan kampanyaya kendiliğinden katılmışlardır. İşte, bu gerçek, bizler açısından iyi görülmek ve bir eksiklik olan bu durum, önünümüzdeki dönemde giderilmek zorundadır.

Bağış kampanyasının sonuçları Ulusal Direniş Gecesi'nde de açıklandı.

"Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini Destekleme Kampanyası" diğer sol güçlerin tabanları tarafından da sıcak bir ilgiyle karşılanmıştır. Hatta bu güçlere geçmişte destek vermiş birçok yurtsever ve ilerici, maddi katkılarda bulunmuş ve ilişkilerin sürekliliği konusunda isteklerini belirtmişlerdir. Yine, kampanyamız, Avrupalı ilerici kişi ve kurumlarca da sempatiyle desteklenmiştir. Bu belirttiğimiz çevreler üzerinde yürütülen yetersiz bir çalışma bile, bu çevrelerin Partimize duyduğu sempati ve saygının boyutlarının ne denli geniş olduğunu göstermiştir. Demek ki, bu konuda da eksikliklerimizi görmek ve önümüzdeki dönem bu çevrelere yönelik çalışmalara gerekli ağırlığı vermek, biz devrimci ve yurtseverlere düşen bir görevdir.

Bağış kampanyası çalışmaları, biz devrimci ve yurtseverlerin pratik-örgütsel eğitimi açısından da bir platform rolünü oynamıştır. Bağış kampanyası çalışması bünyesinde, kollektif ve disiplinli çalışma, merkeziyetçilik ve insiyatif gibi kurallar daha yakından yaşanmış ve özellikle halk devrimciliğine ulaşmada hangi eksikliklerimize yönelmemiz gerektiğini açığa çıkarmıştır. Bu gerçekten hareketle, önümüzdeki dönem, kendi eğitimimizi çalışmaların merkezine almak, bağış kampanya çalışmalarının deneylerine de dayanarak güçlü devrimci kişilikler haline gelmek hedef alınmalıdır.

Sonuç olarak; ideolojik-politik, örgütsel ve eylemsel alanda olduğu gibi, mali alanda da bağımsızlıkçı bir politikayı temel alan Partimiz, geçmişte olduğu gibi, günümüzde ve gelecekte de halkımızın engin fedakarlıklarına dayanarak mücadele yürütme durumunda olan bir Harekettir. İşte, bu gerçeğin bir ifadesi olarak, 15 Eylül-15 Kasım tarihleri arasında Avrupa alanında yürütülen **"Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini Destekleme Kampanyası"**, emekçi kitlelerin Partimiz önderliğinde gelişen ulusal direniş savaşına duyduğu derin bağlılık ve umudun açık örneklerinden birini oluşturur. Ancak, gelişen ve her geçen gün daha da yükselen direniş mücadelemizi daha gelişkin olarak desteklemek gerektiği de açıktır. O halde:

PARTİMİZİN ÖNDERLİK ETTİĞİ ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZİ DESTEKLEMEDE, HAYATIN HER ALANINDA SOSYALİST YARIŞ RUHUYLA DAHA DA İLERİ!

PKK KURULUŞUNUN 7. YILINDA DİRENİŞİ YÜKSELTİYOR!

«Partimizin 7. yılına girişini tüm halkımız, dostları ve Partililerin şahsında gururla selamlıyor, eşsiz direnmeleriyle bizi bugüne getiren mücadelemizin en büyük yaratıcı kahramanları şehitlerimize şükranlarımızı ifade ediyoruz.»

GİRİŞ:

Partimizin resmen ilanında 6. yılı da geride bırakıp 7. yıla girerken, Kürdistan'da artık tarih değişik yaşanıyor. Halkımız tarihi gelişmelerin arefesinde azgın düşmanlarla kuşatılı ama, henüz zayıf da olsa, kurtuluşun yüksek azmi ve çabasıyla dolu olarak yeni bir yaşama doğru kararlı bir yürüyüşe geçmek istiyor.

PKK, doğuşuyla birlikte yeni bir tarihi aşamayı başlattı. Çok kısa olan geçmişine yüzyılları sığdırmakla da kalmayarak, yüzyıllarca sürebilecek gelişmelere de daha şimdiden damgasını vurmak gibi büyük bir şeref ve gururun sahibi oldu. Ve PKK, bu yolda hiç bir engel tanımaksızın büyük bir azimle yürüyeceğini kanıtlamış durumdadır.

7 yıldır elde silah mücadele verilmektedir. Kürdistan tarihinde bu kadar uzun süreli ve derinliğine gelişmeleri sağlayan bir harekete ender tanık olunmuştur. Hem de bu gelişme, düşmanın gücünün en gelişkin, olumsuzluğun zirvede olduğu tarihimizin en kritik anında adeta sıfırdan işe başlanarak yaratılmış bir gelişmedir. Azgın şiddet ortamında kendini savunma temelinde ortaya çıkmıştır. Yaşamın her türlü sahte biçimlerine son vererek, devrimci yaşamın egemen kılınması için büyük bir direniş sergilenmiştir.

İnsan bilincine yüklenip, insan yeteneklerinin muazzam gelişme gücünü kullanarak, çok gecikmiş de olsa, ulusal-toplumsal kurtuluş doğrultusuna daha da pekişmiş adımlarla girmek, bazılarınca zamanı erken bulunan, sonu katliamla bitecek ve hatta hiç bir gelişme umudunun olmadığı boş bir çaba olarak görüldü. Fakat, değerlendirmeler ne olursa olsun, halkımızın da, muazzam bir enerji ve çabayla böyle bir yola yönelmekten başka çaresi yoktu. Partimizin şahsında bu adımlar atıldı ve gerçekten de yüzyılları içine alan büyük gelişmeler yaşandı.

Bugün halkımızın karşısına daha açık yüzle ve cesaretle çıkma durumundayız. Bunda, rüştümüzü ve dürüstlüğümüzü ispat etmenin büyük rolü vardır. PKK adına ilk yola çıkıldığında, karataş gibi sessiz, dilsiz ve yüreksiz yığınlar ortamında dolaşırken umutsuzluk çok egemendi. O günlerin derin utancı ve dehşetini, ancak o günleri yaşayanlar bilir. Ve zaten, bu utancın derinliğini duymamak, duyup da yaşamamaktır ki insanı her türlü soysuzluğa, devrimcilikte de yetersizliğe ve zayıflığa götürür. Bu nedenle biz, o günlerin dehşetini yeniden yeniden aktaracak ve kendimizi sürekli bu temelde eğitip-geliştireceğiz. Evet, bugün halkın karşısına yüzümüz ak çıkabiliyoruz; daha cesaretliyiz ve daha güç görevleri başarabileceğimize dair güven ve umudumuz fazla. Ama buna kolay gelinmedi. Bu tüm yönleriyle halka kavratılıp, gerekleri yerine getirilmedikçe, diğer çalışmalar pek fazla yarar getirmeyecektir. Bunun bilinmesi geleceğin güçlü karşılanması açısından zorunludur. Özden yoksun biçimsel çabalarla Kürdistan için fazla bir şeyin elde edilemeyeceği bilinmek zorundadır. Zaten böyle bir tutum içine girmek, ya bir iflah olmazlık ya da kişinin kendi kendisini kandırmasıdır. Fakat biz her zaman olduğu gibi, gerçeklerimizi tüm acı yönleri ve zorluklarıyla dile getirmekten çekinmeyeceğiz.

PKK, hakkında çeşitli çevrelerce bugüne kadar bir çok değerlendirme yapılmıştır. PKK'nin çıkışı son derece aceleci bir çıkış olarak değerlendirilmiş; geleceği kestiremeyen plansız, dizginsiz gençlerin enerjisinin bir patlaması, ya da yurtsever heyecanların bir ürünü olarak görülebilmiştir. Fakat bu, büyük bir yanlışlıktır. PKK'nin doğuşundaki ruhu ve mantığı kavramak, bu gelişmelerin anlaşılmasının biricik anahtarı olduğu gibi, gelecekteki güçlü gelişmeleri daha şimdiden anlamanın da zorunlu bir gereğidir. Tabii, tarihsel gelişmenin ve güncel siyasal-toplumsal koşulların ürünü ve onu çağın gelişmiş bilinciyle kaynaştırmanın sentezi olarak PKK'yi anlamak için, düşmanın tanımını doğru ve yeterli bir biçimde yapmak da önemlidir. Belki de düşman bellidir, onu daha fazla anlatmanın ne önemi var denilecektir; ama bilinmeli ki, karşısında savaşılan güç tarihsel dış ve iç bağlantılarıyla bilinmeksizin ona karşı nasıl bir savaş gücünün çıkarılması gerektiği hususunda da ciddi yanlışlıklar ve yetmezlikler içerisine girmek kaçınılmaz olacaktır.

Nasıl Bir Düşmana Karşı Savaşıyoruz?

Bir devrimin en temel meselesi, dost ve düşman ayrımını doğru yapmasıdır. Şüphesiz ki, dost ve düşman güçlerin kimler olduğu bugüne kadar çokça defa belirtildi. Ama hâlâ düşmanın bütün yönleriyle tanındığını söyleyebilme durumunda değiliz. Onun her türlü yaşantımızla ilişkisi içerisinde bugünkü yaşantımızdan ne kadar sorumlu olduğunu, geleceğimizi nasıl karartıp, bu karanlık içinde bizleri nasıl bitirmek istediğini, tüm niyetleri ve dayanakları ile birlikte dile getirmek gerekir. Yine özellikle güncel mücadelenin açığa çıkardığı –yeni– askeri, siyasi ve ekonomik özelliğini görmemek de mümkün değildir.

Ama görülüyor ki, Kürdistan'da, dost-düşman diye bir kavram bırakılmak istenmemiştir. Düşüncede ve pratikte kabul ettirilen şey, tek taraf olarak hakim ulusun egemen sınıf gerçekliğidir. Ve bu ülkenin ezeli sahipleri, bunu çok normal bir olay olarak kabul etmeye yatkın hale getirilmiştir. Bu temelde düşman çok rahattır. Bu alanda o, yalnız kendi çıkarlarını değil, azgın emperyalist tekellerin, askeri ve siyasi mihrakların işbirlikçisi olarak onların da çıkarlarını yürütüyor. Halk ise, köleci bağlarla bağlı olma gibi bir konumda tutulmuş. Sömürgeciliğin ve faşizmin dayatmaları karşısında kendi tarafımızı ortaya koymamız gerçekten zayıf. Fakat yine de bunu göstermek gerekiyor.

Sömürgeci basın izlendiğinde görülecek ki, her gün ülkemizdeki gelişmelere ilişkin beyanatlardan geçilmemektedir. "*Kimseye verecek bir* ***karış toprağımız yok***", "***yurdumuza*** *uzanan elleri kıracağız*" vs. gibi demeçlerle kulakları sağır eden bir şovenizm dalgası estirilmektedir. Türk egemen sınıflarının tarihi, günümüzde adeta yeniden hortlatılırcasına kusuluyor. O, tarihte bir çok halkı katlettiği, baskı altında tuttuğu, sömürdüğü gibi, bugün de son av olarak elinde tuttuğu halkımızı nasıl çiğneyip yutabileceğinin hesaplarını yapıyor. Ülke ve halk gerçekliğimiz avuçlarının içindedir. Geçmişte de hiç bir kural ve sınır tanımadan bu eylemi başka halklar için yaptığını söylüyor. Binlerce yıldır üzerinde yaşadığımız toprakları kılıçla aldığını söyleyerek, bu toprakların kendisine ait olduğunu iddia ediyor ve halkımız için kılıç artığı deyimini kullanıyor. Oysa bu topraklar kimin topraklarıdır; bu topraklara kimler emek verdi; kim üzerinde doğdu-yaşadı ve yaşanılır hale getirdi. Tarih araştırıldığında bu bütün açıklığıyla görülecektir. Bir halk, her gün kılıç tehditi altında ve onun insafına terkedilmiş olarak yaşayabilir mi? Her gün, her saat kılıç tehditi altında tutulmak ve bunu yaşam olarak kabul etmek korkunç bir işkencedir. Ama, Türk egemen sınıflarının mantığı da budur. O öyle bir sınıftır ki, daha doğuşunda atı ve kılıcı kuşanarak, kendisinden daha ileri uygarlık alanlarına yönelip, korkunç saldırılar düzenliyor. Bu sınıfın, güneyde Hindistan'dan, doğuda Çin'e, kuzeyde Sibirya stepleri, batıda İran, Ortadoğu ve Balkanlara kadar nasıl yayıldığını tüm tarih kitapları yazmaktadır. Onlar, halkların topraklarına kılıçla yürümüşlerdir. Halkımızın yaşadığı topraklara girişleri de bu temeldedir.

Halkların topraklarına daha 10. yy'da girmeden bir barbar sürüsü gibi yayılan bu sınıf, diğer egemen sınıflardan ayırıcı özellikler taşır. Diğer egemen sınıflar, bir Yunanistan ve Roma örneklerinde olduğu gibi, köleliği yaratırken alt yapıdan üst yapıya kadar uygarlığın güçlü temellerini atmış, tarihe ileri anlamda bir takım değerler vermişlerdir. Bir köleci sınıf yükselmiştir ama, bu yükselişle birlikte insanlığın da muazzam bir gelişimine tanık olunmuştur. Bu, feodal uygarlığın doğuşunda da böyledir. Çin'de, Ortadoğu ve Avrupa'da feodalizm doğduğunda çok ileri bir merhaleyi teşkil eder. Fakat, Türk egemen sınıfı için bunu söyleyememekteyiz. O, daha doğduğunda at sırtındadır ve kendisini Batı Anadolu uygarlığını yıkmak için görevli hissetmektedir. Hertürlü istilacı, işgalci ideoloji ve politikanın bir aracı olmak onun yaşam tarzıdır. Ve işte bunun içindir ki, bir halkın yüzyıllardır üzerinde yaşadığı toprakları şartsız kendisinin kabul ederek, "*...bir karış toprak vermeyiz*" diyor. Oysa bu bir karış toprak bile kime aittir. 10. ve 11. yy'da Kürdistan'da tek bir Türk yoktur. Ama buradaki Kürdistan ve Kürt halkı gerçeği millattan çok öncelere dayanır. Halkların bir mozayığı olarak karşımıza çıkar. Asur ve Urartular'dan daha öteye giden ve günümüze doğru geldiğimizde adı ve kültürü ile bilinen bir halktır. 10. yy.da dünyanın en eski kültürlerinin temsil edildiği, toprağın ilk olarak tarıma açıldığı, başta sığır cinsleri olmak üzere bir çok hayvanın evcilleştirildiği, uygarlığın beşiği diye adlandırılan Mezopotamya'nın varolduğu bir ülkedir. Halkların kültürünün adeta süzüle süzüle en gelişkin insani değerlerinin birikimine yol açtığı bu ülkede tüm bunların Kürt halkı biçiminde bir şekillenmesi söz konusudur. Ama aynı zamanda, çok zengin bir birikimin çok yetersiz bir biçimde bir halk gerçekliği şeklinde karşımıza çıkması olayı vardır.

Türk egemen sınıfları o dönemde ülkemizi istila etmiş, topraklarımız üzerinde devlet kurmuş ve kendilerine Selçuklular adını vermişlerdir. Daha 1040'larda bir Kürdistan eyaletinden de bahsedilir; buranın yarı bağımsız bir muhtariyet biçiminde Selçuklu İmparatorluğuna bağlanması, böylesine bir ittifakın oluşturulması gereğinden söz edilir. Daha sonra, Oğuz boylarının saldırıları yaşanır. 10. yy'dan 15. yy'a kadar ise büyük bir vuruşma dönemi Timur'lar Cengiz'ler vb.'leri bu ülke üzerinde sahip olma savaşı verirler. Kılıçla çok kan dökülür ama, zengin uygarlık içinde kılıcın sahipleri erimekten kurtulamayarak, "yenenler", "yenilirler". Topraklarımız üzerinde çeşitli Türk boyları ve aşiretleri yerleşik hayata geçerek, güçlü feodal gelişmeyi yaşar, dil ve kültürlerini geliştirir, belki egemen beylikler de oluştururlar. Fakat artık, Artukoğulları, Atabeyler ve benzerleri gibi Türk boyları olmaktan ziyade, Kürt boyları içinde eriyerek, egemenliklerini bu biçimde sürdürürler.

Osmanlılar ise, ancak 16. yy'ın başlangıcında ve Kürt beylikleriyle –İdris-i Bitlisileriyle– içine girdikleri ittifakla gelirler. Bugün de ilginç bir benzerlik yaşanmaktadır. Kürdistan'ın Türk egemenliği altına girmesi, Yavuz'un Şia devletine karşı Kürt beylikleriyle girdiği ittifakla gerçekleşmiştir. Doğu'ya yayılmasında da yine, bu uzlaşmanın büyük bir rolü vardır. Kürdistan adeta tampon bir bölge olarak tutularak, doğudan gelen tehlikeler Kürt beylikleriyle önlenir. Bu dönemde Osmanlıların tüm ulusal ve toplumsal gelişmeye engel olmak gibi bir durumları yoktur. Hatta, tüm imparatorluğun içinde en özgür olan halk konumu yaşanmaktadır.

Kılıçla yaşayan Osmanlılar, yükselen kapitalizm karşısında 18. yy'dan itibaren giderek batıdan sürülüp Balkanlara doğru çekilirken, artık feodal zor'un temsilcilerinin fazla başarılı olamayışları, kılıcın galibiyet getirememesi söz konusudur. Kapitalizmin zor'u feodalizmin zor'una galebe çalar. Ve tabi ki, o tekrar doğuya yönelecek, Balkanlar ve Anadolu'da sömürüyü yoğunlaştırarak kendisini ayakta tutmaya çalışacaktır. 19 yy. boydan boya, bu çapulcu sınıfın kendisini doyurmak için başvurduğu her türlü baskı ve talan ile buna karşı halkların yükselttiği direnmeye tanıktır. Daha çok vergi ve daha çok askere alınma denendikçe, o zamanın koşullarına göre çağdışı düşen bu uygulamalara karşı halkların direnişi de sürekli olmuştur. Batıda gelişen kapitalizme en yakın olan Balkan halklarının kurtuluşu 19. yy'ı kapsar, Doğuda hıristiyan bir halk olan Ermeniler de erken uyanır ve direnirler ama, doğuda oldukları ve yalnız başlarına ileriye çıkış yaptıkları için katledilme talihsizliğine uğrarlar. Bilinen Abdülhamit politikacılığı da bu dönemin ürünüdür. Müslüman-feodal işbirliği ile Kürdistan'da "Hamidiye Alayları" oluşturularak, Kürtler ve Ermeniler arasında açıkça görüldüğü üzere halklar birbirine kırdırtılır. İmparatorluk, işbirlikçiliği tekrar güçlendirme temelinde ve onların önderliğinde Kürdistan'ı tam abluka altına alır. Ve böyle bir politika, 20 yy'da Türk burjuvazisinin temsilcileri olan İttihat-ı Terakki'ye devredilir. Yükselen yeni sınıf Türk burjuvazisinin elinde daha da yetkinleştirilen politika, böyle bir mirastır. Bu politika ile Ermeniler toptan tasfiye edilmiş, Rumlar batıya sürülerek denize dökülmüş, doğuda diğer halklara karşı da aynı politika yürütülmüştür. I. Emperyalist Dünya Savaşında dağılan imparatorluk içinde yenilgiyi kabul etmek istemeyen ve bu kez yeni bir despot –M.Kemal– önderliğinde yükselen bu sınıf, tümüyle aynı politikanın sürdürücüsü olmuş, bugün de kaderimizi belirleyen sınır bu temelde çizilmiştir.

Bu sınıf devraldığı politika üzerinde yükselir ama, geçmişin hatalarından da arınarak, daha gerçekçi bir yaklaşıma ulaşma çabalarından da geri durmaz. İttihat-ı Terakki'nin Enver ve Talat Paşaları yutamayacakları kadar büyük bir lokmayı hazırlamak istemişlerdir. Fakat, çok cılız bir sınıf olarak Türk burjuvazisinin üç kıtadaki toprakları yutamayacağı da açıktır. Ve bu açıdan onlar gerçekçi olmamakla suçlanırlar. Ama Mustafa Kemal, daha savaş yıllarında bu gerçekten hareket eder ve Arapların çıkması, Ermeniler'in kökünün kurutulması, Doğu Trakya ve en yakın adaların sınırlar içinde kalması, Hatay, Halep ve Musul'un alınması gerektiğinden bahseder. İşte Türk buruvazisinin egemen bir sınıf olarak yükseldiği dönemde çizdiği Misak-ı Millinin gerçek sınırları böyledir. Nitekim bugün de gazetelerde belirtilen alanlar için hak iddiaları ileri sürülmekte ve "savunduğumuz sınırlar" diye gösterilmektedir. Kısacası, Kürdistan ve Kürt halkını yutmaya, Türk burjuvazisi, daha doğuşunda kesin kararlıdır. Bu lokma çiğnenip-yutulabilir kararı çoktan verilmiştir. Bu kararladır ki, o bilinen doğu seferleri, katliam ve imhalar yeniden başlar. Çapulcu bir sınıf olarak Türk burjuvazisinin çıkarına en elverişli baskı ve sömürü politikası bu alan üzerinde geliştirilir. Ama, Türk burjuvazisi, kılıçla ortadan kaldırma biçimindeki –kendi içinde bir çözüm olan– bir çözümü de dayatmaz. Kürdistan, en iyi sömürü malzemesi sağlaması gereken, insanlarının iş ve askeri gücünden yararlanılması gereken bir alan olarak görülür. Elbette ki kılıç da kullanılır, ama Kürdistan'ın özelliklerinden ötürü bunun kendisi açısından fazla bir sonuç yaratmayacağını da görür. Varolanı kılıçla gaspeden bu sınıf, sanayii geliştirerek doğan bir sınıf değildir; tam tersine feodalizmin çiftliğinde büyümüş, asker ocağında yetişmiş bir sınıftır. Asker özelliklere sahip olmak ve kılıca dayanmak; işte Türk burjuvazisi bu çağdışı politikanın ürünüdür. O, bu çağdışı politikasının en görülmemiş biçimini Kürdistan üzerinde uygularken, Türk halkı üzerinde de dizginsiz bir şiddet uygulamaktan geri durmamıştır. Daha cumhuriyetin kuruluşunun hazırlık yıllarında TKP'nin önderliğinin imhası gerçekleşmiş, demokratlardan eser bırakılmamıştır. Bu imha sonrasında TKP, artık iflah olmayacak ve Kemalizmin silik bir kopyesi olarak kalacaktır. Yeşil ordu ve Çerkez Ethem'in sonunu belirleyen de yine aynı politikadır. Kürdistan'a da böyle giren Türk egemen sınıfları, yüzyıllardan beri sürdürdükleri işgal ve istilayı bu sefer tamamlamak isterler. Artık Kürdistan, burjuvazinin midesine göre yutulacak bir lokma haline getirilecektir. Askeri, siyasi, ekonomik abluka ve kültürel imha gündeme sokulur. En ufacık başkaldırılar bile ezilir. Türk burjuvazisi gibi tarihin tüm baskıcı yöntemlerini ve aynı zamanda günün tüm kapitalist sömürgeci yöntemlerini özümsemiş bir sınıf karşısında, aksakallı Şeyh Sait ve Seyit Rıza'lar ne yapabilir; son derece sinsi, kurnaz ve yetkin olan kemalistler karşısında aşiret ruhu ve şeyhlikle ne alabilirlerdi? Lokmalar böyle olunca, elbette ki Türk burjuvazisi de bir sömürgecilik geliştirdiğini bile kabul etmeyecektir. O, "tek devlet, tek ulus, tek dil, tek kültür"ün büyük öneminden veya bu konuda tek paylaşılmaz hakkının olduğundan bahseder. Herşeye bu zihniyetle bakar ve buna karşı direnen ne varsa asar, keser, yok eder! O, kendisine kılıçla her şeyi elde etme hakkını baştan tanımıştır. Sosyalizmin doğuşunun özelliklerinden ve kapitalist-emperyalizmin bunalımından da yararlanan Kemalizm, dizginsiz terör ve sömürüsünü kusar. O bizim ortaçağdan kalma feodal aşiret reisleri ise çok kötü bir biçimde aldanır ve ezilirler. Daha sonra, ezilenlerin mezarın içine konulması işlemi başlayacaktır. Bu durum, o dönemin gazetelerinde en açık biçimiyle ifade edilmektedir. Ağrı isyanı günlerinde gazetelerde yayınlanan bir karikatür bu gerçeği yansıtmaktadır. Ağrı dağının tepesine bir külah geçirilir ve Ağrı mezar yapılır. Gazeteler hiç de gizleme gereği duymadan mezara gömdüklerini açıkça yazar, burjuvazinin temsilcileri bunu açıktan söylerler. Ondan sonrası ise bilinmektedir. Karşılarında herhangi bir gerçekliğin olduğunu kabul etmezler. Halkımız, onlar için, sadece sömürülmesi ve istenildiği gibi istismar edilmesi gereken bir yığındır.

Burada, İngiliz ve Fransız sömürgelerinde görüldüğü gibi, sadece zenginlikleri alıp-gaspetme biçiminde bir sömürgecilik yoktur. Yeraltı ve yerüstü servetleri gibi, insan yığınları da alınıp satılan, istenildiği gibi yararlanılabilen bir servet yığını olarak görülür. Bu dünyada örneği görülmemiş bir durumdur. Diğer sömürgelerde tümüyle bir bağımlılık içerisinde de olsa halkların varlığı kabul edilir ve hatta kendi dilinden okulu olur, kültürünü koruyabilir. Ama, TC sömürgeciliğinde bunlardan bahsedilememektedir. Burada çok değişik bir olayla karşı karşıyayız. Çünkü Türk burjuvazisi, Kürdistan halkını Türk ulusunun gelişiminin köleleri, bir potansiyel kuvvet olarak görür. Gerçekten de, tarihte birçok kez denenen kılıçla tasfiye etme biçiminde dayatılan bir çözüme bile katlanılabilir, ama, insanları sömürülecek bir koyun sürüsü gibi canlı tutarak, canı istediği zaman sağmak kesinlikle katlanılamayacak bir işkencedir. Ama, TC'nin halkımıza biçtiği yaşam da budur. Burada açığa çıkmayan en ilginç, ama en çarpık sömürgecilik biçimiyle karşı karşıyayız.

"Asker memet", "hamal haso", "ırgat memo" edebiyatı altında en azgın baskı ve sömürünün dayatıldı-

ğını ve bunun son derece normal bir olay olarak kabul ettirilmek istendiğini Türkiye'de yaşayan herkesin bilmesi gerekir. Karşımızda son derece gözü doymaz, baskı ve sömürüde kural tanımayan bir düşman vardır. Bugünkü rejimin başı faşist Kenan Evren, kendiliğinden ortaya çıkmış bir mahluk değildir. Genel hatlarıyla dokunduğumuz gibi, böylesine tarihsel bir kökeni vardır. O, 400-500 yıllık Osmanlı sultanlık gelenekleriyle, 60 yıllık TC geleneklerinin bir sentezi olarak karşımıza çıkmaktadır.

PKK'nin doğuşu ve halkımızın günümüzdeki durumunu anlamak istiyorsak, düşmanın bu durumunu çok iyi bilmek gerekir. Faşist elebaşı bugün kendisine böyle bir tarihi temel alıyor. Bu tarihsel temel, aynı zamanda çağımızın en gerici emperyalist gücünün direkt yönlendirmesi altında ortaya çıkmıştır. Bu rejim, en zalim emperyalist güç olan ABD emperyalizminin en sağlam bir işbirlikçisidir.

80'ler dünyasında emperyalist sistem derin bir kriz içindedir. Siyasal ve ekonomik bunalım had safhadadır. Tüm dünyada olduğu gibi Ortadoğu'da da emperyalizmin kaleleri düşmekte, zincirler genelde parçalanmaktadır. İşte günümüzün yeni Hitler'i olan Reagan, bu koşullarda bunu durdurmakla mükellef olarak ortaya çıktı. Ama, aynı zamanda emperyalist sistemi mutlaka ayakta tutmak ve bunalımdan güçlü çıkarmak için onun yardımcıları da oluşturuldu. 12 Eylül'de başa geçirilen Kenan Evren de bu ilk yardımcılardandır. Bunlar NATO tezgâhında Brüksel'de dokunmuş kumaşlardır. Kenan Evren'in başa geçirilişi ilk çıkış olmuş, iki ay sonra Reagan başa geçmiş, Almanya'da da Kohl iktidar koltuğuna oturtulmuştur. Bu işin cadı karısı Teatcher ise zaten önceden görevinin başındadır. Dünya genelinde de işbirlikçi yönetimler ve azgın faşist iktidarlar halkların başına musallat edilir. Hitler kendisinin işbirlikçisi olarak Mussolini ve İtalya'yı seçmişti. Günümüzün Hitler'i Reagan ise, Kenan Evren ve Anadolu'yu seçiyor. Biliniyor ki bu alan, Sovyetler'e yakın olduğu gibi, Ortadoğu gibi stratejik bir bölgede yer alıyor. Bu alanda çok canlı bir benzerlik yaşanmaktadır. Hitler için Mussolini ne idiyse, Reagan için de Kenan Evren odur. Dünya kapitalist-emperyalist sistemini güçlü kılmak, bu konuda Ortadoğu'da istikrar ve sükunu sağlamak görevi, İsrail'den çok Türk faşist generallerine verilmiştir. Kenan Evren cuntasının arkasında, tüm NATO, ABD ve Avrupa desteği vardır. O, bundan aldığı güçle başta Kürdistan halkı olmak üzere, Türkiye ve bölge halkları üzerine yüklendikçe yüklenmekte ve yine hiçbir sınır tanımamaktadır. Sınıf olarak zayıftır ama, jeo-politikaları iyi değerlendirerek tüm tarihi kusmuklarını tekrar ortaya dökmektedir. Görülmemiş bir işkence dönemi açılmıştır. Kapitalist-emperyalist sistemin işkence, baskı ve sömürüsünün özü adeta Türk faşist yönetiminde somutlaşmıştır. Bunun içindir ki dünyaya örnek olarak gösterilmektedir. Görünüşte son derece "Türk" kokan bir rejimdir ama, özünde uluslararası emperyalist sistemin birleştiği bir zorbalıktır. Burada Türk halkının çıkarlarını kesinlikle aramamak gerekir. Kenan Evren, eski Roma'nın kuşbeyinli generalleri gibi, ABD imparatorluğunun bir uç generalidir. Eskiden Roma'nın generalleri de Anadolu'da hükümet kurarlardı; Türk generallerinin Anadolu'daki varlığı da böyledir. Onların Türk halkıyla hiçbir bağları yoktur. Sistem ve çağ farkı da olsa arada gerçekten de böyle bir benzerlik vardır. Kılıçla yaşayan bir sınıf geleneğinin sahipleri olarak karşımızdaki düşman, klasik ve yeni sömürgeciliğin tüm yöntemlerini çok iyi bilmekte, bunları kendisinde birleştirmektedir. Fakat bunun karşılığında halkımızın durumu nedir?

Düşman beyinlere o kadar yüklenmiş ki, doğru düşüncelerin kafaya getirilmesinden bile korkulmaktadır. Bu durum halkımızın gerçekliğinin tanınmamasını ortaya çıkarırken; sahte, gerici, istismarcı ve inkarcı yaklaşımlara da yol açmaktadır. Düşmanın hançer darbesi altında ve dayattığı asimilasyon politikası içinde şekillenen aydın bilinci, son derece yanıltılmış, kendi gerçekliğine uzaklaştırılmış bir kafa olarak içinde bulunduğu durumu tanımayacak kadar acizdir. Bir yığın olarak ortaya bırakılmış halk gerçekliğimize yaklaşabilme cesaretinde değildir. Açık ki, bir olguyu değiştirmek için onu bütün yönleriyle ve doğru olarak bilmek gerekir. Bunun dışında devrimci değişiklik yapılamaz. İşte halk gerçekliğimizi iyi tanıyalım derken, biz bu nokta üzerinde durduk. Ama kesinlikle halk varlığımızı tartışmadık. Halk gerçekliğine devrimci yaklaşımın bazı zorunlu gerekleri vardır. Gerçekler ne kadar acı olursa olsun olduğu gibi kabul edilmeli ve buradan yola çıkarak devrimci gelişme başlatılmalıdır dedik. Halk olarak kendi gerçekliğimize yaklaşmaktan; düşünmek, dile getirmek, örgütlenmek ve eyleme geçirmekten öylesine uzak düşürülmüşüz ki, bu doğrultuda atılan adımlar suçlanabilmektedir. Ama eğer en sıradan bir insanlık özelliği bile taşınıyorsa, böyle bir yola yönelmekten başka bir şey yapılamaz. Kendi gerçekliğimizden korkup, kaçmakla nereye kadar gidilebilir. Bugün en sıradan gelişme yoluna girmiş ülkeler bile, bu gelişmeleri feodal kalıntıları silip süpürerek sağlamışlardır. Eğer biz kendimize hâlâ bir halk bile diyemezsek, çağla bütünleştiğimizi nasıl söyleyebiliriz. Bu tılsım bozulmalıdır.

Belki şimdi bazıları, bir gerçeklik olarak halkımızın varlığının inkar edilemez olduğunu ve üstelik devrimci görevlerin de önüne konulduğunu söyleyecektir. Bu iddia elbette ki doğrudur. Ama, sözkonusu olan, bu bilinci halkın ilerici güçlerine bir yapı olarak kazandırmak olduğunda, durumun içler acısı olduğu hemen görülecektir. Düşmanın konumu bellidir; o zor politikasını en dehşetli biçimde uygulayarak, talanı kılıçla sonuçlandırmak istemektedir. Fakat düşmanın halkımıza dayattığı tek şey kılıç da değildir. Bilinir ki, cellatların olduğu yerde her zaman papaz da bulunur. Kurbanlar cellata teslim edilirken, papazlar da duayı önerirler. İşte şimdi, halkımıza bir de böyle yaklaşan papazlar vardır. Halk gerçekliğimizle alay eden bu papazlar, sahte, gerici, istismarcı yaklaşımları esas alarak, gerçekliğe varmamızı olanaksız kılmak istemektedirler. Papaz, sahte kurtuluş umutlarını yaymakla, hiçbir şey elde ettirmediği gibi, belki çırpınıldığında doğabilecek kurtuluş umutlarını da ortadan kaldırmış olacaktır. Köleler, serfler, işçiler yüzyıllardan beri böyle idare edilmişlerdir. Ve halkımız da halen böyle idare edilmek istenmektedir. Papazlardan bahsederken, sadece şeyhler ve seyitlerden bahsetmiyoruz; onlar da bu papaz politikasını sürdürüyorlar ama, esas belirleyici rol oynayan papazlar onlar değildir. Türk burjuvazisiyle içiçe doğan, onun gibi beyinsizliği ve inkarcılığı üreten çağdaş giysili papazlardan bahsediyoruz. Bunlar, çok acımasız, zor bir yaşamı başka türlü göstermek istediler. Halka çıkış yolu göstermedikleri gibi, kendileri de en ufacık bir zorluğa katlanmayı bile göze almadılar.

Her devrim ve ulusal kurtuluş hareketinde halkın sahte dostları olan bu papazlarla karşılaşılmıştır. 1900'lerde Lenin bu konu üzerinde özellikle durmuş ve "halkın sahte dostları kimdir?" sorusunu yönelterek onları teşhir etmiştir. Bu soruyu çok somut olarak günümüzde kendi ülke gerçekliğimizde de sormak durumundayız. Düşman tüm acımasızlığıyla saldırarak, görülmemiş bir ideolojik ve psikolojik savaş yürütüyor. Her türlü komplo, kulakları sağır eden propagandalar ve işkence günlük olarak yürürlüktedir. İdamlar peşpeşe verilerek uygulanmakta ve geleceğimiz karartılmak istenmektedir. Tarih adeta yeniden hortlatılıyor ve nasıl yok edileceğimize dair her gün yeni bir söz daha söyleniyor. Atatürk'ü bugün daha iyi anlıyoruz ve hangi hatalara neden düşmemek zorunda olduğumuzu bütün açıklığıyla görüyoruz.

Düşmanın halk gerçekliğimize karşı özenle seçtiği yol, günümüzde de onun temel iradesidir. Faşistinden en liberal geçinene kadar yazar, çizer, asker ve politikacı takımı bugün tüm dikkatlerini "Güneydoğu ve Doğu olayları" dedikleri Kürdistan'daki gelişmeler üzerinde toplamışlardır. Bunlar kendi iç sorunlarında çelişseler de, Kürdistan sözkonusu olduğunda hemen birleşmekte ve ağızlarından dökülen sözler kelimesi kelimesine aynı olmaktadır. Partiler izlendiğinde bu açıkça görülecektir. ANAP'tan SODEP'e kadar tümü bu tutumun sahibidir ve hatta sözümona sosyal-demokratlar tedbirlerin yetersizliğinden daha çok bahsetmektedirler. Burada da yine çok güzel bir benzetmeyi adeta kendi elleriyle oynamaktadırlar. Geçmişte Kürdistan'daki gelişmelere karşı Fethi Bey "yumuşak" davranmış ve İsmet İnönü işi ele alarak sert davranıp meseleyi halletmişti. Günümüzün Fethi Beyi olarak da Özal gösterilir. Ve burada, ikinci İnönü'ye çağrışım yaptırırlar, yeni bir hükümetten bahsedilir; ama ne için? Açık ki, Kürdistan'a daha çok baskı ve katliam için. Sanki Kenan Evren dört yıldır bir şey yapmamış, sanki Özal halkın her türlü yaşam umutlarını karartmıyormuş gibi; sosyal-demokrat geçinenler daha sertini önererek görülmemiş bir çılgınlığı sergiliyorlar. Burada görülüyor ki, Türk burjuvazisinin faşisti, liberali, tekelcisi ve küçük-burjuvazisi yoktur; tek bir düşüncede birleşmiştir. Onların Kürdistan üzerinde ortak çıkarları vardır ve açık ki bu halk üzerindeki sömürüden kendilerine düşen paydan vazgeçmek istemeyeceklerdir. "Vatanın bölünmezliği ve bütünlüğü" onlar için daha fazla kâr demek olduğundan, buna çok tutkundurlar. Bunu anlamak bizler açısından da zor değildir. Ama bir de bu halka dost olması gerekenler var. Onlar da, tıpkı sahibinin sesi gibi, yürekleri efendileriyle birlikte atıyor ve adeta her adımında onu takip ediyorlar. Türk burjuvazisi genelde tüm ülkeyi gasp ederken, bunlar ise, halkın kaderini değiştirmekten sorumlu güce karşı savaşıyorlar. Türk burjuvazisi bir vururken onlar iki vuruyor; Türk burjuvazisi ön cepheden kılıçla vururken, onlar arkadan papazca kitapla vuruyorlar. Elbette bir de devrimci yaklaşım yöntemi vardır.

Bugün hiçbir sınır tanınmaksızın Partimiz imha edilmek istenmektedir. Suçu: halk gerçekliğimize doğru yaklaşmasıdır. Çağdışı bir konumda yaşadığımızı, bu konumun aşılması ve devrimci bir değişikliğe uğratılması gerektiğini savunmaktadır. İşlenen en büyük "suç" bu olmuştur. Bu "suç"u işlemenin ağır baskısı ve işkencesi yaşanmış ve her türlü yaşam hakkımıza saldırılmıştır. Türk hakim sınıfları, bu gerçeğin temsilcilerine "kılıç artıkları" demektedirler. Bu kadar ölçüsüz bir sınıf başka hiçbir yerde görülmemiştir. Bu noktada en az düşman kadar cesur olmak; o bu kadar çağdışı bir politikanın temsilcisiyken, bizim de bu çağdışı yaşantıya bir son vermek için alabildiğine çağdaş olmamız gerekmektedir. Proleter devrimleri ve ulusal kurtuluş hareketleri çağını yaşıyoruz ve hak ve görevlerimiz var. Düşman talan ve imhayı bir yöntem olarak dayatırken, bizim de en az bundan kurtulma hakkımız vardır. Uygarlığın en eski alanlarından olan bu ülkenin, ana gelişim doğrultusuna girmesi nasıl engellenebilir. İşte, PKK de ancak bu noktada tanımlanabilir.

PKK'yi Doğru Kavrayalım!

PKK, Kürdistan gerçekliğinin çağla devrimci bir temelde bütünleştirilmesinin bilince getirilmesidir diyebiliriz. Biçimi ne olursa olsun PKK'nin değişmeyecek tanımı budur. Dostlarımızın bunu anlamaları ve kavramaları gerekir. Tabii ki bu, kendilerinin üstlenmeleri gereken görevler açısından da zorunludur.

Acımasız gerçekliğimizi temsil eden bir partinin de acımasız ve acılı olması kaçınılmazdır. Herkesin kendisini inkar ederek hayali kurtuluş peşinde koştuğu, adeta birbirinin gözünü oyarak yükselmeye çalıştığı, toplumsal kaosun normal bir yaşam gibi dayatıldığı bir ortamda dayatılan PKK iradesinin anlam ve önemini kavramak zorunludur. PKK iradesi, hertürlü çağdışılığa dur demek, bunu öncelikle düşüncede başlatmak ve daha sonra ise maddi bir güce dönüştürmektir. Kürdistan'ın PKK biçiminde dile getirilmesini başta Partililer olmak üzere, halkımız ve dostları olanca açıklığıyla kavramalıdırlar. Dostlarımız bu durumu başlangıçta hesaba katmamaktan ötürü zor duruma düştüler. Partililer de yine kendi gerçeklerini tüm yönleriyle kavrayamadıkları için yanlışlıklar yaptılar, zorluklarla karşı karşıya kaldılar ve Partimiz hata ve eksikliklerin karşılığını yüklü bir faturayla ödemek zorunda bırakıldı. Militanlar ülke gerçekliğimizi anlamak için, Parti gerçekliğimizi anlamak zorunda olduklarını kavramalıdırlar. Çünkü, daha elle tutulur, aydınlatılmış, kavranması kolay olan bir gerçekliktir bu. Ülkenin tam kavranması artık partiden öğrenilebilir.

Müslümanlıkta ilk dile gelen kelime nasıl ki "oku" olmuşsa, bizim de sömürgeciliğe ilişkin ilk kelimemiz "Kürdistan sömürge bir ülkedir" olmuştur. Başlangıçta gerçekliğimizi tanımlamaya yönelik kelimelerin ağzımızdan heceler biçiminde dökülmesini yadırgamamak gerekir. Dilin ve beynin sömürgeciliğe bağlı olduğu korkunç bir inkar ortamında başka türlü de olamazdı. Birçok sahtekar ortalığa çıkıp kendilerinin çok şey bildiğini iddia edebilir. Ama onların bugünkü durumları gözönüne getirilirse, sahtelikleri kendisini hemen ele verecektir. Evet! Kutsal kitapların yazılışı, önemli romanların başlatılışı gibi, gerçekliğe böylesine yetersizlik içinde girildi. Ve daha sonra romanın devamı getirilerek, derinleştirilerek yazıldı. PKK'nin doğuşu ve nelerle boğuşarak geliştiği birçok yazımızda ortaya konulmuştur. Artık bize düşen bunun öğrenilmesi ve bilince çıkarılmasıdır.

PKK, günümüze gelindiğinde kendisine yönelik tüm imha, komplo ve tasfiye çabalarını boşa çıkarmış; bunlara karşı olduğu gibi kendi hata ve eksikliklerine karşı da amansız davranarak yetkinleşmiş ve bugün problemlerini önemli oranda çözmüş olarak ve çok yüksek bir direniş azmiyle nihaî zaferin kapısını aralamaya çalışmaktadır. Bu çoğuna ürkütücü gelebilir ve aceleci bulunabilir. Fakat biz, tam tersine bir gecikme vardır diyoruz.

Halkımızın binlerce yıldır kölece yaşam tarihinin çok küçük bir zaman kesitinin tarihçesi olan PKK, korkunç bir güç dengesizliği ortamında doğmuştur. Ama nasıl ki, kuran'ın ilk "oku" heceleri daha sonra tüm Ortadoğu'nun altını üstüne getirmişse; PKK'nin ilk hecelenişi de öylesine bir etki yaratma kabiliyetinde olduğunu bu yakın zaman içinde göstermiştir. Partimizin ana rahmine düşüşünün üzerinden on yıl; resmen ilan edilişinin üzerinden ise 6 yıl geçti. En ilericisinden faşistine kadar birçok güç, sanki mezarından kalkmış bir cesetle karşılaşmış gibi, olamaz - başka türlü olması gerekirdi diye haykırıyorlar. Halkımız, emperyalist kampın tüm imha ve inkar siyasetini karşısında bulduğu gibi; ilerici insanlığın da kendisini dile getirmekten kaçındığını, tüm dünya halklarına karşı gösterilen enternasyonalist dayanışmanın kendisinden sürekli sakındığını görmektedir. Ama halkımız, haksız bir konumdan kaynaklanan bir politikaları kabul etmiyor ve PKK platformunda ayağa kalkma cesaretini gösteriyor. Yetersiz donanım ve örgütsel zayıflığına rağmen, bir avuç öncüsü ve inançla yüklü olarak kendisine has bir direnmeyi yaşıyor.

Sömürgeci-faşist şefler, "yılanın başını küçükken ezmediklerine" hayıflanmakta ve 74'leri hata yılları olarak anmaktadırlar. Çok güçlü gibi görünen faşist zihniyet ve uygulamalar, hata yapmaya, sonuçsuz kalmaya mahkumdu. Yine ağzı çok laf yapan halkın sahte dostları da çok bildiklerini iddia ediyorlar. Ama pratikleri tam tersini söylüyor. İnsani yeteneklerimiz henüz çok az konuşturulduğu ve halkımıza fazla bir iş götürmediğimiz halde böylesine gelişmeler yaratıldı. Bu, davanın güçlü ve haklı özelliğinden, çok acımasız koşullarda ve yetersiz de olsa PKK biçiminde somutlaşmasından kaynaklanmaktadır. Kısaca, gerçeğe doğru yaklaşıldığı için bu gelişmeler ortaya çıkmıştır.

Sömürgecilik o çağdışı politikasının fazla yürüyemeyeceğini ve bunu sürdürmenin olanaksızlığını gördüğünde yeni biçim değişikliğine yönelme gereğini duydu. Örgütlendirilip ayağa kaldırıldığında halkımızın daha çok şeye muktedir olduğu da görülecektir. Önümüzdeki günlerde olanca yoğunluğunu yaşayacağımız gelişmeler vardır. Partimizin geçmişi hakkında bugüne kadar çok şey söylendi. Düşman "çapulcu, eşkiya çeteleri" olarak göstermeye çalışırken, diğerleri de hep "maceracılık, acelecilik ve provakatörler" biçiminde değerlendirdiler. Halkın bu sahte dostları, Partimize karşı kutsal ittifaklara gittiler. PKK'nin tasfiyesi ve tek bir tuğlasını bile sökmek için göstermedikleri çaba, birbirlerine vermedikleri taviz kalmadı. Partimiz dıştan bu tür saldırılarla karşı karşıya iken, içerde de kendini yenileyememe, yeterli hale getirememe anlayışları bolca görülen bir durum oldu. Ve hatta kendi eksikliklerinin üzerine oturarak, Partiyi buradan tasfiye etme çabalarına yönelenler de görüldü. Zindanlarda faşizmin işbirliğine en alçakçasına soyunanlar çıktı. Bunun dışarıya yansıması olarak PKK'yi tasfiye hareketine tanık olundu. TC'nin ordularının kuşatması ve operasyonları yetmiyormuş gibi, onun silik kopyalarının da tarihsel tasfiyeye zorlanmaları halen de terkedilmeyen politikadır. Bunun içindir ki PKK bir direniş ve emek hareketidir. Gösterilen kararlı ve sürekli direnişledir ki, böylesine saldırılar karşısında bile ayakta kalındığı gibi, sürekli bir gelişme yaşanmıştır.

PKK elde silah 7 yıldır mücadele etmektedir. Bugün PKK ile özdeşleşmiş kahramanlardan Mazlum, Kemal ve Hayri'ler başta olmak üzere tüm direniş şehitlerinin PKK'yi PKK yapan soylu yaşamlarından bahsediyoruz. Mücadelemizin ruhlarından birisi olan Mazlum, tüm yaşamını adadığı bilimin kendi ülke gerçekliğine uygulanması, bunun PKK biçiminde somutlaşması için korkunç bir direnmenin sahibi idi. Hayri, mücadelenin her alanda yaratılması ve güçlendirilmesinin temel harçlarından olduğu halde, ölürken bile kendisini halka borçlu hissediyordu. O, genç bir yaşta bütün varlığını halka adadığı halde, halka vermesi gerekenleri tam verememenin endişesi içindedir. Son nefes ve son sözünde bunu ifade eder. Halkımızın içine dıştan giren, ama onun büyük dostu olan bir Kemal var. Ölünmesi gereken yerde ölmesini bilen, bu büyüklüğü gösteren yine onlarca, yüzlerce militan. PKK, bunların dışında düşünülemez.

Bazı soysuzlar, böylesine bir direniş ve bu direnişlerin yaratıcılarına dahi dil uzatma cüretini göstererek, onların intiharvari direndiklerini, direnme olmadan da devrimciliğin kurtarılabileceğini söylemişlerdir. İnsan direnmeden de yaşayabilir demektedirler. Ama günümüz Kürdistan'ında yaşamın tek bir biçimi vardır ve o da direniştir. Bunun karşılığında ise karşı-devrimin dayattığı bir yaşam var. Bir diğer biçim olarak gösterilen orta yolculuğa ise kapılar tümden kapanmış durumda. Günümüzde devrim ve karşı-devrim spiralinin geliştiği, arada bulunanlara yaşam hakkının olmadığı bir dönem yaşanmaktadır. Çalışmanın böylesine keskin olduğu bir dönemde, güçlerin kendilerini dayatmaları da o kadar kesin ve net olmak zorundadır. O halde, biz bu noktada kendimize tekrar sormak durumundayız. Partimizin geçmişte gösterdiği cesarette bir hata var mıdır? Eğer yoksa, aynı cesaret bundan sonra da tekrarlanmalı mıdır? Parti gelecekte de bu biçimde yürümeye cesaret edebilecek midir? Derinliğine ve genişliğine daha gelişmiş bir mücadele ortamına yürürken bunu yapabilecek midir?

Halkımızın Kulak Verdiği Ses PKK'nin Ulusal Direnişe Çağrı Sesidir!

Tarihi gelişmelerin arefesinde bulunuyoruz. 15 Ağustos şanlı eylemliliği, tüm bu sorulara verilen bir cevap olduğu gibi, gerçekten de çakan bir şimşek oldu. Büyük gök gürlemeleri ve yağmurların boşalması da elbette arkasından gelecektir. Bu gelişmelerin ardından kime kulak verilip, kimin sesinin dinleneceği daha da açıktır. Şimdi kendisinin dinlenmesini isteyen birkaç ses var. Düşman kampı dinlersen; "boş bir davanın peşindesiniz, dönün teslim olun, aksi takdirde imha olursunuz" demektedir. Devamlı kılıcı başımızda sallayarak, teslim olmamızı, kendimizi inkar etmemizi istemektedir. Faşist barbarların ağzı ve dayattığı "kurtuluş" yolu budur. Onun dayattığı bu yöntemle Türk olunabilir, ama insan olunamaz. Ortaya ancak, soysuz, inkarcı, sefil bir insan karikatürü çıkabilir. Eskiden kılıç altında din değiştirilirdi, şimdi ise milliyet değiştirmeye zorlanmaktayız. Faşist çetenin başı, kılıcını halkın boğazına dayayıp hergün her saat avazı çıktığınca bağırmakta; *"Türküm de, Türk olursun ve ancak böylece kurtulursun"* demektedir. Tarihte Galilei'ye de benzeri bir dayatmada bulunulmuş, "dünya dönmüyor" demeye zorlanarak, yaşamının bağışlanması bu koşula bağlanmıştır. Ortaçağda bile eşine ender rastlanan bu dayatmalara boyun eğersek, açık ki insanlığımızla çelişiriz. Onurlu ve şerefli bir yaşam bir yana, düşman bize insanlıktan vazgeçmemizi dayatmaktadır.

Öte yandan halkın sahte dostları da, durmadan hikaye okumaktadırlar. Çok acımasız ve işkenceli bir yaşama sahip olan halkımızın, karşı-devrimci zora karşı devrimci zoru dayatmadan, silahlı direnme olmadan kurtulabileceğini, halkın çektiği acı kadar bir acı duymadan halka dostluk ve öncülük yapılacağını iddia etmektedirler. Halkı en zor günlerinde yalnız ve direnmesiz bırakır, en basit bir işkence karşısında bile her şeyden vazgeçerler. Gerçekte bu ağız da bir tanedir. Emperyalist metropollerde beslenerek yumuşatılan bunların kökleri tarihsel derinliklere kadar uzanır. Bunlar emperyalist metropollerde kendilerine takılan ağızla konuşurlar. Ve çağrıları: *"teslim olun, ıslahat, kansız-işkencesiz halletmeliyiz"* biçiminde somutlaşır. Oysaki öte yanda koyun can derdindedir. Hangi reform,

hangi ıslah, hangi acısız, işkencesiz yöntem kurtarabilecektir. Tabii ki, hiçbiri. Eskiden İstanbul ve Ankara'dan seslenen bunlar, şimdi halkımızın kaderinin kötü sahipleri olarak Avrupa'da ortaya çıkıyor ve direnmenin zamanının gelmediğini söyleyerek oralardan direnmemeyi öğütlüyorlar. Bu çok alçakça ve utanmazca bir durumdur. Acele edildiğini, direnişin zamanının gelmediğini söyleyenlere soruyoruz: bizden daha geride kalan bir halk var mıdır; en geri kabilelerin bile çağdaş gelişme yoluna girdikleri görülürken, halkımıza az da olsa saygı duyanların halkımıza kurtuluş yolunu önermekten başka alternatifleri var mıdır? Direniş ve eylemlerin katliamlara yol açacağından bahsediyor ve direniş yolunda atılan en küçük adım karşısında bile ağızlarından köpükler saçıyorlar. Fakat halkımızın her gün yaşadığı da işkence ve katliam değil midir? Ekonomik yaşantımız her gün talandan geçmiyor mu? İş ve aile dünyamız tam bir işkence yumağı değil midir? Tüm ulusal değerlerimiz gaspedilmiş; insanlarımız fabrikada, tarlada işkence altında değiller midir? Dilimiz, kültürümüz her saat katledilmiyor mu? Askerlikte en onursuz bir yaşam dayatılmamış mı? Böylesine dayatmalar altında yaşamak katliamdan daha mı iyidir? Papazların aşağılık ağızları böylesine bir yaşama evet demeyi öneriyorlar. Ama hayır! Halk olarak biz zaten katliamın en tehlikelisini her an, her saat, her gün yaşamaktayız. Korkunun ecele faydası yoktur denilir. Korkarak gerçeği dile getirmemekle kurtulunamaz. Halkımızın sahte dostları olmayacak duaya amin dememizi istemektedirler. Onlar, mutlaka yerine getirilmesi gereken tarihi görevin üzerinden es geçmek istemektedirler. Fakat tarihle oynanmaz. Tarihe güçlü adımlarla girilir, mertçe, yiğitçe savaşılır ve sonuç alınır. Bunlar hala bundan kaçıyorlar ve buna da akıllı devrimcilik –zarar görmeyen devrimcilik diyorlar. Onlar için görevler daima ileride yapılabilir, henüz zamanı değildir derler. Ama onlar görevleri ileriye ertelemekle de yetinmez ve daima devrime saldırmayı gündemlerinde bulundururlar. Direnişin sözünü etmeyi ve hele de bunu yükseltmeyi en ağır suç olarak görür, adeta dünyanın sonu gelmişcesine kıyameti koparırlar. Bu bir anlamda da doğrudur. Çünkü teslimiyetin tüccarlığını yapan bu güçler için, direnişin yükselmesi bir sondur. Öncesinde olduğu gibi, 12 Eylül sonrasında ve özellikle ülkede mücadelenin yeniden yükseltildiği dönemde direniş mücadelesine ve bunun öncü gücüne yönelttikleri saldırılarla, karalama ve küfür kampanyaları bunun açık örnekleridir. Küçük-burjuva reformistlerinin en ağır biçimiyle ülkemizde yaşanan bu özellikleri, gerçekte diğer ülkeler için de geçerlidir. 1905 devrimi yenilgisinden sonra RSDİP'nin devrime yönelik hazırlıkları karşısında telaş ve öfke ile köpüren reformcular için Lenin şöyle yazar: *«Devrime doğru yeniden sokulmak, durup dinlenmeksizin çalışmak, yeni durum çerçevesinde devrim fikrini yaymak ve işçi sınıfı güçlerini o devrim için hazırlamak - reformcuların görüşünce RSDİP'nin başlıca suçu, devrimci proletaryanın başlıca* suçu *işte budur. 'İnsan bir kez yenilgiye uğratıldığı yere' yeniden niye sokulunsunmuş – bir yenilgiden sonra tüm cesaretini yitiren döneklerin gösterdiği basiret işte budur.»* (Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, s: 211)

Fakat devrimcilerin de bir dili ve üslubu vardır. Onlar sürekli devrimci görevleri dayatır, günü geldiğinde zindanlarda haykırır, bunu mahkemelerde, idam sehpalarında, dağlarda ve her yerde canlarıyla öderler. Lenin aynı eserinde bu farkı çok güzel koyar: *«Sosyalistlerle liberaller ya da burjuvazinin şampiyonları arasındaki ayrılık şudur: sosyalistler devrimin kaçınılmaz olduğunu, proletaryanın yeni bir devrimci savaşım hazırlamak, daha gelişkin bir nüfus çerçevesinde, daha geniş bir arenada devrimi yinelemek için, toplumdaki bütün çelişkilerden yararlanması gerektiğini öğütler. Burjuvazi ve liberaller, devrimlerin gereksiz, hatta işçiler için zararlı olduğunu, işçilerin devrime doğru "sokulmamaları", ama alçakgönüllülük göstererek, cici çocuklar gibi reformlar için çalışmaları gerektiğini öğütler.»* (age, s: 212) Bu fark, Kürdistan'da şimdi çok açıktır. Ve hatta, Kürdistan'daki reformizmin temsilcileri, her devrim hareketinin iğrentiyle bahsettiği diğer ülkeler reformistlerinden de çok daha iğrenç bir konumu yaşamaktadırlar. Sömürge ve her anı acıyla geçen bir ülke olan Kürdistan'da, kitlelere direniş ve kurtuluş için silahlanma bir suç olarak gösterildiğinde açık ki bu basit bir reformculukla da tanımlanamaz. Çünkü burada, açıkça halka sömürgeciliğin hergün her saat dayatılan imha ve inkar politikasına boyun eğişin öğütlenmesi, "sömürgeciliğe evet - kurtuluşa hayır" sloganı vardır. Ve bu alçakça slogan, kendilerine hangi adı takmış olursa olsunlar küçük-burjuva reformistleri tarafından atılmakta ve devrimin – yani halkımızın var olma ve bağımsız yaşama mücadelesinin karşısına çıkarılmak istenmektedir. *«Devrim fikrine karşı, devrim 'umutları'na karşı savaş; güçleri devrim için örgütlemeye, zihinleri devrim için hazırlamaya dönük her eyleme karşı savaş; devrimci sosyal-demokratların doğrudan doğruya o sütunlarda karşılık vermeleri olasılığına karşı Stolipin tarafından korunan yasal basında yürütülen savaş; RSDİP'den tam olarak kopmuş bir grup yasalcılık yanlısı adına yürütülen savaş. İşte, Potresov'un, Levitski'nin, Larin'in ve dostlarının yaratmak üzere kolları sıvadıkları Stolipin işçi partisinin programı ve taktikleri budur.»* (age, s: 220) Bizim küçük-burjuvalar da önlerine tam da böyle bir program koymuşlardır. Hem de daha açık, daha fütursuzca ve uluslararası sosyal-demokrasinin basit birer araçları olarak. "Anti-Apoculuk" ilkesinde somutlaşan devrime karşı bu tutum ve birlik, artık izaha bile gerek duyulmayacak denli halkımıza ve onun kurtuluş mücadelesine karşı açılan savaşın en açık belgesidir. Emperyalizmin halkımıza çizdiği geleceğin temsilciliğini yapan bu güçler, bizzat onların sunduğu olanaklar içerisinde hareket ederek, onların mikrofonlarından halka seslenerek, PKK şahsında tüm bir halkımıza saldırmakta ve sözümona "sosyalistlik" ve Kürdistan adı altında cilaladıkları küflenmiş teslimiyet, ihanet ve inkar çizgisini dayatmak istemektedirler. Onların çağrıları budur. Halkımıza çıkardıkları davetiye, sömürgecilik ve emperyalizmin dayatmalarına boyun eğmeyi öğütlemektedir. Halkımız üzerinde alınan her solukta bütün ağırlığıyla duyulan sömürgeci-faşist bir terör estirilirken, bunun karşılığında halkın devrimci şiddetinin dayatılması karşısında duydukları öfke ve telaşın, düşmana indirilen darbeleri bir "terör" ve uygulayan gücü de "terörist" olarak gösterme çabalarının başka hangi anlamı olabilir.

Devrimcilerin de bir dili ve çağrıları var dedik. Rus proletaryasının tutum ve çağrısını Lenin şu sözlerle ifade ediyor: *«Bizim Stolipin işçi partisindeki kahramanlarımızın vaazlarına karşın, Rus proletaryası, demokratik devrimle sosyalist devrime bağlılık ruhunu, karşı-devrim çağının* yarattığı ortamda, güç çetin, biteviye, *rutin ve göze çarpmayan görevini her zaman değişmez biçimde yerine getirerek sürdürecektir; güçlerini devrim için bir araya getirip örgütleyecektir; hainlerle dönekleri insanfızca püskürtecektir; ...»* (age, s: 221) Nasıl ki, tasfiyecilerin, reformistlerin, hain ve döneklerin dili ortak ruh ve mantığın ürünü olarak aynı ise, devrimcilerin de dünya çapında ortak bir dili vardır.. Onlar, hangi koşulda olursa olsun egemen sınıf ve güçlere karşı proletarya ve halk kitlelerini her düzeyde silahlandırma çağrısı yapmaktan bir an bile geri durmaz ve bunu vazgeçilmez görevleri olarak kabul ederler. Saldırılar ne kadar yoğun, olanaklar ne kadar kıt olursa olsun, bu, onların en vazgeçilmez ilkeleridir. Bolşevik Partisi tarihinde bu gerçek çok güzel konulmuştur. *«Ama Moskova ayaklanması gibi bütün bu ayaklanmalar da Çarlık kuvvetlerince hunharca bastırıldı.*

Menşevikler ve Bolşevikler Aralık silahlı ayaklanmasını farklı biçimde değerlendirdiler.

Silahlı ayaklanmadan sonra Menşevik Plehanov, 'silaha sarılmamalıydılar' diye, partiyi eleştirmeye kalktı. Menşevikler, ayaklanmanın gereksiz ve zararlı bir şey olduğu, devrimde ayaklanmaya girişmeden de işin yürütülebileceği, başarının silahlı ayaklanmayla değil, barışçı savaşım yoluyla kazanılabileceği düşüncesindeydiler.

Bolşevikler, Menşeviklerin bu tutumunu ihanet olarak nitelediler. Moskova silahlı ayaklanmasında kazanılan deneyimin, yalnızca işçi sınıfının başarılı bir silahlı savaşım verebileceğini doğrulamış olduğunu savundular. Plehanov'un, Bolşeviklere yöneltiği 'silaha sarılmamalıydılar' yollu suçlamasına karşı, Lenin şu karşılığı verdi:

'Tam tersine, silaha daha kararlı, daha enerjik ve daha keskin bir saldırı atılımıyla sarılmalıydı; yığınlara öyle yalnız kavgasız barışçı yoldan grevlerle yetinilemeyeceğini ve amansız silahlı savaşımların kaçınılmaz olduğunu anlatmalıydı.» (Lenin) (Bolşevik Partisi Tarihi, s: 106-107) Bunun gibi birçok örnek verilebilir. Alınan yenilgi koşullarında bile proletarya devrimcilerinin şaşmaz tutumu, direnişi daima yüceltmek ve daha fazla direnilmeli-savaşılmalıydı şiarı olmuştur. Bu en çok bilinen örneğiyle Paris Komünü'nün de bir gerçeğidir. İşte PKK'nin konuştuğu dil de budur. PKK, tüm yetersizliklerine ve donanımsızlığına rağmen halka dağlarda, idam sehpalarında, fabrikalarda, tarlalarda ulusal kurtuluş yolunda örgütlenmek, silahlanmak ve mücadele çağrısı yapıyor. Bu çağrı, belirsiz bir dünyaya davet ya da bir maceraya çağrı sesi midir? Açık ki hayır. Bu ses, başta Marx, Engels, Lenin ve Stalin olmak üzere bilimsel sosyalizmin yaratıcıları ve proletarya önderlerinin çağrısının yankılanması, insanlığa, ülkeye ve halka bağlı olmanın erdemine inanmış olanların sesidir. Öyle birden bire ortaya çıkmış bir ses de olmayıp, insanın çağdaş gelişmesinin halkımıza emrettiği çağrı sesidir. Çağımız, artık kalk-uyan diyor. O halde, zamanı gelmemiştir, koşullar elverişli değil teraneleri de ne oluyor. Hangi zaman gelmemiş, hangi koşullar elverişli değil. Açık ki, bu tutumun sahipleri bir bütün olarak insanlık ve halkımız karşısında en ağır suçu işlemektedirler. Bir halk, tüm zayıflıklarını ve güçlü yanlarını ancak direnme içinde anlayabilir. Savaş, yaşaması gerekenle yaşamaması gerekeni birbirinden ayıran en güçlü zemindir. En kıt olanaklar içerisinde bile olsa bir halk, direnmek zorundadır. Herhangi bir direniş gösterilmeden bu ayrım nasıl gerçekleşecek, dostların dostluğu nasıl sağlanacaktır. Elbette ki, kılıç tehditine boyun eğen bir halkı düşman da imha etmekten çekinmez. Düşmanın kılıcını biraz geriye atmak ve dostları da biraz kendimize yaklaştırmak istiyorsak, halk olarak önce kendimize olan saygınlığımızı göstermek, soylu değerler için savaşabileceğimizi ortaya koymak zorundayız. İşte PKK'nin çağrısı ve kendisi budur.

PKK, eylemleri ve bu eylemlerinin sesi olan yayınlarında şimdiye kadar bu çağrıyı yaptı. Şimdi gelişmelerle dolu olacak tarihi adımların atılacağı bir dönemin içindeyiz. Ama işte yine, bazı çatlak seslerle birlikte kılıç şıngırtısından geçilmiyor. En seçme birlikleriyle operasyon üzerine operasyon düzenleyen düşman, "yerle bir edeceğiz, doğduklarına pişman edeceğiz, operasyonlar kışın da sürecek" biçiminde peşpeşe tehditler savuruyor. Evet faşist düşman, cellatlıktan başka bir şey yapmayacağını söylüyor. Şimdi en az onun kadar mazlumun da, kendi hakkına sahip çıkması gerekmiyor mu? Bir koyun bile bıçak altına yatırıldığında, çırpınır. Düşman tam bir imha politikasını hangi cesaretle yürütüyor da; biz halk olarak suskun kalacak ve boynumuzu ne diye uzatacağız. Eğer insanlığımızdan vazgeçmemişsek despotlardan korkulamaz. Bize korkuyu öğütleyenler sadece hain de değildir. Azgın birer faşist ve insanlığın cellatlarına teslim olmakla hiçbir yere varılamaz. Bunların ekonomik politikalarından tutalım, verdikleri ahlaki yaşantıya kadar herşeyde korkunç bir tükeniş-bitiş vardır. Geçmişte olduğu gibi, günümüz ve gelecekte de dayattıkları yaşam budur.

7. Yıl Ulusal Direniş Mücadelemizin Daha da Boyutlandığı ve Düşmana Karşı Dostluklarımızın Güçlendiği Yıl Olacaktır!

Halkımız böyle bir yaşamı kabul edemez. Buna karşı durması, bütün olanaklarını seferber edeceği halk savaşımıyla direnmesi gerekir. O savaş ki, yaşaması gereken yönlerimizle, çürüyen yanlarımızın, kimin zayıf kimin güçlü, neyin yaşayıp, neyin yaşayamayacağının belli olduğu tek doğru yaşamdır.

Kürdistan halkı, kendi öz mücadele yoluna bir daha çıkılmamacasına girmiştir. PKK'nin kısa mücadele tarihindeki zorlu dayatmalarıyla bu yol açılmıştır. Bu konuda da oldukça fazla suçlamalarla karşılaşıldı. Bu yolu zorla dayattığımız ve herkesi bu yolda yürümeye zorladığımız söylendi. Proletaryanın büyük öğretmeni Engels'in bu konudaki tutumu hatırlanmalıdır. Engels, Alman proletaryasının 30 yıllık savaşlarda, Alman ulusunun içine düştüğü kölelik koşullarından duyduğu utancı aşmak için halka savaş zorla dayatılmalıdır der. Belki de zorun bir çok şeyi kurtaracağı Alman ulusuna şiddetten kaçınmayı vaazeden küçük-burjuvaziye karşı soylu öfkesini dile getirir. Bu papazların şiddetten kaçınmayı vaazetmekle ne kadar kötülük yaptıklarını bilmediklerini söyler. Bugün bizde de bu direnmeme politikasını dayatanlar çoktur. Halkın kendi zorunu kullanmamasını söyleyen bu papazlara kesinlikle inanmamak gerekiyor. Tam tersine, her aileye, kabileye, aşirete, köye, kente savaşım dayatılmalıdır. Tarihin hükmeden, ilerleten kuralı bunu emrediyor. Bu kuralın gereklerini yerine getirmemiz gerekiyor. Partimiz varlığını bununla kazanmıştır ve bunun dışında bir varlık gerekçesi olamaz.

Bugüne ulaşırken elbetteki birçok eksiklik ve hata içerisine de girildi. Ama önemli deneyimler kazandık. Hemen belirtelim ki, yüzyıllar süren bir kölelikten sonra hiç kimse bizi niye mükemmel değilsiniz, niye iyi savaşmadınız diye suçlayamaz. Bize bu suçlamaları yöneltenlere, biz de bu koşullarda daha iyi bir savaşın nasıl çıkarılabileceğini sormak durumundayız. Gerçekten bize dost olunmak isteniyorsa, gerçekliğimize doğru yaklaşmaları gerekir. Elbette ki dostça yöneltilen eleştirilere karşı büyük saygınlığımız vardır. Bunlara karşı üstün bir sorumluluk duyacağız ve tüm olgunluğumuzu takınacağız. Kendi öz gücümüz olan halkımıza karşı görevlerimizi tüm gücümüzü konuşturarak yerine getirecek, geleceğimizi bu biçimde yaratmak için görevlere geçmişten daha üstün bir sorumlulukla yükleneceğiz. Yine geçmişte tam yapamadığımız, halkımızın birlik-bütünlüğünü sağlama görevini bu sefer daha olgun ve yeterli olarak gerçekleştireceğiz. PKK, gerek düşmana karşı savaşımda ve gerekse dostları kazanmada halka derinden bağlılığın bir gereği olarak üstün bir sorumluluk duygusuyla hareket edecek ve olgunluktan geri durmayacaktır. Her şeyini kaybeden bir halka, geleceğini kazandırmak için takınılması gereken temel ahlak ölçülerine bağlı kalacaktır. PKK'nin geçmiş hata ve eksiklikleri olmadığını söylemiyoruz. Kürdistan gibi yanlışlıklarla örülmüş bir yapıda tertemiz çıkılabilineceğini söylemek için, gerçekten çok iflah olmaz bir oportünist veya iki yüzlü olmak gerekiyor. Biz hâlâ da bu eksikliklere karşı savaşıyoruz. Belki de savaşımımızın en serti bu alandadır. Bu savaşımımız tüm süratiyle devam ediyor ve edecek. O halde, PKK ile dost olmak isteyenler hatalarımızı bahane etmeye kalkışmamalıdırlar. Biz hatalarımızı herkesten daha fazla görüyor ve onlara karşı savaşıyoruz. Biz üzerimize düşeni yapıyoruz, ama dostlarımız da kendilerine düşeni doğru bir biçimde kavramalıdırlar. Temel gerçeklerimizin dıştalanması temelinde dostluk olamaz. Halkların devrimci yaşam gerçekliğine saygı ve sorumluluk duymayanlara en küçük bir değer vermeyeceğimiz açıktır. Biz, bu temelde dostluk kuralım diyoruz.

Faşist çetebaşıları, hain tuzaklardan bahsediyorlar. Sözümona dost güçler de, halka dayatılan emrivakilerden-provakasyonlardan söz ediyorlar. Partimiz icinde de kendileriyle fazla yol alamayacağımız tipler çıkıyor. Tüm bunları, halkımızın kaderini karartmak isteyen girişimler olarak değerlendiriyoruz.

Dayatılan saldırılar ve bilinen zayıflıklar ne olursa olsun, asli görevlerimizi yerine getirmekten asla çekinmeyeceğiz. Bu konuda, başta Parti önderliği olmak üzere tüm partililer gerekeni sonuna kadar yapacaklardır. Önümüzdeki dönem mutlaka halk savaşı yolunda ilerletilecektir. Elbette ki çok kan dökülecek ve acılar çekilecektir. Bunlar, kurtuluşun ödenmesi gereken faturaları, zafer için verilen kurbanlardır. Bir devrimde bunlar kadar doğal bir şey yoktur. Tüm devrimlerde olduğu gibi bizde de yaşanması kaçınılmazdır. Mühim olan ciddi siyasi hata yapmamak, yanlış pratik adımlar atmamaktır. Bu nedenle doğru yol almak için, kendimize sonuna kadar yüklenecek, irademize hükmedeceğiz. Henüz hatırlarda olması gerekir. Biz ilk kelimeleri hecelediğimizde "Türk burjuvazisi duyarsa üç ayda sizi duman ettirir"; Kürdistan kelimesini ilan ettiğimizde "erkendir, daha zamanı gelmemiştir"; örgüt adını ilan ettiğimizde "böyle olur mu, ad şimdi takılmaz"; ilk mermi sıkıldığında ise "katliam olur" dediler. Ama tüm bu adımlar atıldı ve bugüne gelindi. Hem de eşine ender rastlanan bir biçimde en ileri gelişmelerin içine kadar girildi.

Ulusal kurtuluşa yönelen her halk büyük acılara tanık olmuş ve en alçakça katliamlara maruz bırakılmıştır. Rusya, Fransa, Çin, Vietnam, Küba ve bugün Salvador devrimleri buna sayısız örnekler sunar. Birçok ülkede çukurlardan halen kemikler çıkarılmaktadır. Ama katliam olur diye hiçbir halk kendi bağımsızlık ve özgürlüğünden vazgeçmemiştir. Türk faşist ordusu, daha dün silahlarını halka karşı kullanmayan askerlerini kurşuna dizdi. O, zavallı Anadolu erlerini böyle öldürtüyor. Ama ardından da hainler mehmetçiğe kurşun sıktı diyerek, onları zorla halkın ve devrimcilerin üzerine sürmeye çalışıyor. Eruh'ta kadın ve çocukları alçakça katletti, fakat yine "bölücüler yaptı" demeyi de ihmal etmedi. O, kendi suçlarını böylece ört-bas edeceğini zannediyor. Tipik kontr-gerilla yöntemlerini uygulayarak, halkı tehdit altına almak istiyor. O halde durum böyledir diye biz asli görevlerimizden vaz mı geçeceğiz? Tam tersine bu görevlere daha çok sarılacak ve her katliamının hesabını soracağız.

Partimiz 7. yılında bu gelişmelerin en şanlılarını yaşıyacak. Bu yıla en üstün direnme imkanlarıyla giriyoruz. Asıl gelişmeleri bu yıllardan sonra yaşayacağız. Tarihimizin ilerleyen çarkına artık hükmediyoruz. **Bu direksiyon elimizdedir; istediğimiz gibi hızlandırır, istediğimiz gibi yavaşlatırız.** Bunda en ufacık bir korkumuz yok. Hiç kimse arabanın ileride devrilebileceğini söylemekle, o arabayı girdiği yolda ilerlemekten alıkoyabilir mi? Bize hızlı gittiğimiz de söylenmemelidir. En geriden sürüklenen bir vagon gibiyiz; ve elbette kumandayı ele geçirdiğimizde hızlı hareket etmek zorundayız.

7. yılı, olumsuz tarihimizle bir hesaplaşma yılı, halk savaşımızın alevlendiği, bizi katledenlerden intikam aldığımız iyi bir savaş yılı olarak ilan ediyoruz. Halkımızın ulusal kurtuluş cephesi bayrağı altında, özgürlüğe en büyük bir tutkuyla sarıldığı bir yıl yaşayacağız. Bunu yaratırken esas olarak kendi öz gücümüze güvenecek, gücümüzün çok şeyi yaratmaya muktedir olduğunu koyacağız.

Halkın karşısına şimdi daha bir gururla ve alnı açık olarak çıkıyoruz. Geçmişte henüz günü gelmemesi anlamında verebileceklerimizi verememiştik. Ama bugün açıkça ilan ediyoruz ve düşmana karşı da açıkça söylüyoruz: halk savaşımını dayatacak ve düşmanın üzerine acımasızca yürüyeceğiz. Halkımız, belki de birçok devrimciden daha büyük bir cesaretle bunu benimsiyor ve hatta öncüye savaşı dayatıyor. Doğrudur, dayatmalıdır. Öncü tarihsel rolüne iyi sahip çıkmalı, savaşı geliştirmekten çekinmemelidir. Faşist zorbalık ürküterek, görevlerden kaçırtmak istiyor. Ürkmenin ve geri çekilmenin sınırı yoktur. En iyi savunma direnme içinde bir savunmadır. Ancak, direnen bir halk mevzilerini sağlamlaştırabilir.

Bizi bin yıllık topraklarımızdan kovmak istiyorlar. Hudutlarında bunun ilk manevralarına girişiyorlar. Hayır(!) bu düşkünlüğü göstermeyeceğiz. Topraklara korkunç bir şekilde yapışacağız. Doruklarında donsak da parmaklarımız buzlaşsa da yüreğimizdeki en son çarpışa kadar orada kalacağız. Unutmamak gerekir ki, bir ağaç havada yaşatılamaz. O ancak toprağa kök saldığı oranda yaşar-güçlenir. Bizi köksüz bir ağaç gibi, başka diyarlarda öz değerlerimizden kopuk şekilde yaşatmak istiyorlar. Bu korkunç bir sahtekarlıktır. En soylu yaşam ülke topraklarındaki yaşamdır. Aç ve çıplak da olsalar insanlar ancak kendi ülkelerinde mutludur. Halkımıza vatansızlığı aşılayacak kadar alçak olamayız. Fakat öncülük adı atlında, mültecilik yaşamıyla halkımıza böylesine bir yaşam dayatılmak isteniyor. Eğer insanlıktan kopulmamışa, yozluğun, kozmopolitizmin en tehlikeli yaşantısına kendimizi kaptırmamışsak bunu dayatamayız. İnsanlığın varlığı, bir toprağa yerleşmekle başlamıştır ve böyle gidecektir. O halde düşmanın dayattığı "kaç-kurtul" teorisi neyi kurtarabilir. O, ülkemizin çok değişik bölgelerine bol bol baskınlar yaparak insanlarımızı kaçırtıyor ve yüzyılların politikasını böylelikle sonuçlandırmak istiyor. Ama biz, en tercih edilecek olan yaşamın ülkemizin doruk noktalarındaki yaşam olduğuna inanacağız. Belki Dersim, Hakkari vb. ekonomik olarak insanımızı doyurmaz, fakat tüm bu alanlarda yaratacağımız bir gelecek vardır.

Geçmişimize dayanarak ve büyük bir alçakgönüllükle diyoruz ki, önümüzdeki yıllar direnmeyle dolu geçecektir. Herkes hazırlığını buna göre yapmalıdır. Bize dünyanın buna hazır

olmadığı söylenmesin. O dünyaki, köleliğimizi onaylayıp bunu rahat karşılayabiliyor. Bir halkın en kutsal yaşam hakkına gözünü kapatan bir dünyaya saygı duyamayız. Ona, kendi gerçekliğimizi kabul ettirdiğimiz oranda saygılı olacağız. O halde, "*zamanı değildir -dünya kabul etmez*"biçimindeki safdillikleri her zaman küçümseyecek, hiçbir zaman bu işe hazırlıklı değiliz demiyeceğiz. Hazırlık ancak mücadele içerisinde yapılabilir. Halk savaşları en ilkel donanımla başlar. Bu bizde de böyle olacaktır. Çürümektense, direniş içinde kendimizi yetkinleştirerek, o temelde bir yaşamı tüm gerçekliğimize dayatmak ve savaşçı kılmak en tercih edilenidir.

Cefakar ve mazlum Kürdistan halkı, kendi öz örgütü olan Partisine bundan böyle tüm gücüyle bağlanmalıdır. Biz bugüne kadar zorlukları kısmen halkımıza yansıttık ve onun desteğini aldık. Halkımızın öncüsünü tanıması, kiminle nasıl yüründüğüne karar vermesi için en değerli evlatlarımızı kurban ederek davamızın kararlı adamı olduğumuzu, en kritik anlarda bile inancımızı yitirmeden ayakta durduğumuzu kanıtlayarak direnebileceğimizi gösterdik. Ana-babalara belkide kaldıramayacakları kadar acı yükledik. Hazırlıklı olmadıklarından beyinleri ve yürekleri bunu kaldıramıyor. Evet! bizim ihtiyarlar, düşüncede ve yürekte ateşli ulusal kurtuluştan geçmediler. Yüzyılların muazzam geriliğini devraldılar ve etraflarına da bu biçimde yaklaşmak istediler. Biz halkın evlatları, onlara duyduğumuz büyük saygının bir gereği olarak, onlara karşı çıkma anlamında değil, tam tersine layık olma anlamında, o çağını çoktan doldurmuş olan eski düşünce ve tutumu reddettik. Elbette bunu, atalarımızı reddettiğimiz, onları hiçe saydığımız ve acıya boğmak için değil, onlara layık evlatlar olduğmuzu kanıtlamak için yaptık. Bu aynı zamanda Kürdistan tarihinin bir dayatmasıydı. Böyle bir dayatma karşısında, ancak halkın sahte evlatlarıdır ki, büyük kurtuluş davasına yaklaşmaz ve katkıda bulunmazlar. Çağımızın özelliklerinin sıradan bir kavranması bile, artık halkımıza karşı mutlaka yerine getirmemiz gereken görevler olduğunu vurgular. Bu görevlere sahip çıkılmıştır. O halde halkımız, o yüzyılların bilinçsizliğinden ve düşmanın her günkü baskı ve sömürüsünden ileri gelen, örgütsüzlüğünün bir ürünü olan yetersiz yaklaşımları artık kabul etmemelidir.

Biz, tüm bir halkımıza kurtuluş yolunu dayatırken, her türlü feryad koparıldı. "Çocuklarınızı Apocuların elinden kurtarın" biçiminde çığlıklar atıldı. Evet, gerçekten de gençler yanımızdaydı, Öyleki yüzlerce ve binlercesi gözünü kırpmadan sonuna kadar bizimle yürüdüler ve yürüyecekler. Eğer onlar büyüklerini bırakıp, ölünmesi gereken yerde ölmeyi göze alarak, acımasız koşullarda yaşamı yaratmayı tercih ediyor ve yanımıza geliyorlarsa bu nasıl izah edilir. Analar-babalar evlatlarına yemez-yedirir, içmez-içirirler; ama gençler kalkıp bize geliyorlar. Bu, gösterdiğimiz yolun gerçekten de soylu bir dava olmasındandır. Uğruna en değerli bir yaşamı feda edebileceğimiz bir yolumuz olmasaydı, bunlar gelmezlerdi. O halde, halkımızın yaşlı tabakası, artık eskisi gibi bu işe yetersiz bilinç ve cesaretle yaklaşmamalıdır. Çağdışı olan düşünce ve davranışlarından hızla sıyrılmalı ve oğulları etrafında kenetlenmelidir. Başka bir çok ülkede, ulusal ve toplumsal kurtuluş politikası yaşlıların eseri olmuştur. Bu da yine biz de tersinden işledi. Tabii ki bu da toplumsal koşullarımızın ürünüydü. Kendilerine biraz zor da gelse, atalarımıza biz öncülük yapıyoruz. İhtiyar Kürdistan ana-babasına, genç Kürdistan'ın oğulları-kızları önderlik etmekle yüz yüze kalmışlardır. Biliyoruz ana-babalar çok acı çekiyorlar. Ama, kölelik de dayanılır bir durum değildir. O halde, birleşip-direnerek acıları dindirmekten başka çaremiz yoktur. Halkımızın oğul ve kızları, tarihimizin bu aşamasında kendilerini artık sahteham hayallerle aldatamazlar. Sömürgecilerin, onlara verebileceği hiçbir şey yoktur. Ne iş, ne okul, ne istikbal ve ne de özlenen bir dünyayı sömürgeci faşizmin koşullarında bulabilirler. Gençlere büyük saygımız var. Onlar diledikleri dünyayı yaratmak için muazzam enerji ve çaba harcarlar. Faşizmin dünyasında gençliğin ilerici umut ve isteklerine yer yoktur, karanlık ve acı vardır. O halde gençliğimiz, Kürdistan'ın özelliklerine de uygun olarak, öncülüğü daha uzun yıllar kendisi tarafından taşınacağını bilerek, Partinin taze kanı olduğunu hiç unutmayarak, geçmişte olduğu gibi önümüzdeki dönemde de olanca yoğunluğuyla mücadeleye sarılarak; yeni dünyaların kuruluşunu ve kişisel kurtuluşlarını kesinlikle bu yolda göreceklerdir. Kurtuluşun başka türlü umudu yoktur.

Gençliğimize karşı saygı ve sevgiyle dolu olduğumuz içindir ki, onlara sahte yollar önermiyoruz, yaşamlarının en duygulu ve coşkulu anlarında acımasız zorluklarla dolu bir yaşamı dayatmakla biz de kendimizi acı içinde hissediyoruz. İşte bu acıyladır ki biz, gerçek mutlulukların kapısını aralamaya çalışıyor, özgür ve onurlu bir yaşamın yolunu açıyoruz. Her bir genç toprağa düştüğünde bunun sonsuz acısını duymamak mümkün değildir. PKK'de her biri destansı özelliğe sahip yüzlerce genç vardır. Hangisinin yaşam ve mücadelesi yazılsa bir romandır. Ama bu kurbanlar verilmeden de gerçeği yaratmak mümkün değildi. Halkımız böyle kahramanlar yaratmıştır ve bunların ezici çoğunluğu da gençlerden oluşmuştur. Onlar son nefeslerini verirken neler duydular ve arkalarında ne kadar acıyla dolu insan bıraktılar. Tüm bunları güçlü bir direnişe dönüştürmektan başka çaremiz yok. Duyduğumuz acıyı sömürgeciliğe karşı kinimizi boşaltarak dindirmekten ve ölümsüzlüğü burada aramaktan başka çaremiz yok.

Kürdistan'ın çocukları sokakları dolduruyorlar. Köylerde bile ihtiyarlar ve çocuklar kalmış. Kent caddelerinde dolup taşıyorlar. Ama hiç bir gelecekleri yok. Hangi dili-kültürü öğrenecek, nerede hangi işte çalışacaklar. Sağlık ve eğitim olanakları yok. Ve çocuklar habire çoğalıyor. Analar-babalar cocuklarını çok severler, ama onlara vaadedecekleri ümitli bir dünya yoktur. Onlar için hangi dünyayı hazırlıyorlar. Gurbet diyarlarına düşüyor, çocuklarına bir şeyler verebilmek için her türlü zorluğa katlanıyorlar. Ama ne verebiliyorlar. Çocuklar sevilir ve en iyi şeyler daima onlar için arzu edilir. İşte bu yüzden de sadece devrim sarılacak tek silahtır. Hangi yürek onları işsiz, okulsuz, eğitimsiz, sağlıksız bırakmaya dayanabilir. Çocuklarımız sömürgeciliğin-faşizmin insafına nasıl terkedilir. Sevgi bu temelde yeniden ele alınmalıdır. Analar-babalar çocuklarına çok tutkundurlar, onların yüzünden kavga eder, bir birlerini vururlar, ama onlara ne vaadedebilirler. Çocuklara sunabileceğimiz tek şeyin devrimden başka bir gerçeklik olmadığını düşünüyoruz. Sahte şefkat duygularıyla ve gözleri dolu dolu hareket etmeyeceğiz. Onlara saygılı olmanın bir gereği olarak, çarpık ve hastalıklı büyütmemek, yaşama atılmak istediklerinde büyük hayalkırıklıklarına düşmelerini önlemek için amansız bir devrimci yaşamımızın olacağını söyleyecek, kızıl bir devrim şeridini şimdiden önlerine döşeyeceğiz. Çocuklar artık devrim şarkılarıyla büyüdüklerinde, en mutlu çocuklar olduklarına inancaklardır. Ve biz daha şimdiden ülkeyi boydan boya devrimin kıvılcımıyla tutuşturarak kızıllaştırdığımız, silah sesleri ve şarkılarıyla doğduğumuz için, çocuklara karşı da görevlerimizi en iyi şekilde yerine getirdiğimize ve onlara en kıymetli bir armağanı sunduğumuza inanıyoruz.

Burada bir kez daha sesleniyoruz: **Halkımızı temsil etme iddiasında bulunan güçler**, eğer iddialarında samimi iseler, onlara da Partimizin direniş ve birliğini dayatıyoruz. Sizden tek isteğimiz, dökülen şehit kanlarına saygılı olmanız, size de hiçbir şey kazandırmayacak olan küfür ve karalamalardan vazgeçmenizdir. Biz tüm zorlukları yaşamaya, en ağır görevleri üstlenmeye ve size karşı hatalarımız varsa düzeltmeye hazırız. Ama siz de, yürünmesi gereken tek doğru direniş yolundan bizi alıkoymaya kalkışmamalısınız. Birlik, dayanışma ve direniş için biz sonuna kadar varız. Direniş yolunda ne istiyorsanız, Partimiz bunu yapmaya hazırdır.

Kardeş Türkiye halkı ve ilerici güçleri, tarihte egemenler tarafından çok kötü tarzda örülmüş olan iki halk arasındaki birinin köleliğinin diğerinin köleliğine de yol açtığı ilişkiler sistemini parçalayalım. Yüzyıllardan beri bu despotlar yüzünden Türkiye halkının çekmediği acı kalmadı. Barbarlık aşamasından beri onların üzerinde de kılıç politikası egemendir. Yüzyıllardan beri asker olarak diyar diyar ölüme ve öldürmeye gönderilmiş, sömürülmüş ve baskı görmüşlerdir. Daha yakın bir tarih olan II. Dünya Savaşında da yine emperyalizmin çıkarları adına ileri sürüldüler. Türk hakim sınıfları şimdi de emperyalizmin ikinci büyük ordusuna sahip olmakla övünüyor. Türk halkı, emperyalizmin sözcüleri tarafından IMF politikasına en iyi sabır gösteren bir halk olarak gösteriliyor. Ama siz, egemen sınıflarınızla olan çıkar ayrılığınızı derinliğine bilince çıkarmalı, kendi özgür iradenizle temel çıkarlarınız etrafında örgütlenmeli, kaderinizin müşterek olduğu Kürdistan halkıyla bağımsız ve özgür temelde ilişki geliştirmek için gereken gerçekliğe mutlaka ulaşmalı, halk güçlerinin çıkarına olmayan ilişki ve yönetim tarzı parçalanmalıdır. Bu azgın şovenizm ve **başka ulusları hiçe sayan tüm** kirli tarih reddedilmelidir. Egemenlerin, feodal sultanların, Türk burjuva kodamanlarının tarihi sizin tarihiniz olamaz. Onların dayattığı günlük politikalar terkedilmelidir. Onlar halkın çıkarlarını yansıtan politikalar değil, IMF ve NATO politikalarıdır. Emperyalizmin dayattığı bu politikaları terkederek, öz çıkarlarınızı formüle eden, gerçek kurtuluşunuzun yolunu gösteren devrimci-demokratik bir kültüre, politikaya ve örgütlenmeye yönelmelisiniz. Ve bunu da, etle-tırnak gibi bağlı olduğunuz Kürdistan halkıyla birlikte yapabileceğinizi unutmamak durumundasınız. Kürt halkını da en az sizin kadar özgürlüğüne düşkün bir halk olarak görmelisiniz. Bu temelde dayanışmayı geliştirmeniz, kurtuluşunuzun vazgeçilmez bir gereğidir. Şu anda yaşanan düşkünlükten kurtulmak için, Kürdistan halkının kurtuluşuna omuz verin. Bu konuda sonuna kadar devrimci tavır takının. Geleceğinizin yolu buradan geçiyor. Kürdistan halkı bunun için elinden geleni esirgemeyecek, kendi kurtuluşunun sizin kurtuluşunuzdan geçtiğini bilerek enternasyonalist görevlerini yerine getirecektir. Partimiz, hiçbir olumsuzluğa, dar görüşlülüğe ve ezilen ulus milliyetçiliğine düşmemeye kararlıdır. Partimiz kendi önderliğinde geliştirilen mücadelede kardeşliğin nasıl mümkün olacağını kanıtlayacaktır. Halklarımızın arasına örülmesi gereken köprünün nasıl bir köprü, yaratılması gereken dünyanın nasıl bir dünya olduğunu gösterecektir. Daha şimdiden temelleri atılan böylesine bir dünyayı birlikte kurmak için, omuz omuza bir mücadele gerekiyor. Böylesine bir mücadele için, devrimci direnişçi temellerdeki birliğimizi yüceltmeliyiz.

Partimiz 7. yılına girerken bu konuda çok şey sunuyor; ezen ulus proletaryasının yerine getiremediği görevleri yerine getiriyor. Büyük kardeşin küçük kardeşi için yapamadığını, küçük kardeş büyüğü için yapıyor. Türkiye'nin toplumsal kurtuluşunun Kürdistan ulusal-toplumsal kurtuluşuyla bağı olduğunu bilince çıkararak, buradan halklarımızı ortak kurtuluşa yöneltmek istiyor. Biz bunun için elimizden geleni sonuna kadar yapmalıyız. Ama, eski yanlış bakışlar terkedilecek, ülke ve Parti gerçekliğimizi hiçe sayan, saygılı olmayan tutumlar terkedilmelidir. Ezilen halkı hiçe saymak ve ciddiye almamak egemen sınıfın ruhudur. Daha alçakgönüllü, daha eşit ilişkilerle birbirimize yaklaşmalı ve bunu bir ahlak durumuna getirmeliyiz.

Fars ve Arap halkları da Kürdistan'ın diğer parçalarındaki ve bir bütün olarak halkımızla aynı tutumu sergilemelidirler. Tüm Ortadoğu'nun kurtuluşuna giden yolun bu tutumla çok yakın bağı vardır. Karmaşık çelişkilerin üstesinden gelmek için, şimdi zayıf gibi gözüken ama ilerde çok güçlenecek olan bu bağı yüceltelim ve gittikçe tüm halklarımızı taşıyacak bir halata dönüştürelim.

İlerici insanlık! Halkımızın bugünkü yaşantısı utanç verici bir yaşamdır. Gerçeğin üstünü küllendirmek, inkar etmek ve görevleri sonsuza ertelemekle görevlerinizi şereflice yerine getirmiş olmayacaksınız. Kürt sorunudur, fazla ciddiye alınacak yanı yoktur denilip hata işlenmemeli, şimdiye kadarki yetersiz tutumlar terkedilmelidir. Geçmiş ve mevcut yaklaşım insanlığın ilerici bilinciyle uyuşmamaktadır. Sosyalist sistem, ulusal kurtuluş ve demokrasi güçleri halkımız somutunda da üzerine düşeni yerine getirmelidir. Halkımızda, ilerici insanlığın gelişiminde tüm geçmiş tarihinde olduğu gibi, bugün de küçük bir role sahip değildir. Ortadoğu'nun kördüğümünün çözümünü kendisi sağlayacak ve bununla ilerici insanlığa çok şey katacaktır. O halde ilerici insanlık, kendi çıkarları için de bu halka sahip çıkabilmeli, dost olabilmelidir. Halkımızın faşist barbar cellatlar tarafından katledilmesine göz yummamalı, artık halkımız da ilerici insanlık saflarına katılması gereken bir halk olarak kabul edilmeli ve buna devrimle yardımcı olunmalıdır. Tek doğru tutum budur. Yüce enternasyonalizmin ilkelerinin yerine getirilmesini, halkımız da haklı olarak talep etmektedir. Bu tek taraflı bir yardım isteği değildir; tam tersine insanlığa duyulan sorumluluğun bir gereğidir. Halkımızın bu kadar mütevazi, ama mutlaka yerine getirilmesi gereken taleplerine gereken karşılık verilmelidir.

Faşist barbar cellatlar! Sizler kendinizi çok güçlü hissediyor, kılıçla her şeyi halledeceğinizi sanıyorsunuz. Ortalığa saldığınız ordunuz, milisleriniz ve işbirlikçilerinizle kendinizi devletin ve toplumun hamisi yerine koyuyorsunuz. Her şeyin hesabının sizden sorulması gerektiğini söylüyorsunuz. Kendiniz emperyalizme en uşakça hesap veriyor; halka karşı ise hiçbir sorumluluğunuzun olmadığını söylüyor, ve hele Kürdistan halkı söz konusu edildi mi sadece Türk burjuva ulusu içinde erimesi gereken bir moloz yığını olarak değerlendiriyorsunuz. Geleceğini de karartmak istiyorsunuz. Insanlık içinde en yüz karası suçları işliyor ve bu suçlarınıza halkımızı da ortak etmeye çalışıyorsunuz. Elbette sizin de anlayacağınız dil bellidir. Size anladığınız dille cevap verildi ve verilmeye devam edilecektir. Ama eğer kan akıtmanın sorumluluğunu az da olsa duyuyorsanız, Kürdistan'da işlemekte olduğunuz ağır suçlarınızdan vazgeçin. Çağımızda Hitler de dahil, hiçbir azgın sizin kadar saldırmamıştır.

"Kılıç artıkları" dediğiniz dünyanın en eski bir halkını, kendi topraklarında yok farzediyor; sahip çıkmak isteyenleri de yok edeceğinizi söylüyorsunuz. Çok cüretli ve tehlikeli bir yaklaşım içindesiniz. Size daha yolun başında bu yaklaşımı terk etmenizi söylüyoruz. Çok iddia ettiğiniz gibi Türk ulusuna sıradan bir bağlılığınız varsa bile, sonu olmayan bu politikayı bu dehşetle sürdürmeyin. Ne sa... kurallarında ve ne de siyasal kurallarda yeri olan kontr-gerilla yöntemleriyle savaşmaktan vazgeçin. Savaşı kurallarına göre yapın. Kontr-gerillayı daha da dayatmanız durumunda, bizim de cevabımız çok sert olacaktır. Dökülecek kanlardan siz sorumlusunuz. Darağaçları dikmeye hazırlanıyor ve PKK için çok daha kötü hazırlıklar yapıyorsunuz. Ama unutmayın ki bu sefer sonuç, Seyit Rıza'lar, Şeyh Sait'lerin karşılaştığı sonuç gibi olmayacak. Dikilen her darağacının karşılığı korkunç olacaktır, Yalnız günümüzün değil, tüm geçmiş şehitlerimizin intikamını almak için kin ve öfkeyi üzerinize kusacağız. Şimdiye kadar işkencede sınır tanımadınız, idamlarda sınır tanımıyorsunuz, bunu en genç insanlarımıza uyguluyorsunuz. Bu sizi korkunç bir uçurumla karşı karşıya bırakıyor. Emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin dayattığı politikadan her ne kadar askerler olarak kaçınamazsanız da, savaşı hiç değilse kurallarına göre yürütün. Bu topraklarda çok kan döktünüz. Ama konrt-gerillayı yaygınlaştırır, özel harbi dayatırsanız, biz de halk savaşımızı muazzam üretken olan gerilla yöntemlerini geliştirecek, bunları korkunç kılacak, büyük bir kin, öfke ve maharetle uygulamaktan geri durmayacağız. Sizi hata üstüne hataya sevkeden ve battıkça batıran bir savaşla karşılayacağız. O halde tercih sizindir, hangisini tercih ederseniz edin biz varız. Şunu da çok iyi bilin ki, geçmiş bir kez daha yaşanmayacaktır. Bu sefer çanlar sizin için çalmıyor. Yakın Parti tarihimiz bunu kanıtladı. Ve çok yakın gelecekte daha fazlasını kanıtlayacağız. Bir halkın mahşeri vicdanında kahrolmanın ne demek olduğunu, sınır tanımayan baskı ve sömürü politikasının neyi doğuracağını göreceksiniz. Fakat Türk halkı buna alet olmamalı, emperyalizmin en tehlikeli elebaşılarını yalnız bırakmalıdır. Halklarımızı birbirine kırdırmaya çalışan bu eşkiya çetesi, acılarımız büyütülmeden, daha fazla kan akıtılmadan doğru birlik politikasıyla yalnız bırakılarak, teşhir ve tecrit edilmelidir. Bunların anlayacağı tek dil, halklarımızın ortak mücadelesidir. O halde bu konuda da yanlış hesap yapmayalım ve cevabımızı direnişle verelim.

Tarihimizde yoğun gelişmelerin yaşandığı karar saati gelmiştir. Bu bilinçli gelişmelerin hem temsilcileri ve hem de savunmacıları olan bizler, düşmanın imha seferlerini boşa çıkaralım. Onun dayattığı komplo ve tasfiye çabalarını yerle bir edelim. Kendi eksikliğimiz ve zaaflarımızdan kaynaklanabilecek tüm engelleri göğüsleyelim. Tüm yeteneklerimiz ve enerjimizi devrimci gelişmeyi mümkün kılacak denli geliştirmenin zamanıdır. Halkların tarihlerinde sınırlı olan böylesine dönemler, olağanüstü dediğimiz değişik bir ruh ve yaşamla karşılanmalıdır. Bu yaşamda öncüye layık olunmalıdır. Ayaklanan halk gerçekliği içinde ayaklanan bir devrimciliği esas alın. Bu Kürdistan gerçekliğinin bir dayatmasıdır. Kürdistan'da öncü ayaklanmadan halk ayaklanıyor. O halde direnmeyi öncelikle benliğimizde sonsuz kılalım.

Düşman askeri ve siyasi olarak Kürdistan dağlarında şaşkına çevrilmiştir. Ne akınlar istediği gibi yürüyor ve ne de operasyonlar istediği sonuca ulaşıyor. Sınırlı bir direnmemiz bile bunu açıkça göstermiştir. Demek ki, daha fazla direnme çok daha fazlasını başaracaktır. O halde en küçük birimlerimize kadar, pratik gelişmeyi mümkün kılacak özelliklerimizi konuşturmalıyız. Cesur, fedakâr, bilinçli, örgütlü bir güç, halkımız için ekmek ve su kadar gereklidir. Bunda en ufacık bir kusurun bile çok şey götüreceğinin derin bilinciyle, yeni yaşamın ve ahlakın temsilcileri olarak kendimizi öncü kılmak, geleceğin toplumunun nüvelerini şimdiden kendimizde ekmek zorundayız. Dayatılan faşist rejimi ve yaşanılan bunalımı devrimle parçalayarak bitirelim. Halk savaşı yolunda tüm sorunlarını karşılayabilen, savaşabilen, cesaret ve fedakarlık üretebilen, önümüzdeki dönemin yaygın savaşımının her türlü sorunlarına cesaretle göğüs gerebilen, olgun militan ölçüleri konuşturan bir PKK yaratmak için ilerleyelim. Unutmayalım ki, tarihimizin bundan sonraki gidişi öncünün rolünü oynamasına bağlıdır. O halde hiçbir kişisel arzu-istek veya herhangi bir engel, bizi böylesine yüce adımları başarıyla atmaktan alı koyamaz. İnsanlık direndiğinde en zor olanı bile kolaya dönüştürebilir. Bizde halkımızın ulusal ve toplumsal yaşamının bu en zor anında, tüm insani yeteneklerimizi konuşturarak çıkışı başarmalıyız. Bunun için üstün bir sorumluluk ve azimle Parti görevlerine sarılmalı; bunun dışında hiçbir düşünce ve davranışa prim vermemeliyiz. Parti birliğini yüceltmeli, büyük bir birlik ruhunu tüm Partililer arasında egemen kılmalıyız. Birlik ve direnme - örgütlenme ve direnme çok sıkı bağlılık altında kalınarak sürdürülmelidir. Daha fazla örgütlenme ve daha fazla eylem şiarına bağlı olarak, proletaryanın birincil özelliği olan kollektivizmi en büyük silah olarak kullanmalıyız. Herhangi bir ülkedekinden daha fazla rol oynayacak olan örgüt silahına sarılmaktan başka çaremiz yoktur. Bu silahın hakkını verebilmek için Partimizi militanlaştırmalı, onun girdiği Bolşevik hattı daha da yetkinleştirerek yenilmez kılmak için görevlere dört elle sarılmalı, tüm beyin ve yüreğimizi buna vererek Kürdistan'da militan geleneği yaratmalıyız. İşte önümüzde, tarihin şerefli ve onurlu görevlerine yaraşırcasına hücum ederek başarılmamış görevleri başarmak gibi bir görev duruyor.

7. yıla girerken, başta Parti önderliği olmak üzere tüm Partililer olarak akıttığımız her damla kanı, aldığımız her nefesi halkımızın bağımsızlığı ve özgürlüğü yolunda insani yeteneklerimizi sonsuzlaştırmada ve devrimde zaferi kazanmada en üstün bir sorumlulukla kullanacağımıza dair şehitlerimize ve halkımıza söz veriyoruz.

*** Yaşasın Kahramanlık Destanları Yaratan PKK!**

*** Kahrolsun Faşist-Sömürgeci Cellatlar!**

*** Zafer Direnen Halkımızın Olacaktır!**

27 Kasım 1984

2- **HRK Basın Bürosundan kamuoyuna**

FAŞİST SÖMÜRGECİLİK SARSILIYOR, HALKIMIZIN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ GELİŞİYOR!

PKK önderliğinde, büyük zorluklara karşın kahramanca yürütülen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, geçtiğimiz üç ay içinde önemli gelişmeler kaydetti. Faşist-sömürgeciliği temellerinden sarsan güçlü bir mücadele süreci yaşandı.

Bilindiği gibi, devrimcilik maskesi altında hokkabazlık yapan bazı küçük-burjuva ukalalarının Kürdistan'da mücadele koşullarının olup-olmadığını tartıştığı ve mücadele koşullarının bulunmadığı sonucuna vardığı bir ortamda, sorumlu halk devrimciliğinin seçkin temsilcisi olan PKK, "daha güçlü bir mücadele" şiarıyla önemli teorik, politik ve pratik hazırlıklar yapmış, bundan üç ay önce "faşist teröre karşı devrimci direnişi geliştirme harekâtını" başlatmıştı. Harekât, bütünü içinde başarılı gelişmeler kaydetmiş, daha şimdiden önemli politik ve pratik sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Bu harekâtla birlikte eyleme geçen Kurtuluş Birliğimiz, faşist-sömürgecilere vurduğu güçlü darbelerle harekâtın gelişimine hizmet etmiş ve halk kitlelerince en çok aranan güçler haline gelmiştir.

Geçen sürede şu eylemler gerçekleştirilmiştir:

1- Daha önce açıklanmış olduğu gibi, 15 Ağustos 1984 gecesi, **21 Mart Propaganda Birliğimiz** Şemdinli, **14 Temmuz Propaganda Birliğimiz** ise Eruh ilçe merkezlerine girmişler ve saatlerce süren eylemleriyle ciddi birer devrimci güç gösterisi yapmışlardır.

2- 22 Ağustos 1984 günü, Yüksekova mıntıkasında operasyon birlikleriyle yurtsever güçler arasında meydana gelen çarpışmada, biri çavuş 2 komando eri öldürüldü ve birçoğu da yaralandı. Olayda yaralanan bir yurtsever, çemberi yararak kurtulmayı başardı.

3- 8 Eylül 1984 günü, Yüksekova'nın Sêwê köyü karakolundan silahıyla birlikte kaçan bir jandarma eri Kurtuluş Kuvvetlerine sığındı. Bunun gibi, Beytüşşebap, Şırnak, Eruh ve diğer birçok alanda birliğinden firar eden çok sayıda asker var; Kürdistan sathında yüzlerce subay ve astsubay görevinden alındı, tutuklandı veya sürgün edildi; faşist ordu birlikleri içinde ciddi bir huzursuzluğun yaşandığı söyleniyor.

4- 17 Eylül 1984 akşamı Hakkari'nin Boye köyü yakınında pusu kuran **Şehit Cuma Tak Grubu**,ajan Nevzat Çiftçi'yi cezalandırmıştır. Bu kişinin cenazesi faşist-sömürgecilerin askeri töreniyle kaldırılmıştır.

5- 19 Eylül 1984 günü, **Şehit Sait Grubu**, Çukurca ilçe merkezinde ajan-muhbir **Asker Baş'ı vurmuştur.**

6- 23 Eylül 1984 günü, Eruh'un Spiyan köyü yakınlarında, köy muhtarı ve mellesinin oluşturduğu ajan çetesi ile devrimci güçler arasında meydana gelen çarpışmada köy mellesi ağır yaralandı, olayda bir devrimci şehit düştü.

7- 1-2 Ekim gecesi, **Şehit Ferhat Kurtay Grubu**,operasyondan dönen bir devriyeye Şemdinli yakınlarında pusu kurdu. Pusuya düşen bir askeri araç tahrip edildi. Olayda **biri yüzbaşı, biri astsubay başçavuş ve biri de** jandarma eri olmak üzere toplam üç kişi öldürüldü. Olay yerinden çarpışmaya girmeyerek uzaklaşan askerlerin faşist subaylar tarafından tutuklandıkları ve öldürüldükleri söylendi. Eylem, faşist cellat Evren'in Şemdinli'ye geldiği günün akşamı gerçekleştirildi. Eylemde, 2 adet G-3 piyade tüfeği, 6 adet G-3 şarjörü, 101 mermisi, 1 adet MP-5 otomatik tabanca, 3 adet şarjörü, 90 mermi, 1 adet dürbün, 2 adet büyük kama, 1 matara, çadır ve diğer bazı eşyalar kamulaştırıldı.

8- 9 Ekim 1984 günü, **Şehit Cuma Tak Grubu ile Şehit Sait Grubu**'nun ortak eylemleriyle Çukurca'nın Şloka karakol devriyesi teslim alındı, devriyede bulunan 7 **asker silahsızlandırıldı, askerlere HRK bildirisi verildi**, kendilerini öldürmek istemediğimizi, Kurtuluş Kuvvetlerine katılmalarını, silah sıkmamalarını, halka baskı yapmamalarını istediğimizi içeren bir konuşma yapılarak askerler serbest bırakıldı. Eylemde şu malzemeler kamulaştırıldı: 7 adet G-3 piyade tüfeği, 31 adet G-3 şarjörü, 514 mermi, 7 adet kütüklük, 2 miğfer, 1 kasatura ve 1 su matarası.

9- 9 Ekim 1984 günü, **Şehit Salih Kandal Grubu** tarafından Beytüşşebap yolu üzerinde pusu kuruldu. Pusuya düşen Beytüşşebap bölüğü komutanı yüzbaşı vuruldu.

10- 9 Ekim 1984 günü, Çukurca-Hakkari arasında, operasyon birlikleriyle Hareketimizin sempatizanı yurtsever güçler arasında meydana gelen çarpışmada 8 asker öldürüldü, 2 asker de yaralandı.

11- 10 Ekim 1984 günü, Uludere'nin Sêgirka köyü yakınlarında ajan-feodal Xalitê Omer yurtsever köylüler tarafından vurularak öldürüldü.

HRK savaşçıları bir dağ köyünde.

12- 24 Ekim 1984 günü, **Şehit Ahmet Kurt Grubu ile Şehit Salih Kandal Grubu**, birlikte Şırnak'ın Gundikê Melle köyü karakoluna saldırdılar. Çıkan çarpışmada 4 asker öldürüldü, 12 asker de yaralandı. Eylemde 3 adet G-3 piyade tüfeği teçhizatıyla birlikte kamulaştırıldı. Çarpışmada kahraman savaşçılarımızdan Musa yoldaş gösterdiği büyük başarıları içinde şehit düştü ve bir savaşçımız da yaralandı.

13- Geçen süre içinde, **Şehit Abdulkadir Çubukçu Grubu** tarafından Siirt'in Şirvan ilçesi merkezinde bir gösteri yapıldı; kitlelere bildiri dağıtıldı, afişler asıldı, müdahale eden askerlerle çıkan çarpışmada bir çok asker yaralandı. Ayrıca aynı alanda iki ajan-muhbir cezalandırıldı.

14- Geçen süre içinde, **18 Mayıs Propaganda Birliği** tarafından Hakkari, Van ve Başkale merkezlerinde gösteriler yapıldı; bildiriler dağıtılıp afişler asıldı; Başkale kaymakamının arabası yakıldı, birisi Van merkezinde olmak üzere aynı alanda 3 ajan-muhbir cezalandırıldı.

15- Geçen süre içinde, Adıyaman, Dersim, Bingöl, Şenkaya ve diğer birçok alanda, faşist-sömürgeci ordu birlikleri ile devrimci kurtuluş kuvvetleri arasında kapsamını yeterince bilemediğimiz çarpışmalar meydana geldi.

16- Geçen süre içinde, Kürdistan sathında yüzlerce köyde propaganda toplantıları yapıldı; halk kitleleri devrimci-yurtsever bilinçle aydınlatılıp eğitildi; çok sayıda ajan-muhbir uyarılarak bundan vazgeçmeleri ve halka karşı suç işlememeleri istendi. Bu çalışmalar sonucunda onlarca muhbir, devrimci kurtuluş kuvvetlerine teslim olarak faşist-sömürgeciliğe uşaklık etmeyecekleri konusunda söz verdiler.

Kurtuluş Birliğimizin yürüttüğü tüm bu faaliyetler, Kürdistan ve Türkiye'de yeni bir devrimci yükselişin yolunu açmıştır. Artık gelişmeler bu yolda olacaktır. Devrimci operasyonlarımız sürmektedir ve yeni atılımlarla daha da gelişecektir.

* * *

Devrimci direnişi geliştirme harekâtı faşist-sömürgeciliği ciddi bir biçimde sarsmıştır. Faşist-sömürgeciliğin çok yönlü oyun ve komplolarını bozmuş, umutlarını boşa çıkarmış, yalanlarını açıkça göstererek maskesini düşürmüş, çağdışı, gerici ve insanlık düşmanı karakterini ulusal ve uluslararası kamuoyuna göstermiş, güçlü bir darbe olarak sömürgeciliği acz içine sokmuştur.

Harekât süresince devrimci eylemlerin yoğunlaştığı alanlarda önce kukla hükümetin yarısını oluşturan bir heyet, daha sonra faşist ordunun başı, faşist şef Evren, kukla hükümetin başı, faşist rejimin partilerinin heyetleri ve ikinci kez faşist ordunun başı sırasıyla mekik dokumuşlardır. Devrimci harekâta karşı faşist-sömürgeci savaşı bizzat planlayan bunlar, hemen hemen aynı şeyleri konuşmuşlar, davranış ve konuşmaları ile büyük bir suçlu durumunda olduklarını açıkça göstermişlerdir. Hepsi de yakmak, yıkmak ve asmaktan sözetmişler, Türklük üzerine konuşmuşlar, sömürgeci savaş yöntemleri üzerine görüşlerini açıklamışlar ve "eşkiyaya en kısa zamanda gereken dersin verileceğini" belirtmişlerdir. Ama devrimci eylemler ve halk kitlelerinden gördükleri tepki karşısında umduklarını bulamayarak öfke ve acz içinde alandan ayrılmışlardır. Bunların hepsini faşist cellat Evren'in durumunda ifade etmek mümkündür. Kürdistan'a büyük bir öfke, umut ve korku içinde gelen faşist şef, planladığı işlerin bir kısmını yapamamış, zaman zaman kuyruğuna basılan kedi misali kükreyerek bol bol asmaktan sözetmiş, en son Kars'ta yaptığı konuşmalarda ise, aslında ciddi şeylerin olmadığını, basit bir durumun var olduğunu" söyleyerek bir haftalık çalışmasını böylece bir hiç olarak değerlendirme acz i içine düşmüştür.

Devrimci eylemlerimiz karşısında büyük bir panik yaşayan faşist ordu birlikleri, birçok alanı boşaltmak, karakollarını kaldırmak ve bazı merkezlerde toplanmak zorunda kalmışlardır. Daha sonra eylem alanlarına aktarılan onbinlerce silahlı güçle bazı stratejik yerleri tutmaya, yoğunlaştırdıkları operasyonları ile halka karşı faşist-sömürgeci savaşı geliştirmeye çalışmışlardır. Köyleri basmış, halk kitlelerine meydanlarda işkenceler yapmış, çeşitli biçimlerde birçok yurtsever insanı katletmiş ve yüzlercesini de tutuklamışlardır. Ama kendileri açısından çaresizliğin ürünü olan bütün bu uygulamaların üç aylık sonuçları ortadadır. Bunu bizzat kendi açıklamalarında da görmek mümkündür. Hiçbir barbarlık ve vahşet Kürdistan halkını korkutamamış, tersine daha çok mücadeleci kılmıştır. Devrimci güçler, bütün saldırıları boşa çıkararak eylemlerini daha da geliştirmiş ve sürdürmüşlerdir. Sonuçta kum torbaları ve hendekler arkasına sığınan, karakollarında anahtar deliklerini bile kapatan ve korkudan gece nöbetlerini tutamaz hale gelen faşist ordu birlikleri olmuştur.

16 Ağustos'tan itibaren NATO ve ABD generalleri Türkiye'ye akın etmişlerdir. Sözde demokratından faşistine kadar bütün emperyalist çevrelerde "batı dünyası için Türkiye'nin taşıdığı önem" ve Türk ordusunun daha iyi silahlandırılması gereği üzerinde daha sık konuşulur ve faşist rejim "demokrasiye geçişin mükemmel modeli" olarak övülür olmuştur. Bütün bunlar, ulusal kurtuluş mücadelemizin gerçekte vurduğu güçlerin kimler olduğunu ve Kürdistan halkına karşı faşist-sömürgeci savaşı gerçekte kimlerin planladığını, düşman kampın kapsamının nasıl olduğunu açıkça göstermiştir.

Faşist-askeri yönetim, Kürdistan halkına karşı yürüttüğü sömürgeci savaşı bütün politikalarının ekseni yapmıştır. Bu, iç politikada olduğu gibi dış politikada da böyledir. Suriye, Irak, İran yönetimlerine ve tüm sosyalizm güçlerine bir yandan yalvarılıp bir yığın taviz vaadinde bulunulmuş, öte yandan bu güçler açıkça tehdit edilmişlerdir. "Olaylar dış desteklidir, militanlar dışarda eğitim görmüşlerdir" denilerek komşu yönetimler ve sosyalizm güçleri açıkça sorumlu tutulmuşlardır. "Uluslararası terörizme karşı dünya çapında mücadele" yaygarası alıp yürümüştür. Türk diplomatları Riyad, Kahire, Bağdat, Tahran arasında mekik dokuyup durmuşlardır. Türk ve Irak yönetimleri Kürdistan halkına karşı ortak mücadele planları yapmışlar ve güçlerini birleştirmişlerdir. Faşist Türk sömürgecileri Kürdistan'ın diğer parçalarına yönelik açık işgal tehditlerinde bulunarak gerçek yayılmacı emellerini göstermişler ve diğer parçalardaki halkımızı korkutmaya çalışmışlardır. Devrimci eylemimiz, daha şimdiden dış politik ilişkilerde birçok gücü yeni biçimlen-

melere yönelmek ve yeni adımlar atmak zorunda bırakmıştır.

Faşist-sömürgecilik, devrimci harekâtımız karşısında kendi varlık sorununu gündeme getirmiş ve açıkça tartışmak zorunda kalmıştır. 1925'de çıkarılan isyanları bastırma ve Kürdistan'ı askeri işgal altına alıp sömürgeleştirme yasaları yeniden uygulamaya konularak başlangıca dönülmüştür.

Henüz altı ay yaşamadan yeni bir hükümet bunalımı ve yeni bir hükümet sorunu gündeme gelmiştir. Onlarca halkın egemenlik altında tutulması temeli üzerinde kurulan yüzelli yıllık Türk meclisi, Kürdistan sorunu üzerinde kendi varlık durumunu açıkça tartışmış ve tartışmaya sokmuştur. Bütün bunlar, faşist-sömürgeciliğin yaşadığı sarsıntının boyutlarını, onun çağdışılığını ve gayri meşruluğunu açıkça göstermiştir.

Faşist-sömürgecilik, devrimci eylemlerimiz karşısında durumunu gözden geçirmek ve yeni savaş yöntemleri uygulamak zorunda kalmıştır. Mevcut durumuyla ordusu iş yapamamakta, faşist subayların emri altındaki askerler halka ve devrimci güçlere silah sıkmak istememektedirler. Bunun karşısında faşist-askeri yönetim, özel eğitilmiş faşist birlikler, paralı katliam çeteleri örgütlemeye çalışmaktadır. Ayrıca Kürdistan'daki hain, gerici, lumpen güçleri örgütlemek, silahlandırmak, halkın ve devrimci güçlerin karşısına bu ajan milis çeteleriyle çıkmak istemektedir. Bu konudaki zayıflıklarını, her köye muhtarları aracılığıyla beşon tüfek bırakıp köylüleri savaşmakla sorumlu tutarak kapatmaya çalışmaktadır. Böylece "savaşı Kürdistanlılaştırmak" istemektedir. Yeniden "mecburi iskan" adıyla sürgünleri gündeme getirmiştir. İran, Irak ve Suriye sınır boyunca onlarca km.lik alanları boşaltmaya, mayınlı ve yasak askeri bölgeler oluşturmaya, geçitleri ve yolları mayınlamaya, sınırları gece aydınlatma bombalarıyla ve gündüz uçak ve helikopterlerle havadan denetlemeye, sınır karakollarını yeniden inşa etmeye çalışmaktadır. Kürdistan'ın her tarafında stratejik alanları boşaltıp yasak bölgeler haline getirmeye, köylerin bir kısmını sürgün ederken diğerlerini de kendisi için uygun alanlarda ve büyük köylerde toplamaya hazırlanmaktadır. Böylece "stratejik köy" planını uygulamak istemektedir.

Bütün bunlar, Kemalizmin ve Pentagon'un çokça uygulanmış planlarıdır. Tarihi olmuş kemalist planlar, ancak o geri yapıda başarıyla uygulanma özelliğine sahiptirler. Dünyanın ezilen halkları Pentagon'un bu vahşi planlarını onlarca defa yerlebir etmeyi başarmışlardır. Faşist-sömürgeciliğin atalarından ve efendilerinden miras aldığı bütün bu planlar artık Kürdistan'da da işlemeyecektir. Kürdistan halkı, çağdaş devrimci bilimin rehberliğinde savaşarak bütün gerici planları parçalamayı ve zafer kazanmayı mutlaka başaracaktır.

Gözlerde umut parlar partizana bakarken.

* * *

Devrimci direnişi geliştirme harekâtı, sadece faşist-sömürgeciliği sarsmakla kalmamış, onunla birlikte her türden işbirlikçi ve uşağı soğuk terler döker hale getirmiştir. Devrimci mücadele ortamı yaratarak, her türlü işbirlikçi ,teslimiyetçi, reformist, pasifist ve sağ anlayışa ölümcül bir darbe vurmuştur. Bunun verdiği can havliyle olacak ki, devrimci eylemlerimiz ardından, daha bunların niteliğini bile öğrenmeden sahte solcu bazı güçler hemen "provakasyondur" diyebilmişlerdir. Kendilerine devrimci ve yurtsever diyen Kürdistan'ın gedikli politikacıları, bazı avukat, yazar ve yarımağa takımı, toplu halde, daha faşist Evren bile açıklama yapmadan, Avrupa'nın bir merkezinde Türkiye'nin bir kurumuna giderek ve kendilerinin bu eylemlere karşı olduklarını söyleyerek ölen subay ve astsubayları için faşist yönetime başsağlığı dilemişlerdir. Yine bazı güçler de, büyük bir telaş içinde, devrimci eylemlerimizi "zamansızdır", "acele ettiniz", "bizi mahfettiniz" vb. sözlerle karşılamışlardır. Belliki devrimci eylemden rahatları bozulan ve siyaset tacirliği yapamaz hale gelen güçler çılgınca devrimci mücadeleye karşıt bir konuma geçmektedirler.

Biz, büyük zorluklar içinde, her türlü zorluğu göğüsleyerek halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesini bir nebze ileri götürmeye ve faşist-sömürgeci düşmana gücümüz oranında darbe vurmaya çalışırken, geride Avrupa çıkışlı bildiriler dağıtılmıştır. Elimize geçtiği kadarıyla beş grubun (TKSP, PPKK, KUK, Rizgarî ve Tekoşîn) imzasını taşıyan bu bildirilerde, esas olarak," PKK'nin terörist, maceracı ve hatta provakatör bir örgüt olduğu" belirtilmekte, halkımızdan ve ilerici kamuoyundan PKK ile ilişkilerini kesmeleri istenmektedir. Bu bildirilerin yazılmasında perde arkası güç olan bazıları ise, istedikleri yere sürebilecekleri iyi piyonlar bulduklarını görerek iştahlanmakta, PKK'ye karşı savaşımlarını böyle piyonların gerisine gizlenerek sürdürmektedirler.

Yazgıda bugünleri görmek de varmış! Stockholm'de parababalarının kucağında oturmak ve işbirlikçilik yapacakları Ecevitli-İnönülü günlerin geri gelmesini beklemek değil de, Kürdistan sathında büyük bir cesaret, inanç ve fedakârlıkla, canını dişine takarak ve oluk oluk kan akıtarak faşist-sömürgeci düşmana karşı savaşmak provakatörlükmüş! Besbelli ki bu baylar, işi bu denli alçaklığa kadar vardırabilmişlerdir. Halkımızın çıkarlarına ve kurtuluş mücadelesine bu kadar karşıt olabilmişlerdir. İlerici kamuoyu bu uşakları iyi tanımalıdır. Halkımız, bunların gerçek yüzlerini çok iyi görmüştür ve kurtuluş mücadelesine verdiği nefesi içinde bunları boğup yokedecektir.

İmza sahibi baylar kendi durumlarını iyi değerlendirmelidirler. Bundan onbeş-yirmi yıl önce sömürgecilikten daha bol paralı memurluk istemenin adına "devrimcilik" deyip halkı aldatmak mümkündü, ama şimdi bu mümkün değildir. Bundan onbeş-yirmi yıl önce solculuk adına işbirlikçilik yapılabilir ve halkın davası satılabilirdi, ama şimdi bu yapılamaz. Şimdi, Kürdistan halkı, PKK önderliğinde kendi çıkarlarını görebilmekte ve en azından siyasal tacirliği yerlebir edecek kadar bu çıkarlarını savunabilmektedir. Bu açıdan, Kürdistan halkı ve onun kurtuluş davası üzerine söz söyleyenlerin şimdi dikkatli olmaları gerekiyor. Herkesin ağzından çıkanı kulaklarının iyi duyması, ne söyleyip ne yaptığını iyi ölçmesi gerekiyor. Artık bunun zamanı gelmiş ve hatta geçmiş bulunuyor.

* * *

Devrimci harekâtımız uluslararası kamuoyunda büyük bir yankı yapmıştır. Dünyanın dört bir yanında ilerici, demokrat insanlık Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinden sözetmiş, faşist Türk sömürgeciliğinin gerçek yüzünü daha iyi tanımış, Kürdistan halkının haklı davasını ve bu dava uğruna savaşmakta kararlı olduğunu açıkça görmüştür. Halkımızın, dünya halklarıyla özgür ve sağlam temellerdeki dostluk ilişkileri, onlarda büyük bir sempati ve yakınlık uyandıran bu mücadelenin gelişmesi ile kurulup güçlenecektir.

Devrimci eylemimiz, uluslararası alanda olduğu gibi ulusal düzeyde de büyük bir yankı yapmıştır. Kürdistan'ın kurtuluşu adına mücadele ettiklerini söyleyen siyaset tacirlerinin tersine, devrimci eylemimiz halkımız tarafından büyük bir coşkuyla karşılanmıştır. Öyleki, halk kitleleri, yüzyıllarca özlemini duydukları şeye ulaşmanın kıvanç ve heyecanını yaşamışlardır. Büyük çoğunlukla devrimci eylemlerimize kendi öz eylemleri olarak sahip çıkmışlar, bunu en dinamik evlatlarını mücadeleye seferber ederek, mücadeleye maddi ve manevi yoğun destek vererek ve Kurtuluş Kuvvetlerine sahip çıkarak açıkça göstermişlerdir. Şu gerçek bir kez daha kanıtlanmıştır ki, eğer halkımızın desteği olmasa bizim bir adım atabilmemiz bile olanaksızdır.

Halkımız bebelerini böyle büyütüyor.

Elbette yüzyıllarca süren sömürgeci kölelik ve faşist barbarların vahşi uygulamaları halk kitleleri üzerinde derin bir korku ve tedirginlik yaratmıştır. Ama beklenenden daha hızlı bir biçimde kitleler bu etkiden kurtulmakta, kendi kurtuluş sorununa giderek daha çok ilgi duymakta ve kurtuluş mücadelesine sahip çıkmaktadır. Halk kitleleri ulusal kurtuluş mücadelesini omuzlayacağını ve faşist-sömürgeciliğin karşısına dikileceğini açıkça göstermektedir.

Bu durumu iyi bilen sömürgeci düşman vahşice halk kitleleri üzerine saldırmakta, binbir çeşit yöntem uygulayarak kitleleri mücadeleden uzak tutmaya çalışmaktadır. Halk kitlelerini daha sıkı bir askeri-siyasi denetim altında tutmak, ajan-muhbir örgütlenmesini genişletmek, kitleler içinde gericiliği ve parçalanmışlığı geliştirerek halkın ulusal kurtuluşçu birleşmesini engellemek, kitleleri birbirine düşürüp güçsüz kılmak, köyleri ve kasabaları boşaltarak halkı taşından toprağından sürgün etmek istemektedir. Besbelli ki faşist-sömürgeciliğin bütün bu oyunlarına karşı uyanık olmak ve bunları bozmak gerekir. Bu yolda büyük bir güç ve sabırla sonuna kadar çalışacak olan Kurtuluş Birliğimiz, buradan, çeşitli nedenlerle sömürgeciliğe hizmet eden ve halka, devrimci mücadeleye zarar veren güçleri, halka karşı daha fazla suç işlemeden olumsuz konumlarını görerek, halkın ve kurtuluş mücadelesinin saflarına geçmeye; yurtsever halkımızı, sömürgeciliğin bütün istemlerine karşı çıkmaya, direnmeye, sömürgecilerin zorla verdiği görev, silah vb.ni kabul etmemeye, sonuna kadar direnerek köyünü, toprağını asla terketmemeye, sömürgeciliğin ve uşaklarının körükleyip yaygınlaştırdığı kabile ve aşiret çatışmalarını, kan davalarını gidermeye, halkımızın iç parçalanmışlığına karşı çıkarak faşist-sömürgeciliğe karşı ulusal kurtuluş mücadelesinde, bizi kurtuluşa götürecek olan bu kutsal davada birleşmeye ve güçlerimizi mücadeleye seferber etmeye çağırır!

* * *

Devrimci eylem tutmuştur. Geçen üç aylık süre içinde ortaya çıkan pratik-askeri faaliyet bunu en açık bir biçimde gösterir. Cezaevlerinde yükselen devrimci direniş dışında, dört yıldan beri faşizme en uzun süreli ve en güçlü karşı koyuş olan devrimci harekâtımız, 12 Eylül faşizminin herşeye kadir ve karşı konulmaz bir güç olduğu yolundaki küçük-burjuva efsanesini yıkmıştır. Artık Kürdistan ve Türkiye'de faşizme ve sömürgeciliğe karşı biriken güçlü muhalefet potansiyeli hızla pratik mücadele düzeyine yükselecektir. Ve böylece, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile Türkiye Demokratik Devrim mücadelesi bu yolda ve önümüzdeki dönemde yeni bir gelişme ve yükselme evresi yaşayacaktır.

Devrimci harekâtımız, Kürdistan ve Türkiye'de gerçek devrimci mücadele yolunu, pratik mücadele hattını açıkça göstermiştir. Faşizmi ve burjuva düzeni yıkmayı değil, bu düzen altında yaşamayı öngören her türlü reformist, teslimiyetçi, pasifist anlayışı yerlebir etmiş, emperyalizmin ve faşizmin devrimci harekete dayatmış olduğu her türlü tasfiyeci, komplocu ve provakasyon çabalarını yıkmıştır. Türkiye'de faşizme karşı her türlü devrimci ve demokratik mücadele ile Kürdistan'da faşist-sömürgeciliğe karşı ulusal kurtuluş mücadelesi devrimci eylemlerimizin gösterdiği doğru yolda yürütülecektir. Artık mücadele etmek isteyen her devrimci ve yurtsever için, hangi yolda yürünmesi, nerede ne yapılması ve nasıl çalışılması gerektiği pratik uygulama ile gösterilmiştir.

Geçen süre içinde yürüttüğümüz mücadele, devrimci pratik çalışma açısından ciddi bir deney olmuş, paha biçilmez pratik dersler ortaya çıkarmıştır. Devrimci çizginin doğru taktiklerle pratik uygulamasının yapılmasında, çalışma tarzımızın geliştirilmesinde, doğru örgüt ve mücadele biçimlerinin belirlenmesi ve pratiğe başarıyla uygulanmasında, çeşitli düzeylerde örgüt sorunlarının çözümlenmesi ve doğru bir kitle çalışması ile halk kitlelerinin örgütlenmesinin başarılmasında, kısaca tüm pratik-örgütsel çalışmanın geliştirilmesinde koşullara uygun doğru devrimci yol ve yöntemler pratikte kendini göstermiştir. Bu, devrimci mücadele yürütmek isteyen militanlar için son derece önemli bir durumdur. Geçmiş mücadelenin pratik dersleri üzerinde, ortaya çıkan yeni pratiğin derslerini de özümseyen devrimci militanlık, başarılı ve yenilmez devrimciliğe ulaşacaktır.

Onurlu ve haklı bir davanın koşullara uygun pratik savunulması olarak ortaya çıkan devrimci harekâtımız, bütünü içinde başarılı olmuş ve yeni, önemli bir politik ve pratik durum yaratmıştır. Türk sömürgeciliğinin gayri meşruluğu ve halkımızın ulusal kurtuluş davasının haklılığı, böyle bir pratik eylemle, uluslararası ve ulusal düzeyde bir kez daha gözler önüne serilmiştir. Devrimci çalışmanın ve mücadelenin etkisiyle uyanmaya ve bilinçlenmeye başlayan halk kitleleri, her geçen gün artan sayıda gücüyle mücadeleye atılmakta ve kendi kurtuluş davasına sahip çıkmaktadır. Gelecek bu gelişmelerle belirlenecek ve halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesi faşist Türk sömürgeciliğini yerle bir edecektir.

*** Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği!**

*** Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi!**

15 Kasım 1984

Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK)
Basın Bürosu

Sömürgeci Ordudan Silahıyla Firar Ederek HRK Güçlerine Katılan S. İnanç Anlatıyor:

Hêzên Rizgariya Kurdistan birlikleri tarafından 15 Ağustos 1984 tarihinde Eruh ve Şemdinli'de gerçekleştirilen direniş eylemleri, bir bütün olarak sarstığı faşist Türk devletinin ordusu üzerinde de büyük etkiler yaratarak, sömürgeci orduyu derinden sarstı. Çok sayıda subay ve askerin öldürülmesi, bazılarının yaralanması ve bazılarının da partizanlarca rehin alınması üzerine tam bir panik ve telaşın egemen olduğu sömürgeci orduda çözülmeler ve kaçışlar da hızlanmaya başladı.

Yıllardır "vatan, millet, sakarya" edebiyatı ile beyinleri yıkanan ve tüm kamuoyuna "cesaret ve savaş gücü" öve öve bitirilemeyen "kahraman mehmetçik", partizanların karşısında tam bir acizlik içine düşmekten kurtulamadı. Bir çoğu ellerinde silahlarıyla saklanacak yer ararken, yine birçoğu da yükselen direniş mücadelesinden güç alarak sömürgeci ordunun saflarını terketmeye başladı.

Her dönemde ve özellikle de faşist-sömürgeci cuntanın başa gelmesinin ardından, halkımıza karşı eli kanlı bir cellatlar güruhu olarak cinayetler işleyen, insanlarımıza, köy meydanlarında ve zindanlarda insanlıkdışı işkenceler uygulayan sömürgeci ordu saflarında bulunan sayısız halk çocuğu, zorla ortak edildikleri bu insanlıkdışı uygulamalara duydukları nefretle faşist ordunun saflarını terketmenin özlemi içerisindedir. 15 Ağustos eylemleri bu konuda da bir umut ışığı olmuş, bu özlem içerisindeki çok sayıda asker, ya silahlarını alarak partizanlara katılmış, ya da sömürgeci katillerin, partizanlara karşı silah kullanma yolundaki emirlerine uymayı reddetmişlerdir. Nitekim emirlere uymayı reddeden çok sayıda askerin sömürgeciler tarafından öldürüldükleri bildirilmektedir. Ayrıca sömürgeci ordu saflarında büyük çalkantıların olduğu, çok sayıda subayın tutuklandığı, görevlerinden alındığı ya da görev yerlerinin değiştirildiği ve yine askerler arasındaki kaynaşmanın giderek hızlandığı da gelen bilgiler arasındadır.

HRK savaşçılarının, sömürgeci ordu saflarındaki askerlere yönelik propaganda ve ajitasyonları ve eylemlerde özellikle subaylara yönelmeleri, amaçlanan etkileri yaratmış, daha şimdiden çok sayıda asker silahlarını alarak sömürgeci ordu saflarını terketmeye başlamıştır. Bu, bir ilk adımdır ve giderek daha geniş kesimleri kaçınılmaz olarak kapsayacaktır. Sömürgeci faşistler, zorla askere alarak halkımıza karşı suçlarına ortak ettikleri halk çocuklarını daha fazla amaçlarına hizmet ettiremeyeceklerdir. Tüm halkımız için bir umut ışığı olan devrimci mücadelenin yükselen dalgası, sömürgeci ordu saflarını da etkisine alarak, giderek daha çok askeri, halka yöneltilmiş silahlarını gerçek düşmana, sömürgecilere çevirmeye zorlayacaktır. Bu etki Kürdistanlıları olduğu gibi, halkına karşı sorumluluk duyan Türkiyeli askerlerin de önemli bir kesimini saracaktır. Gelişmeler daha şimdiden bu sonucu vermeye başlamıştır.

15 Ağustos eylemleri ardından sömürgeci ordu saflarını terkederek HRK güçlerine katılan çok sayıda askerden biri olan Yüksekova'nın Sêwê köyü karakolundan jandarma eri Selahattin İnanç'la yapılan röportajı yayınlıyoruz.

Soru- *Kaç yılında askere alındınız, acemi birliğini nerede bitirdiniz?*

Cevap- 6.3.1984'de Van 21. Jandarma er eğitim taburuna geldim ve dört ay aynı yerde kaldım. Acemi eğitimi orada bitirdim.

Soru- *Usta er olarak nerede askerlik yaptınız?*

Cevap- Van'da acemi eğitimi bitirdikten sonra, 18.7.1984'de usta er olarak Hakkari'nin 3/118. Seyyar Jandarma Tabur Karargah ve Destek Bölüğüne alındım.

Soru- *Hakkari'nin neresinde askerlik yaptınız?*

Cevap- 10. Seyyar Jandarma Bölüğüne bağlı olan Çukurca'nın Uzundere nahiyesindeki takımda görev yapmaktaydım. Orada iki hafta askerlik yaptıktan sonra, yabancı dil olarak Fransızcayı bildiğim için, Irak'ta tutuklanan 5 Fransız ve 2 Türk mühendisin tercümanlığı için tekrar Hakkari 3/118. Seyyar Jandarma Tabur Karargahı ve Destek Bölüğüne alındım.

Soru- *HRK savaşçıları tarafından Şemdinli'ye eylem düzenlendiğinde siz nerede askerlik yapıyordunuz ve olayı nasıl duydunuz?*

Cevap- Şemdinli olayını ben, yukarıda belirttiğim adreste duydum. 16.8.1984 Cuma günü, Hakkari Alay Komutanı, tabur ve alayın tüm askerlerini eğitim alanında toplayarak benim de içinde olduğum askerlere hitaben şu konuşmayı yaptı- "*Evlatlarım, elinizdeki silahı belinizde taşıyasınız diye vermedik, bu silahı Türk düşmanlarını öldüresiniz diye verdik. Zaten sizin de göreviniz bu değil mi? Siz buraya hayvan gibi yiyip, içip, yatmaya gelmediniz. Siz buraya, Türk vatanımızı içerden ve dıştan gelecek tehlikelerden korumak için geldiniz. Siz, vatanınız için ölümden korkmayan kahraman birer mehmetçiksiniz. Ama üzülerek belirteyim ki, dün gece 4 terörist Şemdinli taburunu basmış ve 1 asteğmenimizi, 1 assubayımızı, 1 uzman çavuşumuzu ve 1 uzman erimizi öldürmüş. 5 subayımızı da ağır yaralayarak sağ-salim kaçmayı başarmışlardır. Bizim mehmetçik dediğimiz askerlerimiz ise, onların saldırılarını yalnızca seyretmişler. Hiç biri de bir tek mermi sıkmamış, hatta bazıları elindeki silahı alıp saklanmak için delik aramışlar. Siz düşmandan ve silah kullanmaktan korkmamalısınız, silahınızı çok iyi kullanmasını bilmelisiniz. Bunun için, bundan sonra her yerde atış eğitimi göreceksiniz*" vb. Alay komutanı uzun bir süre daha konuştuktan sonra, tabur komutanı Yüzbaşı Hamit Kaya ve il jandarma komutanı yüzbaşı ...'da içinde bulunduğu yüksek rütbelilerle bir gizli toplantı yaptı. Ayrıca, akşama doğru tüm rütbelilerin katıldığı geniş bir toplantı daha yapıldı.

Soru- *Şemdinli olayı hakkında, radyo, televizyon, gazete ve halktan haber ve bilgi alabiliyor muydunuz?*

Cevap- Hayır, kesinlikle haber alamıyorduk. Çünkü komutanlar, hangi yoldan olursa olsun, bilgi almamızı hemen yasakladılar. Hatta, askerlerin bir araya gelip olayı tartışmaları da yasaktı. Hemen şunu belirteyim ki, bazı askerler gizlice haber alabildikleri gibi, olay hakkında kendi aralarında da konuşuyorlardı.

Soru- *Peki, daha sonra ne oldu?*

Cevap- Daha sonra, Partizanları yakalamak ve karakolların savunma gücünü arttırmak için şu taktiklere başvurdular:

1- Eski karakolları yeni güçle takviye etmek;

2- Yeni karakolları stratejik alanlara kurmak;

3- 150 kişilik gezginci komando timleri oluşturmak. Bunun için, Hakkari'nin tüm jandarmasını, ayrıca Ankara, Malatya ve Van'dan getirdikleri tüm indirme ve piyade komandolarını Çukurca, Yüksekova ve Şemdinli alanına sürdüler.

Soru- *Siz hangi alanda operasyon yapan birliklere katıldınız?*

Cevap- Ben Çukurca alanındaki operasyonlara katıldım. Amacımız; partizanlar hakkında yerel ihbarcılardan bilgi alarak, ya da önceden gelip gittikleri bilinen evlere, köylere ve dağlara baskınlar düzenleyerek ve pusu kurarak partizanları yakalamaktı.

Soru- *Hangi köylere baskın düzenlediniz?*

Cevap- Sayısını kesinlikle bilemiyorum, ama biz çok köy bastık. Bunlardan hatırlayabildiklerim; Teyar köyü (ismi kürtçedir) Kurudere, Pirinçeken (bunlar türkçe isimleri) ve ayrıca Yüksekova'nın Sewi ve Bûrye (isimleri kürtçedir) köyleridir.

Soru- *Halka ne tür baskılar uyguluyordunuz?*

Cevap- Özellikle partizanlarla ilişkisi olduğunu ihbar aldığımız köy ve ev ahalisini dövüyorduk rastgele. Daha çok kaba dayak, tekme, tokat, küfür, eziyet çektirme tarzından işkenceler uyguluyorduk.

Soru- *Gözlerinizin önünde köylüler dövüldüğünde askerlerin tavrı ne oluyordu?*

Cevap- Genel olarak, halka baskı yapmak istemiyorlardı. Fakat komutanlarımız emrettiğinde baskı yapmak zorunda kalıyorduk. Bu durum, bizi rahatsız etse de ses çıkarmıyorduk. Bir köylüye işkence yapıldığında, hepimiz içten içe komutana küfrediyor ve komutanın emriyle dayak atan askeri de kınıyorduk. Hatta bazılarıyla gizlice kavga ediyor ve bizi komutana söylememesi için de tehdit ediyorduk. Köylülerin ağlaması ya da incindiklerinde çıkardıkları sesler hep kulağımızda çınlıyordu. Komutanlarımızın onları suçsuz yere dövdüklerini biliyorduk ve hiç birşey yapamadığımız için de bunalıma düşüyorduk.

Soru- *Peki, dövdüğünüz köylülerden size partizanlar hakkında hiç bilgi veren oldu mu?*

Cevap- Hayır, kesinlikle hiçbir sıradan köylüden sizin hakkınızda bilgi alamadık. Zaten bir çoğu bizi gördüklerinde ya kaçıyor, ya da hemen gözlerimizin önünden kayboluyorlardı. Yakalayıp tokatladıklarımızdan bir çoğu da doğru-dürüst türkçe bilmiyorlardı. İster işkence ile, isterse tatlı dille konuşturulmak istensin, konuşturulamıyorlardı.

Soru- *Bastığınız ya da basmadığınız köylerden komutanlarınıza bilgi veren hiç bir ihbarcı ismi biliyor musunuz?*

Cevap- Çukurca'da kaldığım sürece, Çukurca bölük komutanı Üsteğmen Abdurrahman Keçeci'ye, hangi muhtarın oğlu olduğunu bilmediğim Yalçın isimli, beyaz bir reno sahibi ile mavi bir reno'su olan Ahmet (bunlar Çukurcalı) isimli biri bilgi veriyorlardı. Ayrıca, Uzundere nahiyesinde oturan Hamdi isimli Bolu'lu bir kişi de ihbarcılık yapıyordu. Bu kişi, Abdurrahman Keçeci tarafından Uzundere'ye yerleştirilmiştir. Görevi, fuhuşu geliştirmek ve ihbarcılık yapmaktır. Bunların dışında başkaları olup olmadığını bilemiyorum.

Soru- *Operasyonlar esnasında hareket tarzınız nasıldı?*

Cevap- Genellikle gündüz hareket ediyor, arabaların gidemediği yerlere yayan gidiyorduk. Geceleri, tehlikeli görülen yol, köprü, geçit vb. yerlere pusu kurardık. Gece sabaha doğru, baskın düzenleyeceğimiz köyün etrafındaki stratejik noktaları tutuyorduk, günle birlikte çemberi daraltıyorduk. Bazı askerler de tek tek evlerde arama yapıyorlardı.

Soru- *Operasyonlarınız nereye kadar devam etti?*

Cevap- Çukurca merkezinden başlayarak yolumuz üzerindeki tüm köyleri aradıktan sonra, Yüksekova'nın Sewi köyüne gelip karakol kurduk. (Burası sınır üzeridir.)

Soru- *Sınır üzerinde gece ve gündüz nasıl nöbet tutuyordunuz?*

Cevap- Gündüzleri daha çok sınıra giden yollar üzerinde pusu kuruyorduk. Geceleri de yollar ve önemli geçiş noktalarına pusu kurardık. Hemen şunu belirteyim ki, nöbette sigara, su, ekmek yasak olduğu halde, biz gizlice bunları içiyor, yiyorduk. Yine, kaçakçılar ya da başkaları geçtiğinde gizli bir noktaya gizlenirdik ve hemen ya yüksek bir ses çıkararak orada olduğumuzu fark ettirirdik, ya da hiç ses çıkarmadan geçmelerine göz yumardık. Bu tavra, iyi olduğumuzdan dolayı değil, korktuğumuzdan dolayı giriyorduk.

Soru- *Sewi köyünde karakol kurduktan sonra yiyecek ihtiyacınızı nasıl karşılıyordunuz?*

Cevap- Sewi köyüne geldiğimizde yanımızda yalnızca bir kaç konservemiz kalmıştı. Yemek, ekmek vb. ihtiyaçlarımızı karşılamaları için, komutan, köylüleri çağırdı ve geçici olarak bu ihtiyaçlarımızın karşılanması gerektiğini söyledi. Tabii ki, bunu yaparken tehditvari bir dil kullanıyor, sanki bir askere yapması gerekeni emrediyorcasına bağırıyordu. Köylüler korkularından bu isteklere boyun eğdiler. Ancak bu "geçici süre" nin sonu hiç gelmedi. İkinci hafta, pirinç, un, fasulye gibi ihtiyaçlarımız ısmarlandı. Ancak bu sefer de bunların köye getirilmesi için yük hayvanı gerekiyordu. Yine köylülere gidildi ve hayvanları istendi. Bir köylü, çok acil ve önemli işi olduğunu, bundan dolayı hayvanını veremeyeceğini belirtmesine rağmen zorla elinden alındı. Bizim isteklerimizin sonu gelmiyordu. Getirdiğimiz eksik yiyeceklere rağmen bize ekmek ve yemek yapmaları, her öğünde de ayağımıza kadar getirmeleri emredildi. Yemekler geç geldiğinde köylülere ağır sözler söyleniyor ve bir daha gecikme olmaması isteniyordu. Şunu da belirteyim ki, köyün tümü beş aileydi. Beşi de bizim işlerimize öncelik tanımak zorunda bırakıldıklarından çok zor durumda kaldılar. Bu kış mevsiminde nasıl idare edeceklerini bilemiyorum. Çünkü, işlerinin çok sıkı olduğu bir anda biz onları işlerinden alıkoymuştuk. Şöyle ki; adamın tarla sulaması gerekiyor, ama bizim işimiz olduğundan, o bundan vazgeçmek zorunda; odun kesmesi gerekiyor, ama hayvanlarını aldığımız için gidemiyor; hayvanlarına yem kesmek zorunda, ama bizim işimiz var diye erteleniyordu. Köylüler geceyi gündüze katmış olmalarına rağmen işleri yetiştiremiyorlardı. Bu durum benim dikkatimi çekmişti. Bir gün, bir köylüye "*yazık, bu kış bu hayvanlara yaprak kesmediniz, karlar yağdığında açlıktan ölecekler*" dedim. Köylü beni tepeden tırnağa bir süzdükten sonra, ah çekerek, "*yalnız hayvanlar mı, kış sert basarsa ve hele erken gelirse, biz de kışın açlıktan öleceğiz. Çünkü hiç bir ihtiyacımızı bu yıl karşılayamadık*" dedi.

Soru- *Şemdinli eylemi, asker ler üzerinde ne tür bir etki yaratmıştı?*

Cevap- Herşeyden önce, şunu belirteyim ki, hepimiz çok korkuyorduk. Ya sizinle karşılaşırsak ne yapacağımızı hep düşünüyorduk. Kendi aramızda, sizinle (PKK Partizanlarıyla) karşılaştığımızda kendimizi gizleyerek ölümden kurtarmayı kararlaştırmıştık. Sizin bulunma ihtimalinizin fazla olduğu yerlere gitmekten korkuyorduk. Komutanın emriyle gitmek zorunda bırakıldığımızda ise, çok açıkça ses çıkarmak yavaş yavaş yaklaşıyorduk. Ve yine, herhangi bir karşılaşmada, eğer siz bize ateş etmezseniz sizi görmemezlikten gelmeyi, eğer çatışma çıkarsa da sizi fazla kızdırmamak için havaya ateş etmeyi kararlaştırmıştık. Tüm askerler, Hakkari'ye geldiklerinden dolayı çok şanssız görüyorlardı kendilerini. Hatta, Hüseyin isimli İzmir'li bir asker, Çukurca'ya geldiğimizde; "*dağlarda APOCULAR beni öldürecekler, ben kendimi burda öldürürüm, bari cenazem aileme gitsin*" diyerek intihara kalkıştı. Kendi kendisini yaraladı, ancak ölmeden hastahaneye kaldırıldı.

Şunu da belirteyim ki, aranızda kaldığım bu kısa sürede sizden sık sık duyduğum "*eğer asker bize ateş etmezse, biz de ona ateş etmeyiz. Daha çok subayları, o da kötülerini hedefliyoruz*" sözlerinizi duysa, bir çok asker size ateş etmez. Hatta bazıları gelip size katılırlar. Askerin en çok korktuğu özellikleriniz, çok iyi atıcı olmanız, birbirinize çok bağlı olmanız ve elinizdeki silahın kalaşnikof olması gibi özelliklerdir. Askerler birbirlerine takılırken sürekli, "*oğlum rahat dur, APOCULAR kleşle adam biçiyorlar*" diyorlar.

Soru- *Ordu içerisinde ne tür çelişkiler var?*

Cevap- Askerler, genellikle halk çocuğudurlar, subay ise, genellikle ezen ya da orta tabakalardan geliyor. Sınıflararası çelişkiler çok daha net, gözle görülür biçimde askeriyeye yansıyor. Örneğin; komutan hiç iş yapmaz, arabanın gitmediği yere atla gider, asker ise sırtında yükle gider. Bu, farklı sınıflardan geldiğimizi gösterdiği gibi, kimlerin hizmetine zorla koşturulduğumuzu da açıkça gösteriyor. Rütbeliler arasında da özellikle asteğmenlerle assubaylar (çavuşlar) arasında çelişki vardır. Asteğmenler ordu mensubu olmadıklarından dolayı, askerlere ve halka daha çok yakınlık duymakta ve diğerlerinden uzaklaşmaktadırlar.

Okuma-yazması olmayan Kürt gençler, çok horlanıp dövülürler. Özellikle Şemdinli eylemlerinden sonra bazı Türk askerler ve özellikle de subaylar, Kürt askerlere kötü davranmaya başladılar. Çoğu kez suçsuz yere baskı, işkence ve eziyet ediyor, kırıcı, alaya alıcı sözler sarfediyorlardı. Kürt askerler, subay ve bazı askerler, Kürt köylülerini döverlerken içten içe kızıyor, onlara karşı kin ve nefretleri artıyordu. Ancak hiç birşey yapamıyorlardı. Askerler arasında bazen kavgalar oluyor. Örneğin; biri Kürt, biri Türk iki asker dövüşünce, Kürtler Kürdün, Türkler Türk'ün tarafını tutuyorlar. Kürt askerler, bilinçsizce de olsa, Kürt bir örgütün bu eylemleri yapmasına seviniyorlardı. Bazı Türkler de seviniyorlardı. Özellikle de tüm askerler subayların öldürülmesine seviniyorlardı.

29.10.1984

SOLDAKİ TASFİYECİLİK, PKK'YE KARŞI "KUTSAL İTTİFAKLAR" BİR UYARI VE DEVRİMCİ GÖREVLER

FUAT BAWER

12 Eylül faşist askeri darbesinin üzerinden dört yılı aşkın bir zaman geçti. Tezgahlanan darbeden bu yana, faşist karşı-devrim, işbirlikçi-tekelci kapitalizmi bunalım içinde yaşatmak amacıyla faşist diktatörlüğü kurumlaştırmanın yoğun savaşımını sürdürüyor. Bunun karşısında Türkiye sosyalist ve demokratik hareketinin sergilediği manzara son derece olumsuz ve vahim bir görünüm arzediyor. Bugün bu hareket erkenden atlatılmasının yolları ve araçları pek ortada görünmeyen derin bir bunalımın içine sürüklenmiş bulunuyor. Denilebilir ki, ilk şekillenmeye başladığı günlerden bu yana burjuva kuyrukçusu bir rotada seyretmekten bir türlü kendisini kurtaramamış olan bu hareket, günahlarının bütün kefaretini tam da şu an ödemek zorundaymış gibi, tüm tarihsel olumsuzluklarının en ağır sonuçlarını adeta günümüzde yaşıyor. Yurtdışında bulunan Türkiyeli bir çok sol grubun kendisini akıntısına neredeyse gönüllü bir biçimde terkettiği **tasfiyecilik hareketi**, deyim yerindeyse, faşist karşı-devrimin amaçlarına yakın amaçlarla yola çıkılıyormuş gibi vahim bir tutumla, faşist yönetimin Türkiye zemininde çıplak şiddet yöntemleriyle devrimci hareketin "kökünü kurutma" doğrultusundaki azgınca çabalarına eşlik ediyor. Faşist cuntanın zindanlara doldurduğu devrimci-demokrat tutuklular üzerinde uyguladığı teslim alma ve ihanete zorlama politikası sonucunda, bir kısım grupların lider kadrolarının önemli bir bölümünü çekmek istediği yörüngeye oturtmayı başarması, kendi açısından olumlu yansısını yurtdışında da buluyor. Cezaevlerindeki faşist uygulamalar karşısında bu türden bir ekip direnişten vazgeçer, direniş çizgisini "provakasyon çizgisi" olarak damgalar ve hatta cunta şefinin başında yer aldığı koroya katılarak devrimci mücadelenin geçmişine ve komünizme veryansın ederken, yurtdışındaki bazı sol çevreler de, Türkiye devrimci-demokratik hareketinin yıllarca yerinde saymasının bütün vebalini Marksizm-Leninizmin üzerine yığıyor. Geçmiş sürecin ve anın bütün olumsuzlukları yargılanarak bunalımdan çıkış yolu aranacağı ve bu amaçla cesur pratik adımlar atılacağı yerde, özünde hiç bir zaman devreye sokulamamış olan Marksizm-Leninizm sanık sandalyesine oturtuluyor. Azgın karşı-devrimci sert baskı yıllarının, "*ortalamasıyla ve bir eğilim olarak rüzgara kapılmayı bir alışkanlık haline getiren son derece ödüncü ve son derece verimsiz Türkiye aydını*"nda (1) meydana getirdiği en rezilce türünden dönek ruh hali, davayı inkar, kaçkınlık, teslimiyet ve ihanet eğilimi, abartmaksızın denilebilir ki çok sayıda parçalara bölünen sol'un bir çok grubunda rahatlıkla gözlemlenebilen bir tablo oluyor. Mevcut durumda sol'un kendini yenileyerek bunalımı atlatmaya çalışması hayati bir zorunluluk iken, bunun için en küçük bir çabadan bile ısrarla kaçınılıyor. Devrim unutuluyor, unutturulmaya çalışılıyor ya da geri plana itiliyor. Bunun yerine faşizmin işbirlikçisi burjuva partilerine kuyrukçuluğa soyunularak, sözümona onların ilerde kuracakları "sivil toplum"un solunda yeralmanın, "sivil toplum'a yeniden dönmenin hesapları yapılıyor. Sol içinde esas olarak egemen duruma geçen oportünizm (reformizm ve revizyonizm) devrimci-demokratik hareketle düşünsel, politik ve giderek örgütsel bağlarını koparıyor; tüm sol'u yedeğine alarak kendisiyle birlikte çürütmeye çalışıyor. Yaşanan dönem faşist rejime karşı mücadelede birlik ve ittifaklar sorununu öne çıkarmasına ve çözümünü ertelenemez bir görev haline getirmesine rağmen, uyduruk gerekçelerle cepheleşme ve ittifaklar sorununun çözümünün önüne sayısız engeller çıkarılıyor. Daha da kötüsü; bu doğrultuda atılan olumlu adımlar işlemez hale getirilmek isteniyor. Oluşturulan her türlü birlik provake ediliyor. Kısacası 12 Eylül faşist rejiminin sert rüzgarları, tarihten ders çıkarmakta bir hayli yeteneksiz olduğunu kanıtlayan Türkiye Sosyalist ve Demokratik Hareketinin dibinde birikmiş olan tarihsel "*bütün çamurları havaya kaldırıyor*". Ve yine Lenin'in deyişiyle, «*çamur intikamını alıyor*».

Genel çerçevesini kısaca çizmeye çalıştığımız sol'un bu olumsuz tablosunu tamamlayan başlıca unsurlardan biri de, sanki bütün kötülüklerin kaynağı PKK imiş gibi, azgın bir PKK düşmanlığının yeniden hortlatılması oluyor. Ama bu tamamlayıcı unsurun yeni bir şey olmadığı da bilinen bir gerçektir. Böyle bir politikanın **devlet kaynaklı** olduğu, 12 Eylül öncesinde de işbasına gelen, bütün TC hükümetlerinin PKK'ye düşmanlıkta birbirleriyle yarıştıkları ve bunu devlete sahip çıkmanın en temel kıstaslarından biri saydıkları bugün artık sağır sultan tarafından bile öğrenilmiş bulunuyor. Gerçek bu iken, bu politikanın –PKK düşmanlığının– değişik biçimler altında da olsa sol tarafından hala kullanılması aslında durumu epeyce anlamlı kılıyor ve birazcık düşünen beyinlerde oluşan soru işaretlerinin sayısını biraz daha arttırıyor. Henüz gelişmesinin başlangıcında bulunduğu yıllarda, halk adına ortaya çıktıklarını iddia eden bazı güçlerin Partimize yönelttikleri iftira, kışkırtma, engelleme ve provakasyon yöntemleri, günümüzde daha da azgın bir tarzda sahneye konulmak isteniyor. Hem de bu dost-düşman ayırımının son derece belli olduğu, safların iyice berliginleştiği, cezaevlerinde, ülke düzeyinde ve yurtdışında yaşanan somut mücadele pratiğinde kimin ne olduğunun bütün çıplaklığı ile açığa çıktığı bir zamana denk düşüyor.

Gelinen aşamada niteliği artık herkes tarafından anlaşılmış olan sömürgeci faşist bir devletin, halkın gerçek temsilcilerine karşı her alanda resmen ilan edilmemiş bir savaş sürdürmesinde şaşılacak bir şey yoktur. Çünkü emekçi halka ve onun devrimci öncülerine karşı boyutları çizilmemiş korkunç bir saldırganlık, zulüm ve zorbalığın zincirlerinden boşanması, faşist barbarlığın doğasının bir gereğidir. Hele halklarımızın düzene karşı yönelmiş en basit bir muhalefet eylemini bile acımaksızın boğmaya and içen ve varlık nedenini zaten buna dayandıran faşist bir yönetimden başka türlü davranması asla beklenemez. 12 Eylül faşist askeri darbesinin tezgahlanış gerekçelerinden birisi ve en başta geleni de bu değil midir? Sömürgeci-faşist yönetimin, işbirlikçi-tekelci kapitalizmin ömrünü bir müddet daha uzatmak ve Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğini biraz daha uzun süreli kılmak için, her türlü devrimci-demokratik muhalefeti –hem de en vahşi yöntemlerle– ezmek isteyeceğini, haklı bir davanın temsilcilerini kendi kendilerine karşı savaştırmaya çalışacağını ve adeta gelenekselleşen sol'un kendi tasfiyesini yeniden gerçekleştirmek için büyük bir çaba harcayacağını kim görmezlikten gelebilir? Karşı-devrim açısından halklarımızın umut ve özlemlerini en sancısız bir biçimde ipe çekmenin yolu bu değil midir? Kendisine karşı savaştıkları düşmanın niteliğini biraz olsun kavrayanlar için, bunlar elbette beklenmedik yöntemler olamaz. Eğer sol'un geçmiş tarihsel deneyimi hakkında birazcık bilgi sahibiyse ve biraz olsun tarihten dersler çıkarabilmişse, hiç bir devrimci, sanki hiç kullanılmamış yöntemler ilk defa piyasaya sürülüyormuş gibi şaşkınlığa düşemez. Ama yine de insanı hem şaşırtan hem de öfkelendiren şey, bugün doğrudan faşist Türk devleti tarafından kullanılan bir çok yöntemin, sol içinde yer aldıklarını iddia eden kimi gruplar tarafından da gündemleştirilmiş olmasıdır. Israrla üzerinde durulması, teşhir edilmesi ve lanetlenmesi gereken şey budur.

Halkın dostları geçinenlerin ve halk adına konuştuklarını iddia eden güçlerin bu tutumlarında ısrar etmeleri ve geçmişte olduğu gibi bugün de faşist sömürgeciliğe karşı mücadelede ileri adımlar atmaktan alıkonulması için PKK'ye karşı "kutsal ittifaklar" oluşturmaları ve "yeni haçlı seferleri"ne hazılanmaları kendilerince izaha muhtaçtır. Şurası bir gerçektir ki, burjuva liberal muhalefetin kuyruğu olmak isteyenler için, PKK ile içine girdikleri her ilişki, altından kalkamayacakları kadar ağır "boyunlarına asılmış bir değirmen taşı" gibidir. Geleceğin "sivil toplumu"nda yer edinmek isteyenler, meşruiyetlerini halktan değil faşizmin işbirlikçisi partilerden almaya çalışanlar, "sivil toplum"un müstakbel kurucusu burjuva muhalefete yaranmak için PKK'ye karşı düşmanlığı körüklemek zorundadırlar. Yıllardan beri girdikleri devrimcilik sınavında bir türlü başarı sağlayamayanlar ve üstelik sınıfta kalmayı başarı unsuru sayanlar, sol'daki tasfiyecilik geleneğinin bozulmaması için –çünkü bu gelenek yıkılırsa yıllardan beri birikmiş olan bütün suçları açığa çıkacak ve yakalarını halklarımızın elinden kurtaramayacaklardır–, devrimcilik adına devrimciliği geliştiren ya da geliştirmek isteyen güçlere saldırıyorlar. Bu noktada doğru devrimci tutumu ortaya koymanın zorunluluğu da kendisini dayatıyor.

Biz bu yazımızda durumu böyle olan bir sol'un genel hatlarıyla tarihsel ve güncel durumu içinde izahını yapmaya, bunun PKK aleyhtarlığı ile somut bağlantılarını ortaya koymaya çalışacağız.

Türkiye Sol'undaki Tasfiyecilik ve Provakasyon Eğiliminin Tarihsel Kökenleri ve TKP Tasfiyeciliği!

Türkiye Komünist Hareketinin doğuşu, büyük Ekim Devriminin zaferine yakından bağlı olan bir olaydır. Türkiye'de ilk komünist gruplar, Ekim Devriminin dolaysız etkisi altında İstanbul'daki işçi hareketi içinde, işgalle birlikte Türkiye'yi içine düştüğü onur kırıcı durumdan kurtarmak isteyen milliyetçi aydınlar arasında ve Anadolu'da şeklillenmeye başladı. Anadolu'da ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesi, bu mücadeleye komünistlerin de örgütlü bir biçimde katılmaları ve önderliği ele geçirmeleri zorunluluğunu dayatınca, çeşitli komünist grupların tek bir komünist partisi içinde birleştirilmesi ertelenemez bir görev haline geldi. En sonu 10-16 Eylül 1920'de Bakû'da biraraya gelen İstanbul, Anadolu ve devrim Rusya'sındaki komünist grupların temsilcileri, mevcut komünist grupları birleştirerek **Türkiye Komünist Partisi**'ni (TKP) kurdular. Parti kurulduktan hemen sonra, yükselen ulusal kurtuluş hareketinin dışta emperyalizme, içte ise toprak ağalarına ve kompradorlara karşı devrimci-demokratik muhtevasını geliştirebilmek için, bizzat harekete katılma doğrultusundaki çalışmalarını hızlandırdı.

Ama Ekim Devriminin etkisi sadece komünist hareketin gelişimini hızlandırmakla da sınırlı kalmadı. Bu devrimin eskiden "halklar hapishanesi" olarak tanımlanan Çarlık Rusya'sında her türlü bağımlılık ilişkilerine son vermesi, özgür ve eşit ulusların gönüllü birliğinin somut ifadesi olan SSCB'ni kurması, dünyanın bütün ezilen uluslarının güçlü bir uyanışına yolaçtı. Dolayısıyla Ekim Devriminden çok yakından etkilenen bir hareket de, işgal sürecini yaşayan Türkiye'de gelişmeye başlayan ulusal kurtuluş hareketi oldu. Türk milliyetçileri, ulusal kurtuluş hareketi içinde örgütleyici ve merkezi güç oluşturucu rollerini özellikle Ekim Devriminin zaferinden aldıkları cesaretle oynadılar. "*Eğer Ekim Devrimi etkeni olmasaydı, daha henüz savaşın ertesinde Anadolu'da bir ulusal kurtuluş mücadelesi içine girmek mümkün değildi. Anadolu'da köylü hareketlerini ve çete savaşını bastırmak göreviyle gönderilen Mustafa Kemal'in buraya geldiğinde, üzerine aldığı görevi başaramayacağını, yani padişahlığın ve emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda köylü hareketlerini bastıramayacağını anlaması, ama bu hareketleri burjuvazinin çıkarları doğrultusunda kullanabileceğini görmesi ve bu işe girişmesi, daha çok kuzeyde Çarlık Rusya'sı yerine yükselen devrim Rusya'sından aldığı cesaretle mümkün oldu*" (2)

Kemalist hareket, daha ilk ortaya çıktığı andan itibaren Lenin'in Rusya'sının yakın desteğini almasına rağmen, burjuva sınıf çıkarlarını koruma konusunda son derece hassas ve özellikle komünistlerden gelebilecek tehlikelere karşı alabildiğine dikkatli davrandı. Komünistlerle ortak bir cephe kurmaktan ve iktidarı paylaşmaktan ısrarla sakındı. Türkiye'de burjuva önderlikli bir demokratik hareketın olmayışı ve işçi sınıfı önderliğindeki demokratik hareketin ise zayıflığı, komprador-burjuvazi, toprak ağaları, orta ve küçük-burjuvazinin çıkarlarını ifade eden bir blok anlamına gelen Kemalizmin, daha başından beri tam bir anti-komünist, azgın bir işçi-köylü düşmanı ve anti-demokratik bir hareket olarak şekillenmesinde rol oynayan etkenler oldu. Genç Türk burjuvazisi hiç beklemediği ve aklından bile geçirmediği bir anda, kendisini Mustafa Kemal'in şahsında kitlelerin aşağıdan yükselen devrimci dalgasının tepesinde oturur durumda buldu. Kemalizmin bu niteliği TKP tarafından hemen hemen hiç dikkate alınmadı. Kemalizmin köklü bir tahliline dayanan doğru bir siyasal tavır geliştireceği yerde, TKP, daha çok Kemalizmle uzlaşma yolları arama yoluna gitti. Aynı parti, o günün koşullarında görevinin demokratik devrime karşı ve demokrasi güçlerine düşman olan kemalist bloka karşı kendi özgücüne, işçilere ve köylülere dayanarak ve küçük-burjuva demokratlarını yanına çekerek, ulusal kurtuluşu tutarlı bir anti-emperyalist ve demokratik devrim doğrultusuna yöneltmek olduğunu unuttu. Bu uzlaşmacı mantığın sonucudur ki, Mustafa Kemal'den alınan yazılı bir güvenceyi yeterli bulan Mustafa Suphi ve TKP Merkez Komitesi üyesi ondört devrimci, yine Mustafa Kemal'in yönergesiyle boğdurularak Karadeniz'in sularına bırakıldı. Ama TKP, bundan hiç ders çıkarmadı. Düşüncede olduğu kadar politikada da liberalizmin en küçük bir kırıntısını bile içermeyen Kemalizme yorulmak bilmez bir çabayla sürekli liberalizm cilasını vurdu. Altmış yıl boyunca karşıdakinden hiç bir karşılık beklemeksizin, karşıtınca muhatap bile alınmaksızın ve hatta karşıtı böyle bir talepte bile bulunmadığı halde körcesine Kemalizmi destekledi. Günümüzde bile TKP'nin hala kitleleri faşizmin işbirlikçisi bir parti olan SODEP'e oy vermeye çağırması, 1984'ün TKP'sinin 1920'li yılların TKP'si ile tamıtamına özdeş olduğunun, aynı uzlaşma mantığına sadakatle bağlı kaldığının bir kanıtı değil midir? 12 Eylül darbesi sonrasında eski burjuva kuyrukçusu anlayışında ne denli sebatkar davrandığını kanıtlamak istercesine liberalizm atfettiği bir partiyi desteklemesi, devrimin üstüne sünger çekerek faşizmin işbirlikçisi partilere kuyrukçuluk yapmaya soyunması, eğer anlayabilirse TKP için gerçekten de utanç verici bir tablodur. Şimdi bu özdeşliğin nerede yattığına bakmak gerekir.

Mustafa Suphi ve TKP'nin öteki seçkin kadrolarının kemalistler tarafından oyuna getirilerek katledilmeleri, zaten çok genç olan ve bir yığın hastalıklı unsuru bünyesinde barındıran partiyi son derece güçsüz düşürdü. Mustafa Kemal de, onbeşlerin topluca imha edilmesi olayındakine benzer yöntemlere başvurarak komünistleri kendisi için bir tehdit unsuru olmanın uzağında tutarken, öte yandan sahte komünist partisi kurdurtacak kadar ileri gitti. Bununla kendi iktidarına yönelmesi muhtemel bir ilerici muhalefetin yine kendisine bağlı olan örgütlere kanalize olmasını sağlamaya, varsa böyle bir muhalefeti açığa çıkarmaya ve denetimi altına almaya çalıştı. Komünizmi, bir inanç sistemi olarak değil de, Türkiye'yi onur kırıcı emperyalizmin açık işgal koşullarından kurtararak bağımsızlığa götürebilecek bir araç olarak değerlendiren TKP'nin yönetici kadrolarının önemli bir bölümü, ulusal devrim tamamlandıktan sonra, kendilerini özünde amaçlarına ulaşmış varsaydılar. İkinci adımın atılmasına, yani demokratik devrim sürecine girilmesine fazlaca ihtiyaç duymadılar. Bunların büyük çoğunluğu eskiden şoven milliyetçi, turancı örgütlerin saflarında yer almışlardı. Bu nedenle Kemalizmin sınırlı sıkıştırmaları karşısında, bu partinin kadrolarının çoğunluğu dünyada hemen hemen ilk kez kendi partilerini gönüllü bir biçimde tasfiye etme geleneğini başlattılar. Komünist Enternasyonal saflarında yer alan komünist partileri içinde, bünyesinde miliyetçiliğin geliştiği ilk parti olma onursuzluğu denilebilir ki, TKP'ye nasip oldu.

TKP'nin Komintern'deki temsilcisi olan Şefik Hüsnü Deymer'in verdiği yanlış ve eksik bilgilere rağmen, bu partinin Kemalizme tam bir kuyrukçuluk yapma anlayışı Komintern'in dikkatlerinden kaçmadı. 30 Haziran 1924 tarihinde yapılan Komüntern'in Beşinci Kongresinde konuşan Ukrayna delegesi D.Z. Manuilski, TKP'yi şiddetle eleştirerek, "*gerçekte proletarya ile burjuvazinin sınıfsal işbirliği yapmalarını savunan* aydınlıkçı *yoldaşlarımızın yanlışları yeni değildir... Eski Avusturya imparatorluğunun Ukraynalı sosyal-demokratlarının ve Avrupa'nın Polonyalı sosyalistlerinin tutumunu hatırlayan herkes, Türk yoldaşlarımızın yanlışının köklerinin İkinci Enternasyonal'in bütün* **sosyal-patriyotik** (sosyal-şoven) *ideolojisinde olduğunu anlayacaktır*"(3) demekteydi. İşte her iki dönemin TKP'si arasındaki özdeşlik buradadır. Elbette, 1924 yılından bu yana akıp giden yarım yüzyılı aşkın süre içinde birçok şey değişti. Ama Komintern tarafından TKP'ye yakıştırılan sosyal-şoven damgası geçerliliğini günümüze kadar bütünüyle korudu. İkinci Enternasyonal'in yakasına yapışan lanet, TKP'nin de yakasını bırakmadı. Ve ne yazık ki, TKP, alnına sürülen bu kara lekeyi silmek, yakasını bu lanetten kurtarmak için en küçük bir çaba bile harcamadı. Sınıfsal içeriği bir yana bırakılsa bile, Kemalizmin resmi (ve egemen) ideoloji olduğu bir toplumda, onun sol'dan kuyrukçusu olmakla bir adım dahi ileri gidilemeyeceğini bir türlü anlamadı, anlamak da istemedi. Böylelikle 1925'lerde partinin devrimci ögelerden arındırılmasıyla başlayan TKP tasfiyeciliği, ardından Kemalizme tam bir uşakça kuyrukçuluğa dönüştü. Partinin giderek işçi sınıfı ile hiç bir organik bağı kalmadı ve tipik bir reformist küçük-burjuva aydınlar kulübü haline geldi.

Sonraları, TKP'nin üst düzeydeki yöneticileri olan Şevket Süreyya Aydemir ve Vedat Nedim Tör gibi unsurların partiden ayrılarak oluşturdukları **KADRO** ekibi ile resmi TKP yönetimi arasında da özünde ciddi hiç bir ayrılık yoktu. Aralarındaki tek farklılık, Kemalizmin sol temsilciliğinin farklı örgüt biçimleri ile varlığını sürdürmesiydi. Sol Kemalizm, bir yandan TKP içinde, öte yandan KADRO ekibinde temsil edilmekteydi.

Yalnız dikkat edilmesi gereken başka önemli bir nokta daha var: Manuilski'nin ağzından Komünist Enternasyonal 1924 yılında TKP'yi sosyal-şoven olarak değerlendirirken, onun işçi sınıfı hareketini burjuvazinin kuyruğu haline getirmesi, sınıf işbirlikçiliği somut gerçeğinden yola çıkmaktaydı. Ama TKP'nin tasfiyeciliğinin salt bununla değil, Kürdistan halkının varlığının inkar edilmesi, Kemalizm tarafından geliştirilen ulusal imhaya göz yumulması gerçeğiyle de arasında çok sıkı bir ilişki vardır. TKP, Kürdistan'da gelişen direnme hareketlerine karşı katıksız bir sosyal-şoven tutum takındı. Halbuki bu parti, eğer Kürdistan'da gelişen ayaklanmaların gerici önderliğini yıkarak, onları halk ayaklanmalarına dönüştürebilse ve bunu Türkiye'de doğru bir çizgide geliştireceği demokratik devrim mücadelesiyle birleştirerek kemalist diktatörlüğe karşı yöneltebilseydi, bu diktatörlüğün yıkılması mümkün olabilirdi. Ama o, Kemalizmin ayaklanmaları bastırmak amacıyla Kürdistan'da giriştiği en insanlık dışı soykırım ve katliamları, "Doğu'da hortlatılan irtica"ya karşı "kapitalist uygarlığın savunulması" olarak değerlendirdi. Adeta yaranmak istercesine bir anlayışla, Kemalizmin Kürdistan'daki insan kasaplığı faaliyetine destek verdi. Öyle ki, Kemalizm böyle bir destek talebinde

bulunmadığı halde, o, bunu yaptı. Kısacası TKP, kemalist sömürgecilerin Kürdistan'daki her türlü imha eylemine alkış tuttu.

Gerçi 1930'larda Elazığ'da tutuklu bulunan Dr. Hikmet Kıvılcımlı, Kürdistan sorunu hakkında Türkiye Sosyalist Hareketinin bugün bile ulaşamadığı bir seviyede doğru ve açık bir yaklaşım geliştirdi; Kemalizm ve Kürdistan sorunu konusunda TKP yönetimini zorlamaya çalıştı. Ama Kıvılcımlı'nın İhtiyat Kuvvet-Şark Meselesi olarak bilinen bu çalışması (tezleri) TKP yönetimi tarafından hasıraltı edildi ve küflü çekmecelerde 'farelerin kemirici eleştirisine terkedildi.' Öyle ki, TKP'nin estirdiği sosyal-şovenizm dalgası karşısında, Hikmet Kıvılcımlı'nın kendisi bile sağlığında kitabına sahip çıkma cesaretini gösteremedi. Ancak yazarının ölümünden sonradır ki, böylesi tezlerin varlığı günışığına çıkarılabildi. Peki, bu durum TKP için bir onur vesilesi olabilir mi? Hiç de değil, proletaryayı temsil etmek iddiasında olan bir parti için, bundan daha da onur kırıcı bir durum düşünülemez. Altmış yıl boyunca Kemalizme karşılıksız destek vermek, Kemalizmin **yurtdışı temsilciliğini** yapmak, TKP'ye ne kazandırdı? Demokratik halk devrimi yolunda hangi mevzileri sağlamlaştırmasına yolaçtı? İşçi sınıfı ve halk hareketine ne verdi? Azgın bir anti-komünist, korkunç bir işçi-köylü düşmanı ve Kürt halkının kasabı olan bir diktatöre demokratlık, diktatörlüğüne de demokrasi yaftasını yapıştırmak; bu yüzden de demokrasi sorunu ve ulusal sorunda halklarımızı devrime kalkmaktan alıkoymak; "kitlelerin sabırsızlığını burjuvaziye yardım amacı ile kontrol eden –proleter eylemlerin coşkunluğuna karşı bir çeşit otomatik fren görevini yapan" bir "sosyalizm" türüne dört elle sarılmak– en acımasız ve en adil yargı gücü olan halklarımızın devrim tarihi, işlediği bu affedilmez suçlardan ötürü TKP'yi mutlaka yargılayacaktır. Ve hiç bir kuvvet, tarihin verdiği bu hükmün icra edilmesinin önüne geçemeyecektir.

Evet, Türkiye'de demokrasi sorunu nasıl çözümlenebilir? Açıktır ki, Türkiye koşullarında demokrasi sorununun çözüme kavuşturulması, en başta Kürdistan sorununun çözümüne bağlıdır. Ama TKP, Kürdistan diye bir ülkenin, bu ülke üzerinde yaşayan halkın gerçekliğini kabul etmediği için, demokrasi sorununa tutarlı yaklaşımı da mümkün olmamıştır. Yoksa sınırlı da olsa ezilen milliyetlerin egemen sınıflarının temsil edilebildiği birinci ve ikinci meşrutiyet yönetimlerinden çok daha şoven bir konumda bulunan kemalist yönetim nasıl "demokratik" olarak adlandırılabilir? İşte TKP taşıdığı komünist sıfatıyla hiç bir ilişkisinin olmadığını en açık biçimiyle tam da bu noktada ortaya koydu. 1970'li yıllara gelinceye kadar TKP'nin Kürdistan sorunu karşısında izlediği politika, kemalist sömürgecilik politikasıyla ilginç bir paralellik arzetti. Öyle ki, Kemalizm Kürdistan'da ulusal imha için harekete mi geçti? TKP alkış tuttu. Kemalizm, Kürdistan sorununun üzerini betonlayarak artık böyle bir gerçeklikten eser kalmadığını kanıtlamaya mı çalıştı? Muhalefetteki gölgesi de iktidarda bulunan aslından aldığı sinyale uyarak, ulusal gerçekliğimizi bir kalem darbesiyle defterden sildi. Kısacası, TKP Kürdistan sorununa yaklaşımında esas olarak maymuncasına kemalizmi soldan taklit etti. Proleter enternasyonalizmine sadık kalmak, komünist olmak bir yana, demokrat olmanın ilk adımının bile ezilen ulusun devrimci kurtuluş hareketine en aktif desteği sağlamaktan geçtiğini sürekli unuttu. Devrimin üzerinden atlama gibi onulmaz bir hastalık düzeyine yükselen bu unutkanlık, onu kemalist cumhuriyet içinde erimeye kadar götürdü. Demek ki, tasfiyecilikte bu denli ilerleme, sadece Kemalizmin sol'u dize getirmede usta bir taktisyen olmasının kaçınılmaz bir sonucu değil, TKP'nin adının gerçek sahibi olamamasındandı. TKP bu durumu izah etmeden değil komünist olmak, demokratlıktan bahsetme hakkını bile kazanamaz. TKP'nin tasfiyeciliği açığa çıkarılmadan Türkiye devrimine yol aldırılamaz.

TKP tasfiyeciliğinin, Türkiye sosyalist ve demokratik hareketi açısından doğurduğu diğer olumsuz bir sonuç da, SSCB'nin desteğinin devrimci-demokratik hareketten kemalistlere kaymasıydı. Sağlanan her türlü desteğe ve yol gösterici eleştirilere rağmen, bu partinin tutarlı bir devrimci çizgiye gelememesi ve Kemalizme alternatif olabilecek bir devrimci-demokratik gelişme ortaya çıkaramaması üzerine, proletarya devriminin bu genç ülkesinde sosyalizmi inşa etme ve yaşatmanın zorunlu bir dayatması olarak SSCB, kemalist yönetime destek verdi. TKP, başından itibaren Kemalizmin doğru bir tahlilinden yola çıkarak, işçi sınıfı, köylülük ve devrimci aydınların bloku etrafında geniş bir ulusal demokratik cephe oluşturabilse ve Anadolu'da kendiliğinden gelişen anti-emperyalist halk hareketinin başına geçebilseydi, SSCB'nin desteğinin daha da yoğunlaşmış bir biçimde bu cepheden yana kayacağı kesindi. Halk hareketi içinde sosyalizmin anavatanına güçlü bir sempati de vardı. Bu sempatinin doğru bir önderlikle birleştirilerek maddi bir güce dönüştürülmesinin koşulları mevcuttu. Ama bu gerçekleştirilemedi. Bunun kaynağı da TKP tarafından doğru bir biçimde ortaya konulmak zorundadır. TKP, sosyalist ülkelere dayandığını söyleyerek, "benim suçum yok, ben yalnızca SSCB'nin politikasını hayata geçirdim" diyemez. "Komintern ve SBKP (B) böyle istedikleri için devrim diye bir sorunum olmadı, bunun için her zaman Kemalizmin sol kanadı işlevimi yerine getirmenin ötesine geçemedim" iddiasında bulunamaz. Hele hele kendi suçunu, verdiği yanlış bilgilere rağmen, yine de Kemalizm hakkında doğru tesbitlere ulaşan ve kendisini sınıfsal işbirliğini savunmakla, Kemalizme kuyrukçuluk yapmakla, sosyal-şovenizm ve Struvecilikle "itham eden" Komintern'in üzerine yıkamaz. Ortada bir suçlu varsa ve mutlaka hesap sorulması gerekiyorsa o da TKP'dir.

Yıllar yılı Kürdistan gerçekliğini inkar eden TKP, her ne hikmetse günümüzde Kürdistan'dan bahsedebiliyor. Kürdistan sorununun Türkiye devriminin en temel bir sorunu olduğunu söyleyebiliyor. O zaman sormak gerekiyor: TKP böyle bir tesbite nasıl ulaştı? Yoksa Kürdistan'ı aradan altmış yıl geçtikten sonra mı keşfediyor? Eğer TKP yeni yaklaşımında samimiyse, eğer burada tarihsel bir suçluluktan kurtulma çabası varsa, Kürdistan ve Türkiye proletaryası ve halklarına karşı duyması gereken sorumluluğun bir sonucu olarak, bunu dürüst ve samimi bir biçimde açıklaması gerekmiyor mu? Ülkesi ve halkıyla Kürdistan nasıl kurtulur? Kürdistan devriminin hedefleri ve görevleri ne olmalıdır? Esas sorumlusunun TKP olduğu proleter enternasyonalist dayanışmanın zehirlenmesi yerine, halklarımızın gerçek enternasyonalist dayanışması nasıl yaratılır? Halklarımızın özgürlük ve eşitlik temelindeki kardeşçe birliği nasıl gerçekleştirilir? TKP bunu neler için yapmıştır, hangi olumlu girişimlerde bulunmuştur? Yaklaşımını eylemiyle destekleyebilecek tek bir olumlu örnek sunabilir mi? Evet, TKP'yi dürüstlüğe davet ediyor ve sorularımıza cevap vermeye çağırıyoruz. Bu parti, şu ya da bu güce, şu ya da bu sosyalist ülkeye dayandığını söyleyerek halklarımıza hesap vermekten kaçamaz. Şu ya da bu sosyalist ülkeyle ilişkisi, onun halklarımıza karşı işlediği ağır suçları perdeleyen, ayıplarını örten bir "asma yaprağı" olamaz. Kaldı ki, onun dayandığını iddia ettiği güçlerin de gerçeği daha yakından görecekleri zaman gelmiştir. Aradaki bu engel kalktığı zaman gerçekler daha açık olarak görülecektir.

Sorduğumuz bu sorulara doğru ve tutarlı cevapları içermediği içindir ki, TKP'nin Kürdistan sorununa yaklaşımında yeni bir şey yoktur. Gündemde olan, yine eski tezler ve politikalardır. Tamamen faydacı bir anlayış temelinde geliştirilen bu yaklaşımla, artık bir ceset haline dönüşen bu tezler ve politikalara yeniden canlılık kazandırılmak istenmektedir.

Kürdistan'da proletarya önderlikli ulusal kurtuluş hareketi geliştiği zaman TKP ne yaptı? Açıktır ki, bu parti Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin kendi suçlarını ortaya dökmemesi için, işbirlikçi Kürt küçük-burjuva milliyetçiliğini, PKK'ye dayatarak onu engellemeye çalıştı. Kürt küçük-burjuva milliyetçiliğinin ve ilkel milliyetçiliğin, sömürgeci parlamentoda yer alan bazı ne idüğü belirsiz milletvekillerinin de katılımıyla 1979'da oluşturdukları "Ulusal Demokratik Güçbirliği"ni, ("UDG") PKK'ye karşı destekleyerek, sömürgeciliğin azgın saldırıları altında şekillenen Kürdistan devrimciliğini bitirmek istedi. Hertürlü dış güce en soysuz türünden işbirlikçilik yapma ruhunun iliklerine dek işlediği bir sınıfın temsilcilerini bazı sosyalist ülkelerin başkentlerinde dolaştırarak, sözümona bu güçlere meşruluk zemini kazandırmaya çalışırken, Kürdistan'da ortaya çıkan en büyük özgürlük hareketine "provakasyon hareketi" diyebildi. Aynı anlayışını, 12 Eylül faşist-askeri darbesinin üzerinden uzun bir süre geçtikten sonra 1982'de yeniden tekrarladı.

Bugün de aynı TKP, Kürdistan'daki bir takım naylon örgütleri PKK'ye dayatmak istiyor; Kürdistan'da kendi izdüşümlerini yaratmaya, Kürdistan patentli bazı işbirlikçi reformist grupları maaşlı memur tutar gibi yanına alarak PKK'yi dizginlemeye çalışıyor. Uluslararası plandaki bazı ilişkilerine dayanarak, PKK'yi kendisine bağlamayı, iradesine egemen olmayı denemek istiyor. Bu tür ucuz yöntemlerle bazı Kürt küçük-burjuva reformist çevrelerini kendi kapıkulları haline getirmeyi başarması, biraz olsun bu yönlü umutlarını arttırıyor! Bu tür iğrenç umutların kaynağında "geleneksel olarak Kürtler işbirlikçiliğe yatkındır" anlayışının izlerini bulabilmek zor bir şey olmasa gerekir.

Kürt hakim sınıflarının bir tarihsel işbirlikçilik ve uşaklık geleneklerinin olduğu, ulusal ve insani değerlerimizi beş metelik etmeyen soysuz çıkarları karşılığında işgalci güçlere peşkeş çektikleri doğrudur. Tarihleri boyunca, halkımızın engin direnişçiliğine karşılık, bu güçler sayısız efendi değiştirmişler; gelene ağam gidene paşam demişlerdir. Öyle ki, bu güçler hemen her zaman kendileri için yaşam kaynağını yabancı egemenlere sıkıca yamanmakta ve hatta onların içinde erimekte bulmuşlardır. Kürt küçük-burjuvazisi de bu sınıflardan türemedir, aynı ruhun takipçisidir. Kürt küçük-burjuva reformistlerinin, TKP'nin "ilişki kurma" anlayışına kolayca yatmaları da, onların bu işbirlikçi karakterlerinden, ayakta durabilmek için her dönemde dayanabilecekleri koltuk değnekleri aramalarından, enternasyonalizm maskesi altında her türlü kozmopolit ve işbirlikçi anlayışa dört elle sarılmalarından kaynaklanmaktadır. Ama TKP, Kürt hakim sınıfları ve onların geleneğinin devam ettirici güçleri olan küçük-burjuva reformistleri ile Kürdistan proletaryasını birbirine karıştırırken çok kötü yanılmaktadır. Kürdistan proletaryası her şeyden önce kendisinin ve halkımızın özgücüne güvenir ve PKK de Kürdistan proletaryasının öncü müfrezesidir. TKP'nin amacı PKK ile ilişki kurmak ise, bunun yolu proletarya enternasyonalizminin ilkelerinin tutarlı bir biçimde uygulanmasından geçer. Devrimci direnişçi mücadelesinin yükseltilmesinin önüne engeller dikmekten ve aynı amaçla didinip duran öteki güçlere her türlü desteği sağlamaktan değil. TKP'nin bu anlayışının proletarya enternasyonalizmi ile zerre kadar ilişkisi olamaz.

Burada reformist Kürt küçük-burjuva çevrelerine de bir kaç sözümüz var: Ulusal nihilizm üzerine kurulu ortaçağdan kalma en kötü türünden gericilik kokan ilişki tarzı ve anlayışlarla, kendi gerçek kimliğinizi herkese göstermekten başka bir yere varamayacağınız son derece açıktır. Halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesine daha ağır zararlar vermek istemiyorsanız, ortaya çıkışınızdan beri sürekli bir alışkanlık haline getirmek istediğiniz sakat ilişki üretme mantığınızı terketmelisiniz. Ayakta durabilmek için başkalarının size sunduğu çürük koltuk değneklerine dayanacağınıza, Kürdistan halkının özgücüne güvenmelisiniz. Kendinize birazcık saygınız varsa kendi gücünüze güven duymalısınız. Artık halkımızın kendi kurtuluşunu sağlamaya, bağımsızlığını ve özgürlüğünü kazanmaya yetecek gücünün olduğunu kabul etmek zorundasınız. PKK'nin önderlik ettiği geçmiş kısa süreli devrimci ulusal direniş mücadelesi, Kürdistan halkının gücünün nelere kadir olduğunun en dolaysız kanıtıdır. Yurdışında oluşturmaya çalıştığınız bütün tecrit çemberlerine rağmen, yeni dönemin üzerine büyük bir azim ve kararlılıkla yürüyen PKK'nin Kürdistan dağlarında ilk direniş kıvılcımlarını tutuşturması, düşmanın ve onun her renkten işbirlikçilerinin gelişmenin önüne çıkardıkları hiç bir engelin, halkın özgücüne güven ilkesi temelinde yükselen devrimci kurtuluş mücadelelerini dizginlemeye yetmeyeceğini ortaya koymuştur. Siz Avrupa kapısını tutarak PKK'yi tam bir kuşatma içine aldığınıza inanırken, halkımıza açılan Kürdistan kapısının açık olduğunu unuttunuz. Devrimciler bu kapının kapatılmasına asla izin vermediler, yığınlarla bağlarını koparmadılar. Onlar, "*kendilerini doğuran, emziren ve yetiştiren analarıyla, yığınlarla bağlarını korudukları için güçlüdürler. Ve, analarıyla, halkla bağlarını korudukları sürece, yenilmez olarak kalmak için her olanağa sahiptirler*"(4) Bunu hiç bir zaman aklınızdan çıkarmayın!

1960-1970 Dönemi: İcazetli Sol ve Tasfiyecilik!

1950'lerden başlayarak, emperyalizme bağımlılık içinde ekonomik ve siyasal alanlarda etkisini sınırsız bir biçimde geliştiren ticaret burjuvazisi ve toprak ağaları ittifakına karşı öteki burjuva kesimlerin bir tepkisi olarak ortaya çıkan 27 Mayıs Hareketinin sonuçlarından en çok işbirlikçi sanayi burjuvazisi yararlandı; ama aynı hareket, orta ve küçük-burjuvazinin de sınırlı bazı kazanımlar elde etmelerini sağladı. Kemalist diktatörlüğün faşist bir diktatörlük biçimine dönüşme süreci hızlanınca ve işbirlikçi-tekelci burjuvazinin iktidardaki etkinliği artınca, güçleri önemli ölçüde zayıflayan orta sınıflar da sol'a doğru kaymaya ve küçük-burjuva demokratlığı gelişmeye başladı. Özellikle 1965'ten sonra işbirlikçi-tekelci burjuvazinin gerici uygulamalarına karşı köylülüğün, işçi sınıfının ve aydın gençliğin muhalefetinde bir yükselme görüldü. Bu toplumsal kesimlerin sınıfsal çıkarlarını dile getirmeye çalışan ideolojik-politik eğilimler oluştu ve bu eğilimlerin ağır baskı ortamına yönelik eleştirileri de yükselmeye başladı. Ama bu eleştiriler, işçi sınıfı ve köylülüğün öz mücadelelerinin eseri olmayan ve daha çok devlet içindeki bazı orta ve küçük-burjuva kesimlerin çıkarlarını korumaya yönelik cılız demokratik ilke ve kurumlara dayanılarak geliştirilmekteydi. Böyle bir ortamda sosyalistler de bunları kendilerine dayanak yaparak demokrasi savaşımını yürütmek istiyorlardı. Başlangıçta legal olarak gerçekleştirilen bu çıkış, daha sonraları doğru devrimci temellere kavuşturulamadı. Mevcut rejime yöneltilen eleştiriler reformculuğu aşarak devrimciliğe ulaşamadı. Bilimsel sosyalizm küçük-burjuva sosyalizminin yerine geçirilemedi. Burjuva yasallığının dar çerçevesi içine sıkışıp kalmak, bu çerçevenin dışına çıkmamak adeta bir tabu olarak benimsendi. Reformist strateji ve taktikler yerine devrimci strateji ve taktikler gündeme getirilemedi. Kısacası, sosyalistler, kendilerine düşen görevleri yerine getirmenin bir hayli uzağında kaldılar.

1960'lı yılların ortalarından itibaren, sosyalizm adına hareket eden güçler de içinde olmak üzere, ağırlıklı olarak Türkiye İşçi Partisi (TİP) tarafından temsil edilen bu süreçte öne çıkarılan demokrasi hareketinin programı, tam anlamıyla reformist bir küçük-burjuva program oldu. Devrimci Marksizm-Leninizm teorisi, siyasal programı, stratejisi ve taktikleri ile demokrasi hareketi içinde etkinliğini hissettirmeyi başaramadı. "Burjuva demokratik hakları kullanma" ve "Türkiye'de burjuva demokrasisinin sınırlarını genişletme" adı altında, yaşama gücünü 27 Mayıs Anayasasının tanıdığı geçici bir takım haklarda bulan icazetli sol, böylelikle kendi kendisini bir kez daha tasfiye etti. Türkiye Solunun tarihten ders çıkarmama becerisini tekrarlayan icazetli sol, demokratik hareketin stratejik müttefiği olarak CHP'yi gördü. Geniş devrimci-demokratik muhalefet potansiyelini sosyal-demokrat olarak nitelendirdiği bu partinin potasında eritti.

Halbuki, aynı dönemde Küba ve Vietnam gibi yeni-sömürge ülkelerde proletarya önderliğinde geliştirilen demokratik halk devrimleri zafere götürülmüş ve halk demokrasileri kurulmuştu. Bu devrimlerin sonucunda yeni-sömürge ülkelerdeki devrimlere ilişkin zengin bir mücadele deneyimi ortaya çıkmıştı. Ama icazetli sol, bu örneklerden olumlu dersler çıkarmayı ve onların çizdikleri yolda ilerlemeyi aklına getirmedi. Dünyanın bir çok ülkesinde yeni-sömürgecilik sistemine karşı başarılı halk savaşlarının yükselmekte olduğu böyle bir dönemde, Türkiye'de sözümona iktidarı fethetmenin temel aracı olarak parlamento, temel mücadele biçimi olarak da seçim kavgaları gösterildi.

Aynı dönemde Kürdistan sorununa yaklaşım biçiminde de TKP'nin bakış açısının üzerine çıkılamadı. T-KDP ve DDKO gibi Kürt feodal-kompradorlarının ve onlardan kaynaklanan gençliğin kuruluşlarının da etkisiyle, "Doğu'da jandarma baskısına son" çağrıları yapıldıysa da, bundan daha ileriye gidilemedi. Sosyal-şovenizmi aşarak Kürdistan sorununu ortaya çıkarmak ve Türkiye devrimci-demokratik hareketinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi gibi güçlü bir müttefiğini görmek yerine, burjuvazinin sorunu bitirme ve külleme çabaları olduğu gibi kabul edildi. İşbirlikçi-tekelci burjuvazi ile Kürdistan sorununa yaklaşım biçimine ilişkin ufak tefek görüş ayrılıkları kabataslak şu şekilde dile getirilmekteydi: "*Doğu'da geliştirdiğiniz kapitalizm, açtığınız kültür kurumları Kürtleri zaten Türkleşme sürecine sokmuş. Siz isteseniz de istemezseniz de sürecin bu yönde işleyeceği açıktır. Siz ise, jandarma dipçiğine başvurmakla, esas olarak kendiliğinden kaynaşma, bütünleşme yönünde işleyen süreci kesintiye uğratıyorsunuz. Biz de Kürtlerin Türkleşmesinden yanayız. Ama sizin uyguladığınız yöntemlerle değil, daha demokratik yöntemlerle*" Türkiye sosyalist ve demokratik hareketinin Kürdistan sorunu konusundaki anlayışı da (!) tamıtamına böyleydi.

1970'lere doğru gelindiğinde işbirlikçi-tekelci burjuvazi sert baskı yöntemlerini gündeme getirerek açık faşist diktatörlüğe yönelirken, Türkiye sosyalist ve demokratik hareketi içinde küçük-burjuva reformist eğilim ile devrimci sosyalist eğilim arasındaki ayrışma da hızlandı. Türkiye'de demokrasi savaşımının ancak proletarya partisi önderliğinde, işçi-köylü ittifakı temelinde ve halk savaşı yöntemiyle geliştirilebileceği kavranmaya başlandı. Buna paralel bir biçimde reformist küçük-burjuva eğilimin bütün engellemelerine rağmen, sürekli olgunlaşan objektif koşulların da bir dayatması olarak, yaygın kitlesel hareketler, işçi sınıfının grev, işgal, yürüyüş vb. türünden eylemleri, köylü nitingleri ve devrimci gençliğin boykot, işgal, yürüyüş türünden eylemleriyle süren gençlik hareketi önemli boyutlar kazandı. Ama devrimci sosyalist eğilim, henüz yeterince maddi bir güce dönüşemeden, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin tezgahladığı 12 Mart faşist-askeri darbesiyle ağır yaralar aldı. Devrimci eğilimin önderleri, 12 Mart faşist rejimi tarafından katledildi.

"*1970'lerin başında Türkiye'de gelişen devrimci eğilim içinde THKP-C Hareketini ve Mahir Çayan'ın devrimci çalışmalarını anmak gerekir. Mahir Çayan'ın teorik ve pratik çalışmalarında, doğru bir çağ anlayışını, Marksizm-Leninizmin ilkelerinin sistemli bir kavranışını, Türkiye'de proletaryanın öncü müfrezesinin yaratılması ve bunun önderliğinde demokratik halk devriminin gerçekleştirilmesinin samimi, sorumlu ve ilkeli yaklaşımını bulmak mümkündür. Ancak Mahir Çayan da, TİP reformizmine ve MDD çizgisini savunan eğilimlerin oportünizmine karşı yürüttüğü mücadelede belli doğru yaklaşımlar ortaya çıkarmışsa da onların etkisinden tamamen kurtulamamış, yukarda belirttiğimiz hata ve eksiklikleri aşamamış, yeterli bir anlayış ortaya çıkaramamış ve bunların sonucunda hareketi ezilmekten kurtaramamıştır. Yine bu dönemde devrimci bir gençlik grubu olarak ortaya çıkan THKO ile, devrimci bir köylü hareketi olarak ortaya çıkan TKP/ML de burjuvazinin faşist saldırılarına karşı direnmelerine rağmen, teorik ve pratik alanda çeşitli hata ve eksiklikleri nedeniyle yenilmekten kurtulamamışlardır. Ve böylece, 1971-72 yıllarında, Türkiye sosyalist ve demokratik hareketi devrimci ve reformist kanatlarıyla birlikte ezilmişlerdir.*"(5)

Soylu bir biçimde direnmesine rağmen, devrimci eğilimin yenilgiye uğramasının bir çok nedeni vardı. Her şeyden önce, bu eğilim doğru bazı görüşler geliştirmesine karşılık, güçlü bir proletarya partisi yaratamadı. Bunun için yeterli bir teorik çerçeve çizemedi; bir siyasal program formüle edemedi. Yeterli bir stratejik anlayış geliştiremedi; doğruya epeyce yaklaşan anlayışını da yeterli ve doğru devrimci taktiklerle hayata geçiremedi. En önemlisi de Kemalizmi doğru değerlendiremedi. Türkiye'de faşizmin geliş tarzı (Kemalizmin faşizme dönüşmesi) yeterince kavranamadı.

Kemalizmin sol bir akım olarak görülmesi, burjuvaziye karşı tavır alışta ciddi yanılgılara yolaçtı. Türkiye'de işçi-köylü ittifakının temel alınması yerine, köylülükten önce pratikte "liberal" burjuvazi müttefik olarak alındı. Kürdistan sorunu karşısında doğru ve tutarlı bir yaklaşım geliştirilemedi. Bütün bu teorik, stratejik ve taktik hata ve eksiklikler, 12 Mart faşizmi karşısında devrimci eğilimin ezilmesinin zeminini hazırladı.

1970-1980 Dönemi: Soldaki Tasfiyeciliğin Derinleşmesi!

Yukarda da belirttiğimiz gibi Türkiye sosyalist ve demokratik hareketi, 12 Mart faşizmi ile noktalanan tarihsel dönemeçte bir kez daha ağır bir yenilgiye uğradı. Yaşamaları halinde atmış oldukları olumlu adımları daha da ileriye götürmeleri olasılığı yüksek olan devrimci hareketin önderleri, faşist rejim tarafından alçakça katledildiler. Sol hareketi tasfiye etmek için, Kemalizmin hemen her dönemde kullanageldiği klasik taktiği yeniden gündeme getiren işbirlikçi-tekelci burjuvazi, küçük-burjuva ögeleri terörle sindirip hareketten uzaklaştırırken, şehit düşen devrimci önderlerin esir aldığı yol arkadaşlarını "islah etme"ye çalıştı. Bilinen bu taktik, kısmen de olsa başarı sağladı. Eski dönemin önde gelen "devrimcilerinden" bazıları, en ödlek ve en çıkar düşkünü olanları utanmazca döneklikle saptılar. İçlerinde açıkça Demirel türünden burjuva siyaset adamlarına bedavadan övgüler yağdıranlar bile çıktı. Ama en çirkin olanı karşı-devrim tarafından islah edilen bir kesimin, bir yandan geçmişin devrimci mirasına sahip görünürken, öte yandan bu tutumla bağdaşması olanaksız bir biçimde geçmişin direniş ruhuna küfrederek, sözümona yeni tezlerle ortaya çıkmalarıydı. Geçmişte atılan olumlu adımları daha üst bir biçimde devam ettirmek yerine, en rezilce tasfiyecilik yoluna sapmak olan bu eğilim, 1975'ten sonra ilk etapta THKP-C içinde "Halkın Yolu", THKO'da "Halkın Kurtuluşu", TKP/ML içinde de "Halkın Birliği" tarzındaki çıkışlarla kendini gösterdi. İdeolojik gıdasını "Aydınlık" tasfiyeciliğinden alan ve daha sonraları ağırlıklı olarak "TİKP" çatısı altında birleşen bu grupların başını çektiği tasfiyecilik hareketi, "üç dünya teorisi" ve "sosyal emperyalizm" bayrağı altında yürütüldü. 1970'lere gelindiğinde ortaya çıkan devrimci eğilimin gelişmesini engellemek amacıyla boy veren "PDA Hareketi", 12 Mart faşizminin çarklarından geçtikten sonra sosyalizm maskesi altında faaliyette bulunan bir **milis hareketine** dönüştü.

Bu görüşlerimizin doğruluğunun en açık kanıtı, tasfiyeciliğin bu cephesinin başını çeken, "TIKP"nin önderlerinin, 12 Eylül faşist-askeri darbesinden sonra çıkarıldıkları mahkemelerde, 1975'ten sonra yükselen "bölücülük ve yıkıcılık" adını verdikleri devrimci direnişe karşı mücadelede devlete büyük hizmetlerde bulunduklarını savunmaları ve faşist cuntanın elebaşlarını bu eylemlerine tanık olarak göstermeleriydi. Bu samimi ve gerçek beyanl... doğal olarak faşist generaller tarafından da onaylandı. Gerçekten de bu cephe, ağırlıklı olarak 1979'dan başlayarak, Kürdistan'da yükselen Ulusal Kurtuluş Hareketine ve onun önder gücü olan PKK'ye karşı Türk sömürgeciliği ile aynı cepheden çılgınca bir savaş yürüttü. "Bölücülüğe karşı mücadele" sözkonusu olunca, Kemalizmin iliklerine dek işlediği, devlete kulluk düşüncesini aşamayan bazı Türkiye sol çevreleri, "TİKP-Aydınlık" tasfiyeci-milis hareketinin devrim düşmanı yüzünü bir türlü görmek istemediler. Bu milis çetesini, son derece açık bir biçimde yürüttüğü karşı-devrimci faaliyetlerine rağmen, halk güçleri arasında görmeye devam ettiler. Böyleleri acaba bugün de PKK'nin "TİKP" milis çetesine karşı mücadelesini hala "sol içi çatışmalar" biçiminde mi değerlendirmektedirler? Bu soruyu sormamız gerekiyor; çünkü, PKK'nin devrimcilere karşı şiddet kullandığı teraneleri aynı çevrelerden şimdilerde yeniden yükseltiliyor. Gerçekte ise, eğer kendilerinde birazcık insani duygular kalmışsa, herşeyin bu denli açıkça ortaya çıkmasından sonra azıcık utanmaları gerekir.

12 Mart faşist-askeri darbesi ile mevcut devrimci çıkışı ezen ve devlette faşist odaklaşmayı güçlendiren işbirlikçi-tekelci burjuvazi, 1973 seçimleri ile yeniden seçimli-parlamentolu yönetime geçmekte ciddi bir sakınca görmedi. Aynı dönemden başlayarak, devrimci mücadele de yeni bir gelişme sürecine girdi. Özellikle 1975'ten sonra sendikal mücadele düzeyinde ve ekonomik-demokratik haklar uğruna işçi sınıfı hareketi hızlı bir gelişme gösterdi. İşçi sınıfı hareketi ile bağlar kurma durumundan uzak ve ağırlıklı olarak yükselen aydın-gençlik hareketi içinde, Marksizm-Leninizm adına yola çıkan çok sayıda ideolojik grup oluştu. Ama bu gruplaşmalardan hiçbiri geçmişin ve en başta da 1971'de uğranılan yenilginin ciddi bir değerlendirmesini yapamadı. Devrimci geçmişin hata ve eksikliklerini doğru ve açık bir biçimde ortaya koyarak, bunun gerekli kıldığı devrimci çalışma tarzı içine giremedi. –Teorik ve politik çalışmada yüzeysellik ve kısırlık, örgütsel ve pratik çalışmada plansızlık, darlık, ciddi yapılanmalar yaratmaktan kaçış, parçalanma ve grupçuluk– 1973 sonrasında Türkiye devrimci-demokratik hareketinin içinde bulunduğu gerçek durum böyleydi.

1978'lere gelindiğinde, emekçi halk yığınlarının düzene karşı muhalefetinde muazzam bir artış görülmesine ve işbirlikçi-tekelci burjuvazi resmi devlet güçleri ve sivil uşakları eliyle tezgâhladığı Maraş katliamını bahane ederek sıkıyönetim uygulamaları altında açık faşist diktatörlüğe geçişin hazırlıklarını yoğunlaştırmasına rağmen, devrimci-demokratik cephede bu gelişmeleri karşılayabilecek ciddi bir değişiklik meydana gelmedi. Başını TKP'nin çektiği TİP ve TSİP gibi küçük-burjuva reformistleri, Kemalizmle geleneksel uzlaşma mantığını en berbat bir tarzda devam ettirerek, CHP'nin de dahil edilmesiyle sözde demokrasi güçlerinin birliğini sağlamaya çalıştılar. Ama bu tür çabalar Ecevitçilikten olumlu karşılık görmeyince, "UDC" ('Ulusal Demokratik Cephe') girişimleri sonuçsuzluğa mahkûm oldu. "TİKP"in önderlik ettiği "sosyal-emperyalizm" ve "sosyal-faşizm" teraneleriyle ortalığı bulandıran bazı grupların durumuna gelince, bunların "sosyal-emperyalizm" ve "sosyal-faşizm" hayaletine karşı Don Kişotça mücadele etmekten başka bir dertleri zaten yoktu. Aynı kaynaklı gruplardan bazıları teoride faşizme karşı mücadeleden söz ettilerse de, pratikte devrimci-demokratik güçlere karşı savaşımı sürdürmekten öteye gidemediler. THKP-C, THKO ve TKP-ML'nin devrimci-direnişçi mirasının gerçek takipçileri oldukları iddiasıyla sahneye çıkan ve görünürde bir hayli aktif olan bir kısım gruplar da son derece sekter ve adeta tarikat yapılanmalarını andıran örgütlenmelere dönüştüler. Bu türden gruplar, geçmişin olumlu çıkışlarını kendilerine temel alarak doğru bir politik ve pratik çizgi belirleyecekleri ve doğru bir kitle çalışması geliştirecekleri yerde, kitle çalışması ve mücadelesinden kopuk bir kör şiddet ortamı içine girdiler. İlk iki gruplaşma sağdan tasfiyeciliği derinleştirirken, bu üçüncü kesim "sol" sekter tavırlarıyla sonuçta aynı çizgiyle birleşti. Tasfiyeciliğe "sol"dan ulaştı.

Burada özel olarak Dev-Yol'un üzerinde biraz durmamız gerekiyor: Mahir Çayan'ın önderliğindeki THKP-C Hareketinin devrimci mirasına konan Dev-Yol, aynı temelde ortaya çıkan çok geniş bir sosyalist potansiyele rağmen, belirtilen potansiyeli devrimci bir proletarya partisi içinde örgütlemekten ısrarla kaçınarak, Türkiye sosyalist ve demokratik hareketine karşı en büyük suçlardan birini işledi. Öyle ki, bugün faşist cuntanın mahkemelerinde yargılanan Dev-Yol Hareketinin önder düzeydeki kadrolarından biri *"tarih bizi suçlayacaksa faşizme karşı örgütlendiğimiz için değil, örgütlenemediğimiz için suçlayacaktır. Evet aslında bizim suçumuz örgüt kurmak değil, örgüt kuramamaktır"* (6) diyerek, bu gerçeği kendi ağzıyla itiraf etti.

Binlerce kadrosu, yüzbinlerle ifade edilen geniş taraftar kitlesiyle kitlelerin kendiliğinden hareketinin kuyruğu olmaya yemin etmiş, artçılığın en kötü biçiminin üzerine öncü etiketini yapıştırmakla övünen örgütsüz bir "öncü"; faşist savcının hazırladığı iddianamede kendilerinin mevcut olmayan bir örgüte bağlanmak istendiğini, oysa "Devrimci Yol" dergisinin görüşlerini paylaşmaktan başka aralarında herhangi bir resmi örgüt bağının bulunmadığını söyleyen, faşist cuntanın zindanlarını dolduran onbinlerce devrimci-ilerici savaş esiri; çok geniş bir kitlesel potansiyelin düzene karşı ayağa kaldırılması, ama 1978'lerden sonra devleti bir biçim değişikliğine uğratma doğrultusunda hızla yol alan işbirlikçi-tekelci burjuvazinin düzenlediği 12 Eylül faşist-askeri darbesi karşısında örgütsüz ve hazırlıksız yakalattırılması – Dev-Yol'un yaptığı bundan başka bir şey değildi. Bu en korkunç türünden bir tasfiyecilik değil de nedir?

70 direnişçilerinin attıkları olumlu adımlardan biri de, bu konudaki ulusal-inkârcılık perdesini yırtarak halkların özgürlüğü sloganı ile ortaya çıkmalarıydı. Onlar karşı-devrimle savaşın ortasında, faşist cellatlar tarafından çıkarıldıkları idam sehpalarında son nefeslerinde bile bu inançlarını haykırdılar. Ama onların döktükleri kan deryasının üzerinde siyaset yapanlar, bundan bir adım bile ileri gidemediler. Mevcut grup ve örgütlerden hiçbiri, Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin biribiriyle ittifakı ve cepheleşmesi sorununa da doğru ve tutarlı bir yaklaşım getiremedi.

Kısacası mevcut muazzam devrimci potansiyele ve kitlelerin güçlü muhalefetine karşılık, kapsamlı bir teorik çalışma yapmamakla, bu temelde bir politik program hazırlayarak proletaryanın öncü müfrezesini inşa etmemekle, cephe ve ittifakları doğru belirlememek ve bunun için ciddi adımlar atmamakla, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı doğru tutum takınmamakla zaten önemli ölçüde tasfiye olma sürecine giren sol gruplar ve örgütler 12 Eylül faşizminin sert darbeleri karşısında ağır bir bozguna uğradılar. Sosyalist ve demokratik hareketin affedilemez nitelikteki olumsuzluk, eksiklik ve hatalarından yararlanan faşist generaller çetesi, giriştiği askeri darbeyi kolaylıkla başarıya götürebildi; hiçbir ciddi direnişle karşılaşmadan halkın muhalefetini bastırabildi. Örgütlerin girdikleri tasfiyecilik sürecini terör ve işkence uygulamaları ile daha da hızlandırarak derinleştirdi. Böylece başından beri Türkiye sol'una egemen olan tasfiyecilik geleneği bozulmadan kaldı ve sol hareket bir kez daha başlama noktasına yeniden döndü.

Türkiye sosyalist hareketinin 1980'li yıllara gelinceye kadar küçük-burjuva sınıf temelinden esas olarak ayrılmadığını belirttik. Bu hareket, orta ve küçük-burjuvazinin soldaki uzantısı biçiminde ortaya çıkması dolayısıyla oportünizmden kurtulamadı. Sosyalist harekete damgasını vuran oportünizm, "işçi sınıfını, burjuva siyasetinin ve burjuva ideolojisinin sultası altına" soktu. Karşı-devrimin her saldırıya geçişinde, kararsız yalpalayan tutumu ile, sosyalizme "karasevda" misali bir tutkuyla ona en alçakça ihanet arasında hızla gidip gelen küçük-burjuva devrimden ve sosyalizmden yüz çevirdi. Böylesi tepki dönemlerinde, sosyalist hareket içinde hemen her defasında –onların karikatürü tarzında da olsa–, yeni Şevket Süreyya'lar, yeni Vedat Nedim'ler ortaya çıktı. Bunlardan kimileri doğrudan doğruya ilk asılları gibi devrim düşmanlarının safına geçti; bir kısmı ihaneti en son noktasına kadar vardırarak ajan-provakatör faaliyetlerde bulunmak üzere çeşitli gruplar ve örgütlere sızdı. Diğer bir kesimi ise, rejimle iyi geçinebilmek amacıyla, proletaryanın ve emekçi kitlelerin devrim yoluna girmesini engellemek **amacıyla** yoğun çabalara girişti. Uzun bir süre boyunca küçük-burjuva oportünizmine alternatif olabilecek bir devrimci akım, proletaryanın gerçek devrimci eğilimi ortaya çıkmadığı için de, oportünizmi kullanan Kemalizm, sosyalist harekete istediği gibi yön verdi. Sosyalist hareket, kemalist rejimin denetim alanı dışına çıkamadı. Devrimci eğilim, ilk filizlerini sürdürdüğü anda da tüm gücüyle saldırıya geçen karşı-devrim fırtınası karşısında kendisini koruyamadı, ezildi.

İdeolojik cepheden de saldırılarını sıklaştıran kemalist rejim, Marksizm-leninizmi gözden düşürmek için elinden geleni ardına koymadı. Geçmişte TKP'nin, iktidardaki Kemalizmin safına geçen kurmayları, kemalist ideolojinin savunuculuğunu yapmayı en önde üstlendiler. Turancılıkları ve Türkçülükleri ile, Komünist Enternasyonal'e karşı isyan bayrağını açan ilk parti olmalarıyla, komünizme karşı savaş açmalarıyla övündüler. İdeolojik cepheden faşist-kemalist rejimin başlattığı bu savaş, 1970'li yıllarda sosyalist hareket içinde "sosyal-emperyalizm" ve "üç dünya teorisi" maskesi altında sürdürüldü. Bununla bir yandan sosyalizme, sosyalist sisteme düşmanlık körüklenerek, sosyalizmin ve devrimin kitleleri mücadele saflarına itici gücü baltalanırken, öte yandan önemli bir devrimci potansiyel sahte hedeflere kanalize edilerek aktif devrimci mücadeleden alıkonuldu. Bugün aynı savaş "yenicilik" paravanasının arkasına sığınılarak sürdürülmek isteniyor. Kökleri Bernsteinizme dayanan eskimiş ve ölmüş tezler, Troçkizm ve Euro-komünizmle takviye edilerek "yeni tezler" biçiminde politika pazarına sürülmeye çalışılıyor. Ama ne yazık ki böylesi mallara rağbet gösterebilecek müşteri bulmak, artık eskisi gibi kolay olmayacaktır. Çünkü Türkiye'de küçük-burjuva demokrasisi ve sosyalizminin maddi temeli önemli ölçüde ortadan kalkmıştır. Yeni dönemden güçlenerek çıkacak güç proletarya hareketi olacak, küçük-burjuva muhalefeti bile ancak bu temelde anlam bulabilecektir. Bu, iyi bilinmek ve hesaplar ona göre yapılmak zorundadır.

DEVAMI GELECEK SAYIDA

Baştarafı 4. Sayfada

Şemdinli'den Son Haberler

tedir. Böylesi bir zor temelinde örgütlenen milis yapının kof olacağı şimdiden açığa çıkmaktadır.

Hakkari yöresinde geçen yıl, yöre ileri gelenleri, aşiret reisleri ve feodallerin katıldıkları toplantılarda bu konuda bazı kararların alınmış olduğu pratikte açıkça gözlemleniyor. "Milisleştirme planı" devletin açık askeri-faşist zor dayatmaları sonucu geliştirilmeye **çalışılıyor. Hakkari alanında** bir-iki aşiretin gönüllü silah alma eğilimi olsa da, çoğu aşiret ve kabile birimleri devletin dayatmaları ile sindirilerek böyle bir tutuma zorlanıyor. Sömürgeci devlet, kendilerine başka hiçbir alternatif bırakmıyor. Şemdinli yöresinde, köyleri basan askeri birlikler, beraberlerinde getirdikleri fazla silahları hemen köyde göze kestirdikleri kişilere veriyor ve onlara askeri elbiseler giydirerek, önlerine katıp dağları aramaya çalışıyorlar. Bu alanda Rübarak, Rizê ve Kelet köylerine 150 kadar silah verildiği ve bu silahların "ingiliz 11'lisi" diye anılan mavzerler ve G-3 piyade tüfekleri olduğu bildirilmektedir.

Bu arada, alanda bulunan bazı aşiretler silah almayı kesinlikle reddettiler. Bu aşiretler üzerinde baskı ve teslim alma çabaları yoğunlaştılarak, işkencenin yanısıra ekonomik olarak da baskı uygulayarak silah almaları sağlanmak istenmektedir. Yüksekova kesimindeki aşiretlere de 1500 dolayında silah dağıtılması planlanmaktadır.

Böyle bir milis gücün oluşturulmasını, halk kitleleri nefretle karşılamaktadırlar. Bunların Irak "cahş"larından daha kişiliksiz ve karaktersiz olduklarını belirterek, kendilerine "cahşê bê pere" (maaşsız uşaklar) ismini takmışlardır. Birçok genç, "*eğer bizi de silah almaya zorlarlarsa, silahı alıp yanınıza geleceğiz*" diyorlar devrimcilere. Bir kısmı da silah almayı reddetmişlerdir. Silah almayı reddedenlere komutanlar, "*sizin un, şeker, gaz vb. ihtiyaçlarınızı keseriz*" tehdidinde bulunmakta, ancak köylüler, hiç çekinmeksizin, "*biz de o durumda çocuklarımızı alıp ya İran'a, ya da Irak'a gideriz. Bunu da kabul etmiyorsanız o halde bizi öldürün*" demektedirler.

HALKIMIZ KENDİ YOLUNU GİDEREK DAHA NET GÖRÜYOR!

Kürdistan'da geliştirilen eylemlerin şahsında ortaya çıkan yeni koşullar, Kürdistanlı halk kitlelerinin moral-psikolojik şekillenmesi üzerinde derin etkiler bırakmış, devrimci mücadelenin üzerinde şekilleneceği zemini daha da net olarak ortaya çıkarmıştır. Bu süreçte, devrimin otoritesi ile faşist sömürgeciliğin otoritesi arasındaki zıtlık, kendini şiddet ortamında karşı-karşıya getirmiştir. Gelişen devrimci şiddet, faşist-sömürgeci zor ile daha yakıcı bir düzeyde çarpışmış, halk kitleleri bu ortamdan etkilenerek kendi eğilimlerini daha iyi yansıtır olmuştur. Genel olarak halk ve özel olarak da **köylü kitlelerinin yapısında, bugün hakim olan yön, devrimci direnişe sahip çıkmak ve bunun daha da güçlendirilmesinden yana olmaktır. Ancak, mücadeleyle henüz tanışmış olan çevrelerde, sömürgeci baskıların yarattığı belirli bir çekimserlik havası da gözlemlenebilmektedir. Bunun en temel kaynağı, gelişmelerin varacağı noktayı kestirememe ve bilinç yetersizliğidir. Gelecek günlerin ortaya neler çıkaracağı konusunda içinde bulunduğu eğitimsizlik ve deneyimsizlik, böyle bir durum da ortaya çıkarabilmektedir. İçinde bulunulan aşamada bu olağan bir durumdur. Politik-eylemsel atılım ve silahlı propaganda faaliyeti sürdürüldükçe ve düşmana daha büyük darbeler vuruldukça bu çekimserlik, yerini mücadeleye daha büyük bir güvenle yaklaşmaya terkedecek ve giderek daha geniş halk kesimleri ulusal kurtuluşçu saflara çekilebilecektir.**

Düşman, bugün halk üzerinde ikili bir politika gütmektedir. Bir yandan, eylemlerin etkisinin halk kitleleri içinde derinliğine nüfus etmesinin ve eylemsel atılımın örgütlenmeye dönüştürülmesinin önüne geçmek için yurtsever halk kesimlerine yönelik olarak baskı uygulamalarına hız verirken, diğer taraftan da bazı aşiret ve köy birimlerini satın almak umuduyla vaatlerde bulunmakta, işkenceden çok gözdağı ve gövde gösterisi ile yetinmektedir. Yani bu alanda "şeker-kamçı" politikasını içiçe uygulamaktadır. Özellikle eylem alanlarına, yakın yörelerde "kamçı politikası"na ağırlık vermektedir.

Bu politikanın en acımasızca uygulandığı köylerden biri Şemdinli'nin Şapatan köyü idi. Eylemin hemen ertesi günü köye gelen komando birlikleri, çocuk-yaşlı, kadın-erkek demeden tüm köy halkını bir meydana toplayarak, rastgele tekme, tokat ve küfürlerle tüm kinlerini halkın üzerine kustular. Daha sonra, birçok genci tutuklayıp merkeze götürmeye kalkıştılar. Bunun üzerine köy kadınları harekete geçerek, dövülen, küfredilen evlatlarını, kardeşlerini, eşlerini sömürgeci canilerin elinden almak istediler. Kadınlardan korkmaya başlayan faşist yüzbaşı, onların durdurulması için köy muhtarından yardım istemek zorunda kaldı. Erkeklerin dövülmeyeceği sözünü alan kadınlar eylemlerine son verdiler. Ancak daha sonra karakola götürülen erkeklere görülmemiş baskılar uygulandı, birçoğu tutuklanıp Diyarbakır işkencehanelerine gönderildiler.

Düşman, ele geçiremediği Şapatanlı birçok genci ele geçirmek ve kadınlardaki direniş ruhunu kırmak için kadınları da tutuklamaya başladı. Ancak, bu yöntemle hiçbir genç gidip teslim olmadığı gibi, kadınların direnişi de arttı. "*Git oğlunu getir, yoksa seni Diyarbakır'a götürürüz*" tehdi**dine karşılık bir ana; "*köylülere ve*** *kadınlara karşı kahraman kesiliyorsunuz, ama peşmergeler Şemdinli'yi bastıklarında, onları öldürmek, tutuklamak bir yana, tek kurşun bile sıkamadınız. Hatta saklanacak delik aradınız. Artık ne mal olduğunuzu öğrendik, sizden korkmuyoruz*" cevabını verdi. Yine kocası sömürgeciliğe karşı savaşmak için evden ayrılan bir kadına; "*git, kocan dağdaymış, onu ikna et ve bize getir*" demeleri üzerine, kadın kendileriyle alay ederek; "*onu getirmeye gücüm yetmez. Siz gidipte getiremiyor musunuz!?*" dedi. Bunun üzerine araya giren bir başka subay, kadınlardan duyduğu korkuyu şöyle ifade etmekteydi: "*Komutanım, bu cadı ile fazla uğraşma. Bu, dağa kocasını getirmeye değil, ancak bize karşı savaşmak üzere gidecek türden bir kadındır.*" Gerçekten gelişmeler, sömürgecilerin baskı ve tehditlerinin artık eskisi kadar sindirici bir rol oynayamadığını, tam tersine gittikçe halkımızın baskı ve zulme karşı ayağa kalkma eğiliminin daha da güçlendiğini ortaya koymaktadır. Bunun böyle olduğu, baskılara karşı her geçen gün yeni yeni alanlarda halkımızın takındığı direnmeci tutum ve halkın bilinçlendirilmesi, örgütlendirilmesi ve savaşa çekilmesi faaliyetlerinin boyutlarında açıkça görülmektedir.

Tüm bu baskı ve zorluklara karşın devrimci çalışmalarımız ve eylemlerimiz devam edecektir. Zaten mücadelenin kendisi de bu zorluk ve olumsuzluklara karşı değil midir? Zorluk, baskı, yokluk ve olumsuzlukların olmadığı yerde devrimci mücadele de olmaz. Biz halkın artan kin ve öfkesine dayanarak daha büyük eylemler ve daha gür sesler çıkaracağız. Artan baskılar TC'ye bundan başka hiç bir şey kazandıramayacaktır. Bizim dağlarımız, vadilerimiz, köy ve şehirlerimiz artık onların rahat dolaştığı alanlar değil, gelip öldükleri alanlar olacaktır. Biz halk olarak bu gerçeğe böyle inanıyoruz. TC ve dünya kamuoyunu da buna inandıracak güç ve kudrete sahibiz.

Ekim-1984

Baştarafı 10. sayfada

ULUSAL DİRENİŞ GECESİ MÜCADELENİN GÜCÜNÜ BİR KEZ DAHA GÖSTERDİ

metçik" efsanesi yerle bir olmuştur. Cumhurbaşkanından ordu komutanlarına, başbakandan bakanlara ve parti başkanlarına kadar sömürgeci burjuvazi ve ordunun tüm sözcüleri peşpeşe Kürdistan'a gelip açığa çıkan bu çürümüşlüklerini gizlemeye çalışmışlar, halka gözdağı vermek istemişler, çeteleı oluşturmaya kalkmışlar, olmadık iddialar ileri sürmüşler ve hatta kendi kontr-gerilla gruplarına katliam yaptırıp devrimcilerin üzerine yüklemeye çalışmışlardır. Ama sonuç nedir? Tüm bu yaptıkları ve sözlerine artık kimler kulak kabartmaktadır. Tabii ki halk değil. Halk kitleleri dostu ve düşmanını artık çok iyi tanımaktadır. Bu nedenledir ki hiçbir alçakça iddia ve karaçalma onları PKK etrafında daha fazla kenetlenmekten alıkoyma maktadır.

Öyleyse şu bizim zavallılara da ne oluyor? Küçük-burjuva reformistleri, PKK hakkında söyledikleri her söz ve yöneltikleri her saldırıyla daha da sefilleşmiyorlar mı? Bir türlü inanmak istemedikleri gerçeği, biz kendilerine bir kez daha hatırlatalım. PKK kitleselleşmiş bir Harekettir. PKK'nin ideolojik-politik çizgisi artık kitlelerin elinde bir savaş ve kurtuluş yoludur. Kendisini dayatan bu gerçek artık hiç kimse tarafından inkar edilemez. Ve bu, gerek Kürdistan ve gerekse Kürdistanlı emekçilerin bulunduğu alanlarda değişmez bir gerçektir. PKK'ye karşı ittifaklar halinde cihad açmış bulunan bir çok güç şimdi kendilerine sormalıdırlar! Provokasyonu meşru göstermek ve devrim çizgisinin tasfiyesi için ortak bir şekilde bu kadar yoğun bir faaliyet yürüttükleri ve Avrupalı bazı dostları da arkalarında olduğu halde, nasıl olup da PKK tek başına en az onların toplamı kadar bir kitleyi 12 Eylül protestosunda miting alanlarında yürütmüş, binlerce insan hep bir ağızdan direniş sloganları atmış, önderliğe ve şehitlere sahip çıkmış ve nasıl olup da bu güçler, 15 Ağustos eylemlerine "provokasyon"dur diye gözden düşürmeye çalıştıkları halde 1 Aralık günü akın akın insan, **Ulusal Direniş Gecesine** koşmuş ve direniş sloganlarıyla PKK'ye ve eylemlere sahip çıkıp, teslimiyeti öneren her türlü yolu lanetlemiştir. Bunun bir izahı olsa gerektir. Oysa PKK, halka hiç de güllerle döşeli bir yol vaadetmedi, direniş yolunun acı ve işkencelerle döşeli olduğunu açıkça söyledi. Halka kurtuluş için kendi gücüne dayanmasını, gerektiğinde boğazından keserek mücadeleye katkıda bulunmasını, buna mecbur olduğunu söyledi. Fedakarlık, fedakarlık daha çok fedakarlık çağrılarından başka, hiç de mutluluk vaadetmedi. Analar ve babalardan evlatlarını devrim için yetiştirmelerini, gençlerden hayatlarının en filiz çağında halkın çıkarları için gerekirse ölüme hazırlanmalarını istedi. Yaşlılardan çocuklara varıncaya kadar herkese devrim için, ulusal direniş için yaşama, bu uğurda her türlü acıya katlanma çağrısı yaptı. Ve PKK, kendi bağımsızlığı için savaşan bir halk konumuna ulaştığımız oranda yaşam hakkımızın olacağını, ancak böylesi bir yaşamın onurlu bir yaşam olduğunu söyledi. Köleliğin ve uşaklığın kabul edilmez bir onursuzluk ve namussuzluk olduğunu her fırsatta haykırdı. Ve halka onurlu bir yaşam için savaş çağrısı yaptı.

Şimdi, küçük-burjuvazinin satılmış ağızlarının iddiaları kaç para eder? Kitleler bu çağrıya gereken cevabı vermişlerdir. **Ulusal Direniş Gecesinde, "Yaşasın Ulusal Direniş Mücadelemiz", "Yaşasın PKK", "Bijî Serok APO"** sloganlarını haykıranlar, 15 Ağustos'un çağrısına cevap vermek üzere koşan yurtsever emekçilerdir. Ama bazılarının iddialarına göre ise, ya birer "terörist" ya da hayattan umutlarını kesmiş birer "deli" veya "ruh hastası." Evet, halkımız kendisi için mücadele etmeye kalktığında işte böyle tanımlanmaktadır.

15 Ağustos devrimci atılımı ardından Avrupa'da gerçekleştirilen en büyük eylem olan **Ulusal Direniş Gecesi**, sadece PKK'nin kitleselleşmesinin ve sol adına hareket eden diğer güçlerin şahsında tasfiyeciliğin yenilgisinin kanıtlanması anlamında da değil, uluslararası planda da önemli bir zemin olmuştur. Her şeyden önce geceye farklı farklı amaçlarla da olsa gelen bir çok Alman demokrat ve ilericisi, PKK hakkındaki iddiaları burada bir kez daha değerlendirme olanağı bulmuş ve gece sonrasında böylesine bir kitle temeli olan ve halkla kaynaşmış bir Hareketin, "terörist" gösterilme çabalarına karşı öfkelerini dile getirmekten kendilerini alamamışlardır. PKK'ye karşı saldırıları, bir halka karşı hakaret ve siyasal bir rezalet olarak değerlendirmiş ve bir çoğu bundan böyle gereken tavrı alacaklarını açıktan belirtme ihtiyacını duymuşlardır. Bu elbette ki sıradan bir olay değildir. 1 Aralık eyleminin beklenen doğal bir sonucudur.

1 Aralık **Ulusal Direniş Gecesi** eylemi, aynı zamanda uluslararası bir konferans niteliğini almıştır. Latin Amerika'dan, Ortadoğu'ya kadar sosyal ve ulusal devrim mücadelelerinin ortak sorunları dile getirilmiş, ve halklarımız arasındaki dayanışma en güzel ifadesini bulmuştur. Sosyal-demokrasinin devrim hareketlerini tasfiye çabaları ve bu amaçla dayattığı çözüm önerileri nefretle anılmış ve halklarımıza dayanışma temelinde bu oyunların boşa çıkarılması çağrısı yapılmıştır. Ülkelerimizde devrimin boğazlanmasına ortak olmaya çalışan ve kendi varlıklarını böyle bir uşaklıkta gören küçük-burjuva reformizmi teşhir edilerek, emperyalizm, sömürgecilik ve siyonizmin azgın saldırıları ve ağır sömürüden kurtuluşun tek yolu olarak devrim çizgisi gösterilmiştir. PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine açık desteğin ifade edildiği ve halkımızın da dünya halklarına kardeşlik duygularının yankılandırıldığı gece, emperyalizme, sömürgeciliğe, siyonizme ve faşizme karşı savaş kürsüsü haline gelmiştir. Şüphesiz ki bu, gerçek anlamı mutlaka verilmesi gereken ve ardından daha güçlü dayanışmayı zorlayan bir platformdur. Bunun salt Avrupa'da yaşanan bir olay olmayıp, devrim hareketlerimizin ulaştığı aşamanın bir dayatması ve ürünü olduğunu da hemen belirtelim.

Ama yine hemen hatırlatmak gerekir. Daha dün halkımıza *"bizi kimse tanımıyor, adı-sanı bilinmeyen bir ülkenin mücadelesini kim destekler"* diyenler, mücadeleye destek çağrılarının bizzat mücadelenin yükselmesi olduğunu, bir halkın kendi hakkına sahip çıktığı ve bunlar uğruna savaştığı oranda dünya halkları ve ilerici güçlerden de gerekli desteği bulacağını artık anlamak, görmek zorundadırlar. Dünya gerçekleri de göstermektedir ki, halklar arasındaki dayanışma yalnızca mücadele içinde anlam bulabilir. Bunun dışında feryadlar koparmanın, sağa sola ağlayıp-yakarmanın uşaklık dışında hiç bir anlamı ve kazandıracağı hiç bir şey yoktur. Ortadoğu ve Latin Amerika'nın savaşan halkları arasında sağlanan bu dayanışma örnekleri, inanıyoruz ki Leninist enternasyonalizmin canlı örneklerini militan dayanışma pratikleriyle gösterecek ve günümüz dünyasının en çok ihtiyaç duyduğu böyle bir dayanışmanın gerçekleşmesi bir çok sorunun çözümünü de beraberinde getirecektir.

PKK'nin uluslararası alanda tanıtılmasında ve en başta da Avrupa'daki emekçi kitlelerin kendi güçlerini kavramalarında önemli bir zemin olan 1 Aralık eylemi, gelişen mücadelenin güçlü siyasal etkinlerini gösterirken, aynı zamanda bu alandaki emekçi kitlelerin mevcut ilgilerinin bile toparlanmasında ne kadar yetersiz kaldığımızı da ortaya koymuştur. Reformist küçük-burjuların ve bazı Türkiyeli "sol" güçlerin kitlelerin geceye katılımını engellemek için yoğun bir biçimde sürdürdükleri *"olay çıkacak, bomba patlayacak, ailelerinizi götürmeyin, geceye gitmeyin vb."* biçimindeki çirkin propagandalarına rağmen gösterilen ilgi ve katılım, hiç bir aleyhte propagandanın bir sonuç yaratamayacağını gösteren ve bu propagandaların sahiplerine vurulan bir şamar olmuş, ama devrimcilere de mevcut sempati ağını bile tanımada ne kadar yetersiz kaldıklarını da hatırlatmıştır. Bunun bütün açıklığıyla görülmesi ve gelişen mücadelenin siyasal etkilerinin toparlanıp-örgütlendirilmesi gerekmektedir. Bu görev de düşülecek en küçük bir ihmal ya da gevşeklik, başta halka ve aynı zamanda da Partiye karşı sorumlulukların yerine getirilmemesi anlamında ağır bir suç olacaktır. Sorumlu devrimcilerin ve yurtseverlerin bu gerçekten hareketle, Ulusal Direniş Mücadelemizin ihtiyaçlarına göre gereken çabayı göstermeleri ve her türlü saldırıyı örgüt gücüyle karşılamaya hazırlanmaları artık ertelenemez bir görevdir.

---

arasında mutlaka bir sınır çizgisi vardır ve günümüzde bu sınır çizgisi tarif edilemeyecek boyutlarda derinleşmiş ve kalınlaşmıştır. Kürt halkı açısından bu ayrılık bugün sömürgeciliğe karşı muazzam bir savaşımda ifadesini bulmaktadır.

Savaşım dedik. Kürdistan'da bugün verilen savaşım koşullarına öyle bir anda gelinmedi. Eğer bugün PKK önderliğinde Kürdistan halkı, Türk sömürgeciliğine karşı destanlar yaratacak bir mücadele ve direniş geliştiriyorsa, bu, büyük bir yurtsever-devrimci bilincin yaratılması, güçlü bir örgütün -PKK'nin- inşa edilmesi, muazzam çaba,fedakarlık, cesaret ve direnişlerin gösterilmesi ve yüzlerce şehidin kanının dökülmesi ile mümkün olmuştur.

Bu kadar korkutulmuş ve pasifize edilmiş bir toplumda, nasıl oluyor da böyle güçlü bir hareket ve mücadele oluşabiliyor diye düşünülebilir. Biz de diyoruz ki, bu sorunun cevabı PKK ideolojisinde ve direnişçi ruhunda aranmalıdır. Eğer, PKK'nin proleter bir ideolojisi ve direnişçi ruhu olmasaydı, gerçekten de Kürdistan koşullarında güçlü bir hareket ve mücadeleden bahsedilemezdi. Bunun örnekleri hepimizce görüldü. Proleter bir ideolojiye sahip olmayan, devrimci bir politika izlemeyen ve devrimci-direnişçi ruhtan yoksun olan reformist-teslimiyetçi küçük-burjuva yapılanmaların devrimci mücadeleyi geliştirmediklerine bizzat tanık olduk. Onlar, aksine, kaçkınlıkları, korkaklıkları ve teslimiyetçilikleri ile ün saldılar. Devrimci hareketin gelişmesini engellemek için çaba yürüttüler. Ülke zemininde zorluklarla yüzyüze gelir gelmez de büyük bir keşmekeşlik ve moral bozukluğu içerisinde kendilerini zor bela Avrupa sosyal-demokrasisinin kucağına attılar.

DÜN BİZ KORKARDIK JANDARMADAN . . .

Baştarafı 6. sayfada

"Mezara gömülüp üzeri betonlanmış", pasifize edilmiş ve bilinçsiz örgütsüz, öndersiz bir toplumu diriltmek, yeniden yaşama kavuşturmak, sanıldığından da zor ve riskli bir olaydır. İşte Kürdistan'da bu zor ve riskli, ama aynı zamanda da kutsal ve tarihi olayı gerçekleştiren PKK'dir.

PKK, yarattığı ideolojisi ve politikası ve verdiği direnişçi mücadelesiyle her türlü acımasız zorluğa göğüs gererek, yüzlerce eşsiz insanını şehit vererek, akılları durduracak oyunları, entrikaları ve provokasyonları boşa çıkararak Kürdistan toplumunu yeniden diriltmiştir. Ve artık açılan bu yolda zafere doğru emin adımlarla ve korkusuzca yürünmektedir.

Korkusuzca diyoruz; çünkü kurtuluş mücadelemizin geldiği bu seviyeden sonra korkmanın artık hiçbir anlamı yoktur. Devrimci ulusal kurtuluşçu ideoloji yaratılmadan, PKK gibi, çelikten ve birleşmiş bir örgüt oluşturulmadan ve Kürdistan dağlarında partizanların ellerindeki silah mekanizmaları zılgıt çeker gibi şakırdamadan önce, toplumumuzun geleceğinden umutsuzluk duyması ve korkması bir ölçüde hoş görülebilirdi. Annelerimizin bizleri jandarma korkusuyla uyutmaları bir ölçüde doğal karşılanabilirdi. Ancak, yukarıda da değindiğimiz gibi, gelinen bu aşamadan sonra halkımız açısından korkmanın hiçbir anlamı kalmamıştır. Aksine , bundan sonra Kürdistan'da her kim ki korkuyorum derse, onun tavrından şüphe etmek gereklidir. Zaman zaman duyuyor ve karşılaşıyoruz ki hala bazı insanlarımız kendini anlamsız bir korkunun esaretinden kurtaramamıştır. Bu konuya biraz değinmekte yarar var.

Biz sömürge bir halkız ve düşman –faşist Türk sömürgecileri– bizi halk ve ulus olarak imha etmek istiyor. Sınıfsal ve ulusal tüm haklarımız elimizden alınmıştır. Ülkemizde insanca yaşamanın olanağı bırakılmamıştır. Yani, gerek halkımızın ve gerekse dünya halklarının üzerine titrediği, insanı insan yapan tüm değerler elimizden alınmıştır. İnsan namusluyken insandır; insan şerefliyken insandır; insan emeğine sahipken ve rahat bir yaşam sürdürürken insandır; insan duygu ve düşüncelerini özgür bir biçimde dile getirirken insandır. Bunlarsız bir insana ancak, "insanlıktan çıkarılmıştır" denilebilir.

Şimdi bakalım faşist Türk sömürgecilerinin icraatlarına. Birincisi; insanın, başta vatanı ve toprağı olmak üzere, sahip olduğu herşey onun namusudur. Faşist Türk sömürgecileri bugün vatanımızı, toprağımızı ve sahip olduğumuz herşeyimizi elimizden almıştır. Tüm değerlerimize adice el uzatmaktadır. Hatta, halkımızın üzerine titrediği, onun için gözünü kırpmadan ölüme gittiği eşine de saygısızlık etmekten çekinmemektedir. Analarımızı, bacılarımızı, eşlerimizi tutuklamakta, işkence etmekte, onurlarıyla oynamaktadır. İkincisi; bir toplumun veya bireylerinin halk olarak varlıkları, dilleri, kültürleri, ulusal ve sınıfsal değer yargıları, onların şerefleri, yani başlarının dik tutmalarını sağlayan onurlarıdır. Faşist Türk sömürgecileri, halk olarak, Kürt olarak varlığımızı inkar etmiş, dilimizle okuyup yazmayı, konuşmayı yasaklamış, kültürümüzü geliştirmeyi önlemiş, gelenek ve göreneklerimizi yasaklamış, çarpıtmış ve yozlaştırmıştır. Üçüncüsü; faşist Türk sömürgecileri ülkemizin yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarını talan etmekte, bizi köle gibi çalıştırmakta ve bununla da yetinmeyerek, elimizdeavucumuzda ne varsa zamlarla, "vakıflara yardım" yoluyla, ruşvet, şantaj ve gaspla alıp götürmektedir. Bunun bir sonucu olarak, bizi açlıkla karşı karşıya getirmiş, bizi bir parça kuru ekmeğe muhtaç etmiştir. Dördüncüsü; bugün ülkemizde dürüst hiçbir insan duygu ve düşüncelerini serbestçe açıklama hakkına sahip değildir. Adeta ağızlarımıza kilit vurulmak istenmektedir.

Evet, o halde namusu, şerefi ve özgürce yaşama hakkı elinden alınmış ve insanlık-dışı kölece bir yaşama mahkum edilmiş bir halkın bireyleri niçin korksunlar, neyi kaybetmekten korksunlar? Korku, vatanımızı kurtarır mı? Korku, dilimizle serbestçe konuşmamızı, açıkça "Kürdüz, biz de bir halkız" dememizi sağlar mı? Korku, anamızı, bacımızı, eşimizi faşist Türk ordusunun elinden kurtarır mı? Korku, jandarmanın köylerimizi basmasını, bizleri dayaktan geçirmesini, hayvanlarımızı katletmesini önler mi? Ve yine korku, bizi işkenceden, yoksulluktan, ezilmekten kurtarır mı? Hayır, hayır, korku bunların hiçbirisini sağlayamaz. O halde korkmak niye? Oysa, elimizden alınmış kutsal değerlerimize yeniden sahip olabilmek, halk olarak bize yapılan haksızlıkların hesabını sormak için mücadele ve kurtuluş yolumuzu aydınlatan bilinç yaratılmış, birlikte, örgütlü ve sağlam vurabilmek için önderimiz, Partimiz PKK oluşturulmuş, silahlı gücümüz HRK (HÊZÊN RIZGARÎYA KURDİSTAN) kurulmuştur. Bundan sonra her Kürdistanlıya düşen görev, yaratılan bilinci özümsemek, önderi PKK'yi izlemek, silahlı direniş gücü HRK'yi desteklemek ve ona katılmak, Ulusal Kurtuluş Cephesinin yaratılması, ulusal birliğimizin sağlanması için aktif olarak çalışmaktır. Halk olarak ve bu halkın bireyleri olarak, kurtuluşumuzun ve insanca yaşamamızın tek yolu budur. Kölelik zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyimiz yoktur ama, bu mücadelenin sonunda kazanacağımız bir ülkemiz, namus ve şerefimiz ve insanca bir yaşamımız vardır.

Dün biz korkardık jandarmadan. Ama bugün faşist Türk ordusu partizanlarımızın, savaşçılarımızın önünden, farenin kediden kaçtığı gibi kaçmaktadır. Suçlu suçüstü yakalanmıştır. Onun için de dağlarımızdan, taşlarımızdan ve ağaçlarımızdan dahi korkmaktadırlar. Faşist Türk sömürgecilerinin tüm benliğini korku sarmıştır. Bu korku onları ölüme götürürken, halkımız ise, mutlaka bağımsızlık ve özgürlüğe kavuşacaktır.

***YAŞASIN HALKIMIZIN DİRENİŞ SAVAŞI!**

***KAHROLSUN FAŞİST TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİ!**

12.11.1984
M. GERNAS

Baştarafı 24. sayfada

Dile Getirmede Zorluk Çekiyoruz...

Semir GOŞE- Kuşkusuz, Demokratik Yemen, Suriye, Libya, Cezayir ve FKÖ'yü kapsayan Direniş ve Karşı Koyma Cephesi, Sedat ve Camp-Dawid'e karşı koymada önemli bir rol oynadı. Fakat bu cephe gelişeceğine zayıfladı. Görev ve rolü dondu ve hatta ilişkilerde bazı tarafları arasında bir çeşit gerginlik ve uzaklaşma hüküm sürdü. Ki bu durum Arap ilerici güçlerinin rolünü zayıflattı, aynı şekilde Filistin sahasında yurtsever örgütlerin ilerici rolünü zayıflatıp gericiliğe mubadereyi ele geçirmeyi sağladı. Bu açıdan Direniş ve Karşı Koyma Cephesi'nin rolünü yeni bir temelde, daha önce üzerinde inşa edildiği biçimin daha ilerisinde yeniden canlandırmak ve geliştirmek kaçınılmazdır.

Yurtsever Birlik olarak bizler kendi tarafımıza, bunu geçen iki aylık ziyaretlerimiz sırasında Cezayir'e, Demokratik Yemen'e, Libya'ya, yine görüşmelerimiz esnasında Suriye'ye önerdik. Üzerinde durduğumuz nokta, cephenin tarafları arasında ilişkileri yeniden nasıl oluşturacağımız ve bunun Direniş ve Karşı Koyma Cephesi tarafları arasında, ulusal ve yurtsever görevlerimizde üzerimize yüklenen ağır yükü karşılayacak olan bir zirvenin toplanmasına ön hazırlık teşkil etmesi idi.

Kendi hesabımıza bu çabalarımızı sürdüreceğiz. Biz Direniş ve Karşı Koyma Cephesi'nin yeni bir temel üzerinde canlandırılıp geliştirilmesinin, Arap ilerici ve yurtsever güçlerinin Arap gericiliğine, planlarına, işbirlikçisi olduğu emperyalizme karşı ortak ve birlik içinde rollerini oynamalarını sağlayacağından, Arap aleminde esaslı görevlerden biri olduğu inancındayız.

SERXWEBÛN- *Son dönemde cereyan eden önemli bir diğer gelişme de Mısır-Ürdün-Irak mihverinin oluşmasıdır. Bu mihverin hedefleri nelerdir?*

12 Eylül darbesiyle yönetime gelen cunta, işbaşına geldiğinden beri, işbaşına gelişinin nedenlerinden birisi olması nedeniyle, özellikle ABD yönetiminin yönlendiriciliğinde bölgeye açıktan müdahale etmektedir. Yüklendiği bu jandarmalık rolü çerçevesinde Türkiye'nin bu gerici mihverin oluşmasındaki rolünü nasıl değerlendiriyorsunuz?

Semir GOŞE- Biz, Filistin sahasında karşılaştığımız şeylerin, sadece bize özgü olan bir şey olmadığı inancındayız. Biz sahamızda karşılaştığımız gelişmeleri, bölgede, Arap aleminde herhangi bir ilerici, yurtsever gelişmeyi tasfiye etmeyi hedefleyen daha geniş bir saldırının bir parçası olarak saymaktayız. Buradan hareketle Mısır-Ürdün-Irak'tan oluşan üçlü kampın tutum ve konumuyla ABD emperyalizminin amaçları çakışmaktadır. Kuşkusuz, bizim karşı koyduğumuz, Lübnan'ın karşı koyduğu ve Ortadoğu bölgesinde devrimci güçlerin karşı koyduklarının aynısıdır. bu açıdan biz, Türkiye'nin rolünü, bölgede ilerici, yurtsever ne varsa ona darbe vurmayı, bölgeyi ABD'nin egemenliği altında tutmayı hedefleyen ABD emperyalizminin bir uzantısı olarak görmekteyiz. Türkiye, Dünya emperyalizmine dolaysız bağlarla bağlıdır. Onun siyasetini uyguluyor.

Tüm bunlardan ötürü biz Türkiye'nin oynadığı rolle, geçmişte Şahın bölgede oynadığı rolün yerini aldığı inancında olup, Türkiye'nin bu komplocu saldırgan rolüne karşı koymanın gerekliliği ve kaçınılmazlığına inanıyoruz. Zaten Filistin, Arap ve uluslararası ilerici ve yurtsever güçleri arasında emperyalist, siyonist, gerici kampa karşı koymanın anlam ve ifadesi de burada yatmaktadır.

SERXWEBÛN- *Son olarak PKK ile ilgili bir soru sormak istiyoruz.*

Beş yıllık ilişki boyunca iki halkın çıkarlarını ifade eden PKK'nin temsilciliğinde halkınız ve devriminizle modern ilişkileri kuruldu. Bizzat müşahade ettiğiniz bu ilişkilerde PKK hakkında sizde oluşan intibayı gazetemiz aracılığıyla kamuoyumuza aktarır mısınız?

Öğrendiğiniz üzere, Parti, hazırlıklarını ülkeye aktararak 15 Ağustos 1984 eylemleriyle mücadele tarihimizde yeni bir aşamaya geçildi. Yakından izlediğiniz böylesi hazırlıkların sonucu olarak PKK'nin attığı bu yeni adımı nasıl değelendiriyorsunuz?

Semir GOŞE- Biz, Filistin Devrimi ve Filistin Halk Mücadele Cephesi olarak bizleri Kürdistan ilerici, yurtsever güçleri ve diğer bölge ve uluslararası ilerici güçlerle bağlayan ilişkilerden gurur duyuyoruz. Ve biz, gerek kendi sorunu, gerekse ortak mücadele alanında PKK'nin oynadığı belirgin rolünü en çok takdir eden taraflardan biriyiz. Bizler PKK'li yoldaşlarla yakın ilişkilerin en güzel anılarını taşıyoruz. Uluslararası kurtuluş hareketlerinin savaşçılarının mücadelemizdeki mürekkeleri hâlâ hatıralarımızda yaşamaktadır. Özellikle ben PKK'li yoldaşların Beyrut kuşatması esnasında gösterdikleri kahramanlıklardan ötürü gurur duyuyorum. Kuşatma esnasında, PKK'li yoldaşların savaşçılarımızla omuz omuza düşmanın uçaklarına ve düşmanın kara güçlerine karşı koyduklarına, bitmez tükenmez bir enerjiyle gece-gündüz demeden en ön mevzilerde birlikte savaştıklarına bizzat tanık oldum. Elbette bundan ifade edilemeyecek bir şekilde gurur duyuyor, takdir ediyoruz. Güney Lübnan'da en ön saflarda PKK'nin davamız uğrunda verdiği şehit ve esirlerin sözünü bile etmiyoruz. Doğru enternasyonalist ilişkileri, ortak mücadelede hayata geçiren PKK'ye bu rolünden ötürü şükran borçlarımızı dile getirmede zorluk çekiyoruz.

Kuşkusuz biz, PKK ile dostluk, dayanışma ve ortak mücadele ilişkilerimizin geliştirilmesi için çalışıyoruz. Aynı şekilde bölgedeki tüm ilerici güçler ile de bu yönlü ilişkilerin gelişmesine çaba sarfediyoruz.

PKK'ye, dünya ilerici ve kurtuluş hareketleriyle ortak mücadele ve kendi ülkesindeki mücadelesinde, yeri ve rolünde daha çok başarı ve ilerleme dileriz.

Biz PKK'nin attığı bu yeni adımı büyük bir beğeniyle değerlendirip, bu Partiyi ve Türk devletine ve bölgenin gerici güçlerine karşı mücadelesinde yeni bir aşama teşkil eden kararlarını selamlıyoruz. Biz bu adımın bölgedeki ilerici ve yurtsever güçlerin zaferi yolunda temel taşlardan biri olması için mücadele ediyoruz. Partiye daha çok ilerleme temmeni ederiz.

ŞANLI ÖNDERİMİZ PKK 7. YILINA...

Baştarafı 8. sayfada

ruh halinin hakim olduğu gecede, coşku, Koma-Berxwedan koro grubunun **"APO Hate Hilvan'ê"** türküsünü söylemesiyle zirveye ulaştı. Binlerce emekçi, bu bayram gününe, türküye sahnede ve salonda oluşturduğu grup-grup folklor ekipleriyle iştirak etti.

16^{30}'da başlayan gece programı, 1^{30}'da bitirilirken kitlemiz salonu, **"Bijî Serok APO"**, **"Bijî Partiya Karkerên Kurdistan"** sloganlarını haykırarak terketmeye başladı.

Şanlı önderimiz PKK'nin 7. Savaş Yılına girişini selamlamak amacıyla düzenlenen ve 1 Aralık 1984'de Köln Sport-Halle salonunda gerçekleştirilen, **"Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi"**nin bir diğer özelliğini, içerde ve dışarda devrimciler tarafından alınan geniş disiplin ve güvenlik önlemleri oluşturur. Özellikle gecenin bitiminde yüzlerce devrimci güvenlik görevlisinin kitlemize yardımcı olmak için gösterdikleri çaba, duyarlılık ve disiplin emekçilerin büyük sempatisiyle karşılanırken, bu durum sadece Kürdistanlı emekçileri değil, aynı zamanda diğer uluslardan insanları da etkilemiş ve Parti disiplininin hayatın her alanında ve her eylem biçiminde hayata geçirilişinin bir örneğini teşkil etmiştir.

●Partimiz PKK'yi 7. Savaş Yılına Girerken Selamlıyoruz!

●Partimizin Kitleselleşmesi Yolunda İleri!

●Zafer PKK Önderliğinde Ulusal Direniş Cephesinde Birleşen ve Di enen Halkımızın Olacaktır!

15 AĞUSTOS EYLEMLERİNE KARŞI SAVAŞANLAR KİMLERDİR?

Baştarafı 3. sayfada

ve buna karşı ortak toplantılar gerçekleştirip, ortak bildiriler yayımlayarak, birlikler oluşturuyor ıardı. Eski "solcu" Uğur Mumcu'ya göre 15 Ağustos eylemleri, Türkiye'nin iç durumundan kaynaklanan eylemler değil *"dış güçlerce girişilen eylemlerdir."* Eski "solcu" böyle derken, Avrupa türetmesi modern "solcular", *"eylemleri yapanın PKK olmadığını"* ispat için ne şarlatanlık gerekiyorsa onu yaptılar. Önce, *"bu eylemlerin PKK ile ilişkisi yok"* dediler. Tutmadı. Sonra, *"diğer parçalardan Kürt örgütleri yapmışlar"* dediler. Tutmadı. *"Ermeniler de varmış"* dediler. Tutmadı. Az kalsın, "Papaz Gapon yapmıştır" diyeceklerdi ki, zavallı adamın yüzyıl evvel öldüğünü hatırlayarak, bunun büyük bir ayıp teşkil edeceğini düşünüp, en sonunda, *"Türk basınından duyduğumuza göre PKK'nin yaptığı söyleniyor"* deme "cesaretini", "dürüstlüğünü", "mertliğini" göstererek, "güvenilir" bir kaynaktan bilgi almanın rahatlığını yaşadılar.

Yine Uğur Mumcu, *"15 Ağustos'tan sonra Doğu ve Güneydoğu'da meydana gelen olayların arkasında bölgenin dengesini bozmak isteyen bazı karanlık güçlerin olduğunu"* –ki bu, Mumcu'ya göre CİA, uluslararası büyük silah tekelleri Mafia vs'dir– söylerken T[illegible]'nin-Sesi ve TKSP ise *"bunun CİA'nin düzenlediği bir provakasyon olup, amacın Ortadoğu'daki mevcut dengeyi bozarak, 3. bir dunya savaşını, hem de nükleer bir savaşı çıkarmak olduğu"* tesbitinde bulundular. Bu arada çatlak bir ses aradan fırladı ve *"15 Ağustos eylemlerinin arkasında Rus Sovyet Sosyal-emperyalistlerinin bulunduğu"*nu belirtti...

Türk basınının ortak görüşü olan ve Uğur Mumcu'nun da "önemle" üzerinde durduğu diğer bir nokta, *"bu eylemlerin Türkiye'de demokrasiye geçişi istemeyen güçlerin işi"* olduğudur. Türk yazarları ve bunlar içinde de 1971'den sonra "solculuğu" mum gibi eriyen Uğur Mumcu'ya göre, *"bu eylemlerle askeri yönetim sürekli başta tutulmak, halkın üzerine saldırtılmak, arkasından da Avrupa'ya seslenilerek 'bakın işte Türkiye'de demokrasi vok' propagandası yapılmak isteniyor."* Aynısı, cunta şefinin ağzından da duyuldu. Fakat, 1980 sonrası mumları sönen yeni "solcular"-dan da duyuldu. Her şeyini burjuvazinin "getireceği" bir "demokrasi" umuduna bağlamış olanlar, 15 Agustos eylemlerini, *"demokrasiye geçişi zedeleyen"*, *"cuntanın kafasını bozan"*, bu nedenle, *"cuntaya alternatif burjuva muhalefeti zayıflatıp"* gelecek *"mutlu günlerini"* karartan eylemler olarak tanımladılar.

Kısacası, 15 Ağustos eylemlerine karşı her yönüyle bir ağız birliği ve saldırı ruhu –ki buna Uğur Mumcu, Kuvay-ı Milliye Ruhu, yeni *"solcular"* ise, anti-Apocu ilke birliği demektedirler– söz konusudur. Bu açıdan, Kürdistan halkının tarihinde yeni bir sayfa açmakla kalmayan, aynı zamanda, Türkiye, bölge ve dünya üzerinde de derin etkilere bulunan 15 Ağustos devrimci atılımına karşı savaşan güçlerden sadece açık olan düşmanları değil, aynı zamanda bunlar kadar tehlikeli olan "Mumcu solcu" çevrelerin de, devrimci-demokrat ve yurtseverlerce çok iyi tanınması şarttır.

BÖYLESİ YAŞAM

Baştarafı 7. sayfada

zorlukla, hiçbir rahat yüzü görmeden besliyoruz. Bazen, herşeyimiz var diye gururlanıyoruz. Neyimiz yok ki? Bağ, bahçe, sürü, su, petrol, her türlü maden, kısacası herşeyimiz var, ama yine de bir bakıyoruz ki hiç bir şeyimiz yok! Çünkü herşeyimizi sülük gibi emiyor, son kırıntısına kadar elimizden alıyorlar sömürgeciler. Bir elbiseyi, hatta en kalitesizini bile yıllarca yırtık, yamalı giyeriz. Yediğimiz, bulgur pilavı ve ayran çorbasıdır. Kısacası, yaşamımız bolluk içinde yokluktur. Sırtımız çıplak, karnımız aç, cennet ülkemizde cehennem azabını yaşıyoruz. Bununla da yetinmiyor sömürgeci kanemiciler. Elimize *beş kuruş geçecek olsa, bunu da rüşvet ve gaspla alıyorlar. Bunda da en* büyük destekleri ihbarcı hainler *olmaktadır. En çok da bu ihbarcılardan nefret ediyoruz. Düşman, düşmanlığından böyle yapıyor, ya bunlar? Bizim içimizden çıktıkları halde düşmanımıza hizmet ediyorlar."* Evet, böyle diyor halkımız. Ve bu yazılanlar anlatılanların yalnızca çok küçük bir bölümünü oluşturuyor ancak.

Yüksek bir yaylaya çıktık birgün. Koçerlerimiz; yersiz, yurtsuz insanlarımızla karşılaştık. İçinde bulundukları koşullar ve durumları çok korkunçtu. Bu insanlarımız binlerce küçük-baş hayvan besleriler, ama insanca yaşamın kırıntısından dahi yararlanamazlar. Onları böyle birden bire karşımızda görünce durumlarını merak ettik ve yaşamlarını daha dikkatli gözlemledik. Hepsi de senelerce giyilmiş Kürt milli kıyafetleri içerisindeydi. Lambasız çırasız bir şekilde kara çadırların içerisinde karanlıkta kalmaktaydılar. Bir tek ulaşım araçları yok, bir tek radyoları yok. Dünyadan habersiz bir halde öyle melül melül bakıyorlar insanın gözüne. Çocuklardan 70'lik ihtiyarlara kadar hepsi dayanılmaz bir çile içerisinde ömür törpülüyor. Ömürleri, taştan taşa, kayadan kayaya atlayarak sürü peşinde koşmakla geçiyor. Sürü beslemek kolay bir iş degil. Bir tek hayvanı beslemek bile büyük çileler gerektiriyor. Baktık ki yayla susuz, içme suyunun temini için kar eritiyorlar; merak ettik, sürünün su ihtiyacını nasıl karşıladıklarını. Anlattılar ve gittik, gördük. Gürdüklerimiz karşısında bir kez daha açıldı yaralarımız; çilekeş kadınlarımız, karı, geleneksel çantalar içerisinde sırtlayıp, 50 metre yerin dibinden 7 merdivenle tırmanarak ve her an ölüm ve ayakların donma tehlikesini atlatarak yukarıya çıkarıyorlardı. Kazılmış bir çukurun üstüne naylon geçirilmiş ve sabahtan akşama kadar buraya tonlarca kar taşınarak eritilip hayvanlara içirilmekteydi.

Evet, bunca çileyle hayvan besleriler koçerlerimiz. Ama, inanınız ki, ayda bir defa dahi et yemezler. Çünkü üzerlerinde korkunç bir sömürü mekanizması işletilerek ellerinde bulunan her şeye, tüm emeklerine el konulur. Ağası, keçisini, koyununu, peynirini, yününü, kısacası herşeyini ondan temin eder karşılıksız. Karakol komutanları, nahiye ve kaza komutanları, devlet yetkilileri binbir hile ve şantajla elindeki avucundakini alırlar. Vergi ödemek zorundadır. Yayla parası, konaklama parası vs. ödemek zorundadır. Hayvanlarına, devlet ve tefeci tarafından yok pahasına el konulur. Buna bir de hayat pahalılığı ve zamlar eklenince bir gün bile rahat bir nefes alamadan, ızdıraplı bir yaşam içinde ömür doldurur koçerlerimiz.

Bu anlattığımız, halkımızın yaşamından sadece küçük bir kesittir. Ve üstelik yeteri kadar dile getirilmedi de. Anlatılacak olsa, Kürt halkının günlük yaşamının çilelerine ciltler yetmez. Ama, anlatmak, bu çağdışı yaşam değiştirilinceye kadar hep yazmak gereklidir yine de. Gerçeklerin tarih nezdinde gizli kalmaması ve hesabının sorulması için yazılmalı, tüm dünyaya haykırılmalıdır.

Bu çağdışı yaşam değiştirilecektir. Bugün halkımız güçlü bir öndere kavuşmuştur ve bu önderlik, tarihsel görevlerinin gereklerini yerine getirmektedir. Halkımız da bunu artık kavramakta, kendi öz Partisi PKK etrafında kenetlenerek onun gösterdiği yolda cesaretle ilerlemektedir. Direnme savaşımız başlamıştır. Zafer mutlaka halkımızın olacak ve faşist Türk sömürgeciliği ise, ülkemizden defolup gidecek, tarihe çirkin harflerle gömülecektir.

24. 8. 1984

CEZAEVLERİNDEKİ SON DURUM...

Baştarafı 3. sayfada

konumuna yükselmiştir.

Sömürgeci-faşist cellatlar, halkımızın bu kararlı mücadelesini durdurmak için, bir yandan en azgın bir terörü dayatırken, öte yandan da ellerinde esir tutukluları cezaevlerindeki devrimci ve yurtseverleri katletmekle tehdit etmektedirler. Gelişen eylemler sonrasında, idam cezalarındaki hızlı artış ve cezaevleri üzerinde yapılan hesaplar bu gerçeği açıkça göstermektedir. Cezaevlerindeki yoldaşlarımız, yükselen mücadeleden de aldıkları güçle, yanıbaşlarında düşen şehitlerden devraldıkları bayrağı lekesiz bir biçimde yükseltmekte ve kararlı tutumu sergilemeye devam etmektedir. Ama, PKK'nin bu yılmaz savaşçıları, hala üzerlerinden eksilmeyen ve giderek daha da azgınlaşan işkencelere rağmen, böyle bir direnişi sergilerken, elbette düşman da boş durmamakta, daha ilk günden iplerini eline aldığı ihanetçi kuklalarını da, daha yoğun bir faaliyete sevketmektedir. Bunlar vasıtasıyla hala aileleri etkileme, gerçek dışı haberlerle tutuklu devrimcilerin moral gücünü etkilemeye çalışma ve asıl olarak da lekesiz taşınan direniş bayrağını cezaevlerinde düşürmeye çalışmaktadırlar. Şüphesiz ki bu bizi hiç bir biçimde şaşırtmamaktadır. Düşmanımızın karakteri bellidir. İnsanlık tarihinde görülmemiş bir vahşetle halkımıza saldırmayı varlık nedeni kabul eden bir düşmanla karşı karşıya olduğumuz gerçeği ortada iken, elinde esir tuttuğu halkımızın bu en değerli evlatlarına karşı nasıl bir kudurganlıkla saldıracağını kavrayamamak mümkün değildir. Ve bu düşman, görülmektedir ki, bugün en alçakça hesaplar peşinde koşmaktadır. Fakat o, hangi alçakça hesaplar peşinde koşup, hangi planları hayata geçirirse geçirsin, ne cezaevlerinde ve ne de halk kitleleri içerisinde elde edebileceği bir şey vardır. Cezaevlerinde Mazlum, Hayri, Kemal başta olmak üzere, onlarca militan ve yurtseverin kanlarıyla kızıllaşan direniş bayrağı, mücadele burçlarına dikilmiştir ve artık tüm bir halkımızı kendi altında toplamaktadır.

Halkımız artık, kendi varlığına nasıl sahip çıkılacağını öğrenmiştir. Bu anlamda kendisinin en acılı parçası olan cezaevleri konusunda da gerekli duyarlılığı gösterecek ve bu alanda evlatları üzerinde oynanmak istenen hertürlü oyuna mücadelesiyle cevap verecektir.

S. GOŞE: "Doğru Enternasyonalist İlişkileri, Ortak Mücadelede Hayata Geçiren PKK'ye Bu Rolünden Ötürü Şükran Borçlarımızı Dile Getirmede Zorluk Çekiyoruz"

Sayın Filistin Halk Mücadele Cephesi Genel Sekreteri Semir GOŞE yoldaş, gazetemiz **SERXWEBÛN** *üç yıllık yayın hayatı boyunca halkımızın adil davasının teorik, pratik sorunlarına ışık tutarak önemli oranda çözümler getirip propaganda ve ajitasyonunu yapmış ve böylece Kürdistan Kurtuluş Mücadelesinin sesi olmayı layıkıyla başardığı gibi, dünyanın çeşitli alanlarında halkların emperyalizme, askeri ve faşist diktatörlüklere ve gericiliğe karşı yükselen mücadelelerini tanıtmış, birçok alanda emperyalizme karşı sıcak savaşıma dönüşen halkların bu mücadelelerini başta okuyucularımız olmak üzere Kürdistan ve Türkiye devrimci-demokrat kamuoyuna duyurmayı yayın hayatının vazgeçilmez bir ilkesi olarak benimsemiştir.*

Gazetemiz, halkların hizmetine sunmada bir an bile tereddüt etmediği sayfalarını, onların meşru mücadelelerine açık tutmayı da yerine getirilmesi gereken enternasyonalist dayanışma görevinin bir parçası olarak kabul eder.

Bölgemizde en güncel sorunların başlıcalarından olup, devrimimizi de yakından ilgilendiren Filistin devriminin bizzat taraflarının sözcüleriyle geçmişte soruna ışık tutan bir dizi görüşmelerde bulunup, okuyucularımıza ve komuoyuna sunduk.

Özellikle 1982 yılının Haziranında İsrail'in devrimi tasfiye etmek için Lübnan'a yaptığı işgalden sonra Filistin devrimi yeni bir aşamaya girdi. Yukarda işaret ettiğimiz yakın ilgimiz ve verdiğimiz önemden ötürü, Filistin devriminin bölünme gibi tehlikeli bir bunalımı yaşadığı bu yeni döneme ilişkin somut durumu yine devrimimizin temel güçlerinden biri olarak sizlerin görüşlerinizi ve değerlendirmelerinizle aydınlatıp kamuoyumuza ulaştırmayı önemli ve değerli bir katkınız olarak görmekteyiz.

Gösterdiğiniz ilgi ve soracağımız sorulara vereceğiniz cevaplar ve dolayısıyla bu çerçevede sorunlara ışık tutmada yaptığınız önemli ve değerli katkıdan ötürü gazetemiz **SERXWEBÛN** *içtenlikle teşekkür eder.*

SERXWEBÛN

SERXWEBÛN- *Bilindiği gibi Filistin devrimi bu aşamada FKÖ'nün parçalanmasını hedefleyen bir tasfiye tehlikesiyle karşı karşıyadır. Filistin devriminde tasfiyeciliğe oynayan akımın sizce sosyal ve siyasal temeli nasıl belirlenebilir? Bu akımın yakın gelecekteki siyasal yönelimlerini nasıl değerlendiriyorsunuz?*

Semir GOŞE- Filistin devrimi kuşkusuz içte Arafat'ın temsil ettiği, teslimiyetçi sapmadan kaynaklanan tehlikeli bir darboğaz ve zor durumlarla karşılaştı. İçteki bu tehlike, devrimi aşılması zor ve tehlikeli bir rampaya sürdürmek amacıyla dışta emperyalizm, siyonizm ve gericiliğin tehlikeli saldırılarıyla eşzamanda ortaya çıktı. Arafat'ın önderlik ettiği bu teslimiyetçi sapma, siyasi, askeri ve örgütsel olarak bütün yönleriyle ölçülüp biçilmiş siyasi bir hattı dile getirmektedir. Bu çizgi esaslı olarak ve şimdiki aşamada, Arap sahasında benzeri olan asalak ve bürokratik burjuvazinin tutumuyla çakışan bir tavır ortaya koyan Filistin'in işbirlikçi bir tabakası olan komprador burjuvaziye dayanmaktadır. Arafat işte bu sınıfsal gücü temsil etmektedir. Onun önderliğini yapmakta, yönelimlerini ve siyasetini tesbit etmekte ve çizmektedir.

Şöyle basit bir örneği hemen verebilirim. Arafat yüz dolayında Filistin milyonerini bir araya getirip, toplamaya çalıştı. Bu grubu Beyrut çıkışından hemen hemen bir yıl önce Trablusşam'da topladı ve toplantıya Stratejik Komite adına verdi. Başka bir grup ise İsviçre'de toplandı. Burda Arafat'ın izlediği siyasetin izahını görüyoruz. Ve yine aynı şekilde Filistin asalak işbirlikçi burjuvazisinin kendi benzeri Araplara, onların aldıkları konumlara, onları temsil eden siyasi güçlerin Mısır ve Ürdün yönetimlerine yakınlaşmasının izahını görüyoruz.

Görüşümüze göre genelde Arap sahasındaki bu sınıf ve akımdan kaynaklanan ve uzantısı durumunda olan Filistin devrimindeki bu akımın yönelimleri, emperyalist, siyonist, teslimiyetçi siyaseti oturtma çabalarıyla, girdiği ilişki ve bağlandığı bağlarla, Arap gericiliğinin çemberine girme doğrultusunda olup, bu yönde hızla ilerlemektedir.

Biz Filistin sahasındaki teslimiyetçi, sapma çizgisinin temsilciliğini yapan bu akımdan kaynaklanan iç tehlikenin devrimin sürdürülmesi ve FKÖ'nün varlığı üzerinde bir tehlike arzetmeye başladığını gördük. Ve bundan dolayıdır ki davamızı, ulusal mücadelemizin geleceğini garanti altına almak, bağımsız Filistin devletini kurmak, kaderini tayin etmek ve ülke topraklarına dönüşün de içinde olduğu halkımızın yüce ulusal hedeflerini korumak için tüm bunlara karşı koymamız kaçınılmazdı.

SERXWEBÛN- *Eğer uzun yıllardan beri Filistin sağını besleyip güçlendiren konumunu gözönünde bulundurursak Arap gericiliğinin devrimi tasfiye etmedeki rolünü nasıl belirlersiniz? Tasfiye olayının Arap alemindeki dayanakları nelerdir?*

Semir GOŞE- Biz, Filistin sağının tutum ve uygulamalarının, özellikle Filistin devrim güçlerinin Beyrut'tan çıkışından sonra pratik biçimini 1982 yılının Eylül ayında –yani Beyrut'tan ayrılmanın hemen akabinde– yapılan Fas zirvesinde bulan –ki bu toplantıda ABD'nin çözümlerine yatan, askeri seçeneği bir kenara iten birdizi yönelim ve siyasetler saptanmıştı– yeni yönelimlerle yardım ve destek gördüğü inancındayız. Aynı şekilde kendisi de (Filistin sağı kastediliyor–ÇN) Arap gericiliğine kamufle örtüsü vazifesini görmüştür.

Biz başta ABD olmak üzere emperyalizmle ilişki ve bağlar kuran namert Arap gericiliğinin temel direğini oluşturduğu bir kampa karşı koyduğumuzun tamamıyla bilincindeyiz. Ve sözkonusu ettiğimiz bu Arap gericiliği, Filistin devriminin gelişimini, silahlı mücadelenin sürdürülmesini sadece emperyalizm ve dostlarına karşı değil, aynı zamanda kendi yönetimleri üzerinde de büyük bir tehlike olarak bulmaktadırlar. Bu nedenlerdir ki, teslimiyetçi çözüm ve planlar hesabına Filistin devriminin tasfiyesi ve zayıflatılması doğrultusunda tüm araç ve yöntemlerini seferber ettiler.

İçinde bulunduğumuz bu aşamada, bu çabaların dayanak noktaları; yine, şu anda, genelde Arap gericiliğine, onun fiili sözcüleri durumundaki Fas Kralı 2. Hasan ve Suudi Arabistan'ın gerici yönetimine doğrudan dayanan ve Ürdün Kralı Hüseyin –Mısır'da Mübarek– Arafat mihverinde temsil edilen bu noktaların dayanakları tüm açıklığıyla tartışma götürmez bir biçimde ortaya çıkmıştır.

Gerici güçlerin gerçekleştirmek istediği hedef; Filistin devriminin tasfiyesi olduğu gibi, emperyalizmin tüm bölge üzerindeki nüfuzunu artırıp, egemenliğini kalıcılaştırmak, halkların çıkarına ve en ufak bir değişikliğin gerçekleşmesini engellemek ve sarsılan ve yıkılmaya yüztutmuş yönetimlerini korumak için Arap sahasındaki tüm ilerici, yurtsever güçleri tasfiye etmek, darbe vurmaktır.

SERXWEBÛN- *Bildiğiniz gibi FKÖ'yü bölme çabaları doğrultusunda, belirlenen yer ve zamanla Filistin Ulusal Meclisi'nin toplanması için tüm grupların protestosuyla karşılaşan Arafat tarafından tek yanlı toplanma çağrısı yapıldı? Bu çağrıyı nasıl değerlendiriyorsunuz? Bu yeni gelişmelerin ışığında sahanızdaki son durumu değerlendirir misiniz?*

Semir GOŞE- 22 Kasım 1984 tarihinde Amman'da toplanması için, Filistin Ulusal Meclisi'nin 17. dönem toplantısının çağrısı, Arafat ve merkezinin teslimiyetçi sapma çizgisinin doğrultusunda yapıldı.

Bu çağrı, açıkça görüldüğü gibi, emperyalizm, siyonizm ve gericiliğin teslimiyetçi çözüm ve planlarına katılmayı gerçekleştirmek yolunda pratik bir adım oluşturması için yapıldı.

Biz, bu çağrının, Filistin sorununun tasfiyesi sonucunu doğuracak tehlikeli siyasi bir taviz oluşturduğuna dair uyarıda bulunduk. Aynı şekilde bu çağrının bölücü ve uzun yıllar boyunca halkımızın fedakar mücadelesi sayesinde gerçekleşen büyük bir ulusal kazanım olan FKÖ'yü tahrip edecek bir çağrı olduğuna dair de uyardık. Ama Filistin sağı Meclis'in Amman'da toplanmasında ısrar etti. Ve maalesef daha önce bulunduğumuz bu uyarı konularının gerçekliği tüm açıklığıyla ortaya çıktı.

Siyasi alandaysa en önemli husus, Arafat'ın meclisinde Kral Hüseyin'in okuduğu söylevde, özünde Filistin halkının mücadelesini gömmeyi hedefleyen, gerçek tehlikeyi gün yüzüne çıkaran BM'in 242 sayılı kararı temelinde Filistin-Ürdün ortak önerisini oluşturma çağrısında bulunmasıydı. 242 sayılı karar bilindiği gibi sorunu tek yanlı, Araplarla-İsraillerin arasında bir hudut sorunu olarak ele alır. Filistin sorununu ise, bir halkın devletini kurma, kaderini kendisinin tayin etme hakkı dahil meşru hakları olan bir sorun olarak değil, bir göçmenler sorunu olarak görür.

Diğer önemli husus ise, Arafat'ın okuduğu söylevdi. Arafat'ın söylevi, gerek Camp-Dawid yönetimi gerekse Ürdün yönetimiyle ilişkilerini güçlendirmek için sağın gelecekte izleyeceği, takınacağı tavır ve konumun niteliğine işaret etmekteydi. Bu, genelde Arap özelde Filistin ulusal mücadelesini inkar eden, çiğneyen gerici bir mihverin oluşturulduğu anlamına gelir.

Ama mecliste meydana gelenler hususunda ise, tüm Arap ve Filistin halkına, dünya ilerici güçlerine, Arafat'ın meclisi hangi biçimde olursa olsun kanuni çoğunluğu kaybetmiş, bölücü ve gayri meşru bir meclis olduğu açık bir şekilde görünmüştür.

Biz bu meclisi ve meclisten çıkacak kararları kesinlikle red ediyoruz. Arafat'ın Filistin devrimini tasfiyeye maruz bırakan, teslimiyetçi çözüm ve planlara katılıp, Filistin Ulusal Meclisi'ni zayıflatmayı amaçlayan, bu çağrısı Meclisi ve kendisinin başını çektiği Filistin sağının teslimiyetçi sapma çizgisini somutta ispatlamıştır.

Bundan ötürüdür ki Filistin yurtsever, ilerici güç, şahsiyet ve örgütlerinin Arafat'ın çağrı ve Meclisi'ni red etmesiyle verdiği cevap çok kat'i idi. Aynı biçimde Arafat'ın Meclis'inde Hüseyin'in planını kınayıp reddettiler. Meclisi protesto edip gayri meşru saydılar. Bu meclisten çıkacak tüm kararları red edip bu girişimleri nedeniyle Filistin sahasını yeni durumlara maruz bıraktığından girişim sahiplerini sorumlu tuttular. Öte yandan ulusal davaya, FKÖ'ye bağlı kalacaklarını, birliği sağlama yönünde bütün güçleriyle çalışacaklarını ilan ettiler.

SERXWEBÛN- *Son iki yılda tasfiyeci amaçlarla Filistin devrimine olan saldırılar yoğunlaştı. Bu olay karşısındaki tavırlarına göre, örgüt, güç ve şahsiyetler düzeyinde Filistin sahası bloklaşma ve bölünmeye tanık oldu. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?*

Semir GOŞE- Kuşkusuz Filistin sahasındaki yurtsever çizginin karşılaştığı zorluklardan biri, FKÖ'nün karşılaştığı büyük zorlukları ve aşamanın niteliğini idrak etmemize rağmen, yurtsever örgüt, güç ve şahsiyetler arasında bölünme ve parçalanmanın olmasıdır. Ve aralarında herhangi bir birliğe varamamalarıdır. Bu nedenle yurtseverlerin saflaşması için mücadele ettik. Demokratik Birlik'le görüş alışverişinde, görüşmelerde bulunmaya ve sürdürmeye çalıştık. Ki tüm Filistin'de yurtsever bir saflaşmayı sağlayalım.

Görüşümüze göre Demokratik Birliğin tavrında bazı boşluklar vardır. Onun kaypak, sallantılı tavrı ve siyaseti bazı zamanlarda, Filistin sağının açıklarını kapattı ve aynı zamanda Filistin sağına, onun teslimiyetçi çizgisine karşı koymada ortalığı bulanıklaştırdı. Bundan ötürü uzun bir nefesle, Demokratik Birlik'le bazı noktalarda çelişmemize rağmen, en kısa zamanda görüşmelerde bulunmak için çaba sarfettik.

Ama gerçekten yurtseverlik görevimiz, bizden; Demokratik Birlik ve tüm diğer örgüt, güç ve şahsiyetlerle, sapmaya karşı koyacak, anti-emperyalist, siyonist ve gerici temele dayalı bir biçimde FKÖ'nün birliğini sağlayacak, sapmayla mücadele etme esasına dayalı bir birlik, ve yurtsever bir saflaşmayı sağlamak için, görüşmelere başlamak, ve bu amaçla daha fazla çaba sarfetmemizi talep etmektedir.

SERXWEBÛN- *Filistin devriminin bunalımdan çıkışını Camp-Dawid ve Reagan Planı temelindeki çözümle değil, devrimci silahlı mücadeleyi sürdürmede görüp, ilerici, yurtsever yönetimlerin desteğini alan bloklardan birisi Yurtsever Birlik blokudur. Bu bloğun tasfiyeciliği boşa çıkarmada yeri ve rolü nedir? Önümüzdeki kısa dönemde bu amaçla yürüteceği pratik mücadelesi ve siyasi yönelimleri hakkında okuyucularımızı bildilendirir misiniz?*

Semir GOŞE- Kuşkusuz, Yurtsever Birlik, Filistin Ulusal Mücadelesinin karşılaştığı, gerek dışta emperyalizm, siyonizm ve gericilik ve onların teslimiyetçi çözüm ve planları, gerekse içte Arafat'ın önderlik ettiği teslimiyetçi sapma gibi engellere karşı tutarlı ve sabit bir tavır ortaya koydu. Yurtsever Birlik, Filistin halkının iradesi, doğru ulusal çizgi ve başında silahlı mücadelenin bulunduğu ileri mücadele yöntemlerine dayanarak gerek içte, gerekse dış tehlikeye karşı koymada belirgin ve önemli bir rol oynadı. Biz, geçirdiğimiz aşamanın, gelecekteki mücadelemizin temelini oluşturduğu inancındayız. Kuşkusuz karşımızda Filistin, Arap ve uluslararası alanda üzerimize düşen birçok görev durmaktadır. Ve biz Yurtsever Birlik'in üç halkadan oluşan Filistin-Arap-Uluslararası güçlerle ortak mücadelesini güçlendirerek yürütmesi gerektiğinin bilincindeyiz.

Filistin Ulusal Meclisi'nin birçok görevinin başında gelen görevimiz kuşkusuz anti-emperyalist, anti-siyonist, gericiliğe karşı sabit yurtsever çizgiye dayanan FKÖ'nün birliğini korumaktır.

Böylece biz, Yurtsever Birlik'in yurtsever ve ilerici güçleriyle olan dayanışmasını, düşmana karşı ortak mücadele yürütmek için güçlendirmeye çalışacağı inancındayız. Aynı şekilde dünyadaki tüm ilerici ve kurtuluş güçleriyle dostluk ve dayanışma bağlarını güçlendirmeye çalışacağı inancındayız.

SERXWEBÛN- *Emperyalizmin saldırılarının arttığı bir dönemde, Arap alemindeki ilerici, yurtsever yönetimleri Direniş ve Karşı Koyma Cephesi'ni oluşturarak karşı konuldu. Bildiğiniz gibi bu cephe uzun bir zamandır aktif konumunu yitirmiş bir durumdadır. Şimdi benzeri saldırıların arttığı günümüzde bu cephe yeniden canlanabilir mi? Bu konuda görüşlerinizi alabilir miyiz?*

Devamı 23. Sayfada

Impressum
V. I. S. d. P.:
I. Demir
Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 Köln 1

Ödeme Adresi :
Deutsche Bank Köln
İ. Demir
Konto Nr: 107 45 58
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
Ingiltere	0.50 £.
Hollanda	2.50 hfl.
Belçika	50 bfr.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
İsviçre	2.00 sfr.
İsveç	5.00 skr.